

Okrsek

Gamebook z policejního prostředí

ProPolice

Okrsek: Gamebook z policejního prostředí se odehrává na ulici, kde má hlavní slovo okrskář Pavel. Můžeš se rozhodnout, jaký bude – jestli bude mírný, nebo razantní. Jestli občas přivře oči nebo nenechá bez odezvy sebemenší prohřešek proti zákonu. Jestli mu bude milejší věci rozhodovat, anebo o nich diskutovat. Kdy uplatní svou autoritu a kdy autoritu zákona. Jestli se bude do práce těšit, anebo ji dělat jenom kvůli penězům. A když budeš číst pozorně, možná si uvědomíš, co funguje a co ne – a možná se tak dozvíš i něco o sobě.

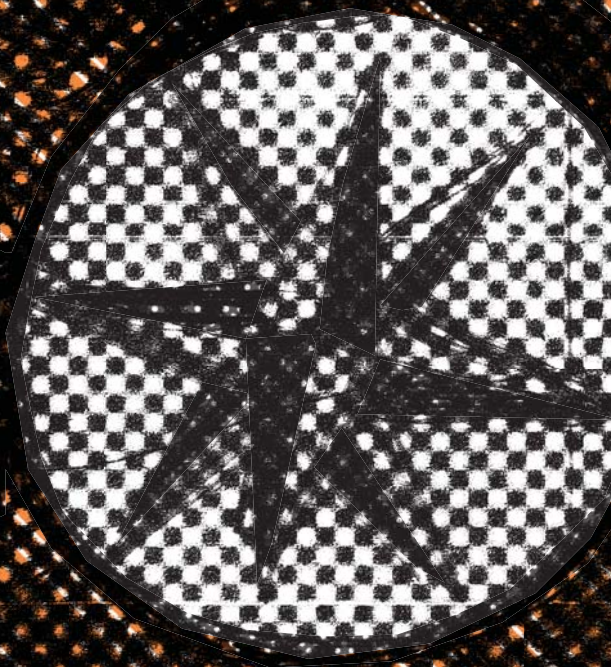

Okrsek

Gamebook z policejního prostředí

Nadace

OPEN SOCIETY FUND PRAHA

Tato kniha/hra vznikla vyšla s laskavou podporou Nadace Open Society Fund Praha. © Otevřená společnost, o.p.s., 2009

© Otevřená společnost, o.p.s., 2009

Text © Jan Tošovský, Michal Tošovský, 2009

ISBN

Úvod

1

V ruce držíš knihu, které se říká gamebook. Je to kniha – hra. Kniha, kterou čteš a zároveň jsi jejím hlavním hrdinou a prožíváš její příběh. A co je hlavní – můžeš ho i ovlivňovat. Ovlivňuješ ho tím, že na určitých místech jsi vyzván, abys učinil rozhodnutí – a podle toho pokračuješ dál ve čtení. Můžeš to rovnou zkusit.

Už jsi někdy nějaký gamebook četl...

jdi na 106

Nikdy jsi žádný gamebook nečetl...

jdi na 36

2

– Pánové, můžete mi podat nějaký vysvětlení k vaší sobotní službě?, začal Zdrc a bylo jasno. – V jednom dni jedna závada a jedna stížnost? To je trochu moc, ne?

– No, my..., pokusil se Pavel o obhajobu, ale Zdrc mu skočil do řeči.

– Nic neříkej, prosím tě. Všechno, co bys moh říct, jsem už slyšel asi stokrát. Kdyby šlo tady o mladýho, tak neřeknu. Je novej, nemá zkušenosti. Ale ty, Pavle? Přece jenom už jseš u nás nějaký pátek, abys vyskakoval na kdejakýho stěžovatele.

– Aha, pomyslel si Pavel. – Takže jedudědek žaloval.

– Kolikrát jsme si říkali, jak je v naší práci důležitý profesionální přístup a pevný nervy. Ale říkat a dělat je něco jinýho, že jo? Jak máme vysvětlovat lidem, že jsme tu kvůli nim, když ty jim pak na ulici řekneš, ať tě se svejma problémama neotravujou? To je tak těžký pochopit?

Zdrc se odmlčel a pátravě si je oba měřil. Pavel přemýšlel, jestli už je to v kauze dědek všechno a může se chystat na druhé krupobití.

- Ale dobře, pokračoval Zdrc. - Bylo po ránu, špatně ses vyspal, беру. Všichni víme, co je ten Dvořáček za chlapa. Ale co vás to proboha napadlo s tím autem? - Byli na nás drzí, snažil se hájit Pavel. - Prostě nás vytočili.

- Ale tomu já nakonec i rozumím. Ale všechno má své meze. A vaše profesionální povinnost je nenechat se vytočit. Krom toho, nikoho nepředěláš tím, že se k němu chováš tak, jako on k tobě. Hele, chlapi, nebudu to rozpatlávat, doufám, že si uvědomujete, v čem je problém. Máte štěstí, že je major Vobecký normální chlap a nechce z toho dělat nic většího, než to ve skutečnosti je - totiž obyčejná klukovina. Jestli se potřebujete jeden před druhým předvádět, kdo z vás je větší tvrďák, tak to dělejte po službě. Jasný?

- Jasný, přisvědčil neochotně Pavel. Jirka jen zahanbeně mlčel.

- Dotazy?

Nebyly.

- Jo, abych nezapomněl. Ten děda nám přines tuhle čepici, že prej ležela na místě činu. Takže si ji pořádně prohlídněte a v pondělí se zkuste poptat před gymplem, jestli ji třeba někdo nezná. I když moc naděje do toho nevkládám.

Zdrc se na chvíli odmlčel.

- Doufám, že se to nebude opakovat. Jestli máte problém se zvládáním stresu, stačí se svěřit, něco vymyslíme. Hlavně si nemyslete, že na všechno stačíte sami. Takový borce už jsme tu měli, a nedopadli zrovna slavně. Ode mě všechno, pohov.

- Takže..., začal Pavel.

- Takže odchod domů, spát, relaxovat.

- Tak ahoj, řekl Pavel a otočil se k odchodu.

- Nashle, špitl Jirka, trochu vyděšený tím přívalem slov. Venku byli, ani nevěděli jak.

- Ty jo. Ten se rozjel, co?

- To jsme ještě dopadli dobře. Někdy mluví třeba i hodinu.
- Takže to není zas takovej průšvih?
- Docela jo. Hlavně můj.
- Skočíme někam ještě na kafe?
- Promiň, nemám moc náladu. Někdy jindy. Dobře se vyspi.

Jirka vypadal trochu zaraženě.

- Jo, ty taky. Nejdeš na tramvaj?
- Trochu se projdu.
- Tak čau.

Pavel vyrazil pomalu směrem k parku. Cítil, že Zdrc měl pravdu, a šťvalo ho to. Choval se jako malý kluk. Neměl pocit, že by se před Jirkou vědomě vytahoval, ale možná, že ho potřeba udržet si autoritu nutila k takovým frajeřinám. Nějak nevěděl, co se sebou. Jen tak brouzdat po ulicích se mu nechtělo. Nakonec se rozhodl, že pojede domů a pořádně se vyspi.

Jdi na 40 a začni počítat zase od nuly.

3

- Tak co, mládenci, jak to jde?, zeptal se Zdrc. Pavla to zaskočilo. To si je zavolal, aby se jich zeptal jenom na tohle?

- Celkem dobře, řekl. Aspoň myslím.

Zdrc se obrátil na Jirku.

- Je na vás hodnej?

Jirka rozpačitě přisvědčil.

- Tak to je dobře. Kdyby byl nějaký problém, můžete za mnou kdykoliv přijít. Oba.

Pavel přemýšlel, jestli v něj má Zdrc tak málo důvěry, že má potřebu ho kontrolovat, nebo jestli tím chce prostě dát najevo zájem a podporu. Pak si řekl, že nemá smysl to řešit.

3, 4

- Jo, abych nezapomněl. Včera tady byl ten dědek Dvořáček.

- A sakra, pomyslel si Pavel. - Dědek si stěžoval. Ale náčelník nic takového neřekl.

- Přines nám tuhle čepici, že prej ležela na místě činu. Prej už budete vědět.

Zdrc podal Pavlovi obyčejnou kšiltovku, jakou teď nosila spousta mladých, co si hráli na tvrdé hochy z ghetta.

- Jo, vím, řekl Pavel, aby něco řekl. Čepice ho dost zmátla - v dědkovi Dvořáčkovi se vážně nedalo vyznat. Nejdřív jim vyhrožuje stížností a pak jim sám nosí doličné předměty? - Zkusíme se poptat před gypsem.

- Dobře. Tak domů, spát, odpočívat, relaxovat. Když byli venku, řekl Jirka:

- Ty jo, já už se bál, že si na nás stěžoval.

- To já taky. Vlastně jsem asi ještě neslyšel jméno Dvořáček, aby hned vzápětí nenásledovalo slovo stížnost. Je to temnej přízrak týhle čtvrti. Téměř denně podává stížnosti a podněty už nějakejch patnáct let. Z historek o něm by se dal napsat román. A za těch patnáct let se snad nestalo, že by se o někom nebo něčem vyjádřil kladně. Koneckonců jsi ho slyšel.

- To jo, vzpomněl si Jirka na svůj předvčerejší výlev.

- Hele, neskočíme ještě někam na kafe?

- Promiň, pojedu domů. Jsem grogy.

- Tak jo. Čau večer.

Jdi na 40 a začni počítat zase od nuly.

4

Zašli do čínské restaurace v rohu náměstí, kde dobře vařili a Pavlovi se tam líbila jedna servírka. Dneska tam zrovna nebyla, tak si spravil náladu aspoň tím, že si dal svou oblíbenou PPP - neboli pekingskou pi-

kantní polévku. A ještě si do ní přidal chilli. Jirka na něj koukal s obavou.

– To hodláš přežít?

– Jasně, je to skvělý. Dej si taky.

– Ne, díky, já nesnáším pálivý.

– Aspoň trochu ochutnej. Uvidíš, že tomu přijdeš na chuť.

Jirka opatrně nabral trochu polévky na porcelánovou lžičku a donesl ji do úst s podobným výrazem, s jakým si do nich filmoví sebevrazi strkají pistoli. Hned vzápětí se jeho výraz změnil – zbrunátněl, oči se mu zalily slzami a rozkašlal se. Chvíli to vypadalo, že se udusí.

– Já říkal, že nesnáším pálivý, zasípal, když trochu nabral dech.

Pavel se smál.

– Na to si zvykneš. Trocha tréninku a můžeš na přebor.

Jirka do sebe začal ládovat suchou rýží, aby si aspoň trochu ulevil od pálení v ústech, ale moc to nepomáhalo. Po zbytek oběda se tvářil jako boží umučení a z jídla nic neměl. Pavel se cítil trochu provinile, ale nemohl přece tušit, že je tak precitlivělý.

Zaplatili a chystali se vyrazit na služebnu. Když vyšli před restauraci, Pavel si na něco vzpomněl.

Vzpomínáš si, jaký předmět našli Pavel s Jirkou v parku při setkání s panem Dvořáčkem?

Byla to dýka s vyřezávanou rukojetí jdi na 19.

Byla to láhev od dvanáctileté whisky jdi na 149.

Byla to kšiltovka s nápisem jdi na 159.

Byla to baseballová pálka jdi na 86.

Nevzpomínáš si jdi na 136.

5, 6

5

- Tak jdem, řekl Pavel a vyrazili. Oba tušili, že tohle bude chůze po tenkém ledě. Mladí mají obvykle s uniformami problém. Studenti se tvářili, jako by je neviděli; někteří dokonce začali odcházet. Došli k nejbližší partičce.

- Dobrý den. Můžeme se vás na něco zeptat?

Nikdo se moc neměl k odpovědi, až po chvíli se ozval vlasatý čahoun v brýlích:

- No. Něco jsme provedli?

- Ne, to ne. Jenom potřebuju vědět... Našli jsme takovou čepici. Jestli vás nenapadá, kdo by ji mohl nosit. Pavel vytáhl čepici a ukázal ji dokola. Jestli ji někdo poznal, tak dokonale předstíral znuděný výraz, který panoval na tvářích většiny přítomných. Nikdo nepromluvil.

- Tak co? Nikdo nic?, zkusil to po chvíli Pavel.

- Takovejch čepic je, řekl ten s brýlemi. - Asi nějaký raper.

- No tak vám děkuju. Hezkej den.

Otočili se a odcházeli. V zádech přímo cítili pohledy, které je vyprovázely za nejbližší roh.

- Tak to jsme moc nepochodili, co?, promluvil Jirka.

- Hm. To se dalo čekat.

Chceš zkusit něco jiného?

Vytipovat si jednoho studenta, sledovat ho

a promluvit s ním, až bude sám

jdi na 137.

Počkat za rohem, až půjde některý ze studentů kolem

a oslovit ho o samotě

jdi na 158.

Vykašlat se na to

jdi na 38.

6

Není tomu tak.

Jdi na 89.

7

Špatně.

Jdi na 141.

8

– Ten ochrankář z obchoďáku. Oni přece taky nosí uniformy, pokračoval Jirka.

– A navíc se k tomu v podstatě přiznal. I když jenom mezi čtyřma očima.

– Tak napíšeme poznatek pro kriminálku.

– Problém je, že nemáme naprosto žádný důkaz. Ačkoliv...

Pavel si vzpomněl na svůj rozhovor s Dědkem. Jak viděl Obra chodit kamsi dozadu do křoví a že má podezření, že je s bezdomovci v jakémś spojení. Řekl o tom Jirkovi.

– To zní hodně přitaženě. Proč by ho potom mlátil?

– Vyřizování účtů? Nebo pacifikace neposlušného zaměstnance? Nebo je to nějaký nově, kterej ještě neví, jak to chodí... Takovej přijímací rituál.

– Hm, zapochyboval Jirka. – Ale důkaz stejně žádný nemáme.

– To ne, ale je to aspoň něco konkrétního. Dá se s tím už nějak pracovat. Každopádně je to víc, než tvrdit, že se nám přiznal.

– Nevím, no. Mně se to zdá hrozně málo.

Co by měli Pavel s Jirkou udělat?

Napsat poznatek pro kriminálku

Jdi na 142.

Vykašlat se na to

Jdi na 23.

Přes ulici stály tři malé domky s poměrně velkými zahradami. Očividně to byly ještě pozůstatky původní venkovské zástavby – i když během uplynulého století od doby, kdy byly postavené, prošly řadou vylepšení, úprav a proměn, tak aby posloužily vyvíjejícím se potřebám svých obyvatel. Pavel zazvonil u prvního z nich. Nikdo neotevřel ani po třetím zazvonění.

Asi jsou ještě v zácpě, pomyslel si Pavel. – Takže sem budu muset znova.

Stejná situace se opakovala u druhého domku. Teprve u třetího byl úspěšný. Na druhé zazvonění otevřel asi padesátiletý obtlouklý chlap v tílku a trenýrkách. Vypadal rozespale.

– Promiňte... Asi jsem vás vzbudil, začal Pavel.

– To je dobrý. Stejně už jsem musel vstávat. Za chvíli vyrazím do fachu.

Pavel si teprve teď všiml, že auto, které stálo před domem, má nápis taxi.

– Chci vás požádat o pomoc. Vaši sousedi tady odnaproti byli během víkendu vykradeni. Stalo se to nejspíš někdy mezi pátečním večerem a dnešním odpolednem. Tak se chci zeptat, jestli jste si nevšiml něčeho podezřelého.

– To máte těžký, drbal se chlap na hlavě. – To se stalo asi v noci, co?

– Je to pravděpodobné, ale jistě to vědět nemůžeme.

– No jo. No to víte, já v noci jezdím, že jo. Pátek a sobota hlavně. Domů se dostanu mezi pátou šestou, to už bejvá skoro světlo a jdu rovnou chrnět. A přes den spím, že byste mě neprobudili, kdybyste mi stříleli u hlavy.

– A někdo z rodiny?

– Bohužel. Stará z děckama byla na víkend u babičky v Kolíně. Teď by někdy měli přijet.

– Tak vám děkuju.

Chlapík se zamyslel. Vypadal, že ho opravdu mrzí, že nemůže pomoci.

– Víte, co bych na vašem místě zkusil?, řekl potom.

– Pořádně si posvítit na tu verbež tady z bytovek. Já bych řek, že vítr fouká vodsud’.

– Myslíte?

– No jistě. Tam je to všelijaká sebranka. Rusáci, Cikáni, Ukrajinci, Vietnamci... I naši, samozřejmě. Ale samí, co se jim nechce makat. Kolikrát hulákaj až do rána. Chlastá to a krade, ale na pořádnou práci šáhnout, to ne.

Pavel si pomyslel, že tenhle chlapík by asi v místní bytovce hledal kořen všeho zla ve čtvrti. Ale něco na tom být může. Zajde se tam podívat.

– Tak vám děkujeme. Pěkný zbytek neděle.

– No, pěknej, pěknej. Dyť já du za chvíli makat. Tak se mějte. Ať ty parchanty najdete.

V rámci téhle epizody si přičti 4 body. Co dál?

K Moučkovi jdi na 44.

K podnikateli jdi na 131.

K Jíchové jdi na 94.

Jít se podívat k bytovce jdi na 45.

Nikam, to stačí jdi na 125.

Obchůzka

10

Když Pavel vešel do dveří, na oddělení už bylo živo. Nešel pozdě, ale přece jenom natěsno – rozhodně dneska přišel poslední, což nebylo zvykem. Byl tu dokonce už i Mirek, řečený Sumec, neustále ospalý Plzeňák, který zpravidla chodil naknap nebo i trochu pozdě. Především tu ale byl Jirka Zajíc, Pavlův učeň, nedočkavý, natěšený a trochu nervózní.

– Čau.

– Dobrý den.

– Si tykáme, ne?

Pavel měl Jirku na starost už skoro týden a za ten týden ho nedokázal odnaučit zvláštnímu klackovitěmu ostychu, v němž se mísila úcta a strach s trochu hranou hrdostí indiánského náčelníka. Trochu mu to lichotilo, ale rozhodně se necítil jako někdo, z koho by měl jít strach. Byl v té roli poprvé v životě a moc si s ní nevěděl rady. Hrozně chtěl Jirkovi předat svůj názor na jejich práci, ten základní postoj, který policajt buď má, nebo nemá a který z něj dělá dobrého nebo špatného policajta. Zároveň chápal, že ho musí naučit spoustu praktických věcí, které jsou s ideálem často v rozporu, ale pro práci na ulici jsou někdy nezbytné. A především instinktivně cítil, že mu Jirka věří, že se na něj nějakým způsobem upíná – a tušil, že ho nesmí zklamat, že nezáleží jenom na tom, co mu říká, ale i jak se v různých situacích chová. Že od něj přebírá modely a vzorce, které bude možná používat celý život.

Jirka Zajíc pocházel z malé vesnice kousek za Prahou. Policajství měli v rodině, takže ani moc neuvažoval, že by dělal něco jiného. Našel si ale přítelkyni v Praze a tak se sem za ní přesunul. Jeho zkušenosti z te-

rénu byly ale až na pár hospodských rvaček nulové. Kdyby býval přišel před rokem, dostali by ho do parády Drsňák s Klidášem, kteří vychovali i Pavla – oba ale před časem odešli do civilu a Pavel se tak rázem stal služebně nejstarším policajtem. Takže bylo přirozené, že když přišel Zája, dostal ho na starost.

– Tak mladej, co máme dneska za den?

– Sobotu.

– Správně. A co dělaj lidi v sobotu ráno?

– Spěj?, zkusil to zmatený Zája.

– Správně. A z toho vyplývá, že se toho moc neděje. Kromě dvou věcí, který úzce souvisí s tím, co lidi obvykle dělaj v pátek večer.

– Chlastaj, vypálil učeň bez rozmýšlení.

– Naprosto správně. Jaký ohrožení z toho plyne pro veřejný pořádek?

– Ožralí lidi.

– Výborně. Ožralí lidi, co to trochu přetáhli, nebo už nestačili dojít domů. Ještě něco?

– Nevím. Fakt.

– Ožralí lidi, co si ráno sednou za volant, protože si myslí, že už nejsou ožralí. Anebo že jsou takoví frajeři.

– Jo... Jasně.

– U vás doma se na to moc nehraje, co?

– No jo, vesnice. Každý vobčas přebere. Navíc se všichni znaj...

– A bez auta se tam neobejdeš, co?

– No.

– Klasika. No jo, taky tam nemáte takovej provoz a blbě řešený křižovatky. Tam, co půjdem, je pořád něco. Je tam trochu špatně viditelnej a ne moc používanéj přechod, takže si řidiči myslej, že to můžou rozjet. A ještě když je to nákej kretén, co si neumí spočítat, že když chlastal do čtyř do rána, tak si nemůže druhej den v osm sednout za volant. Jasný?

- Jasný.
- Zrovna před tejdnem jsem tam byl u dopravní nehody. Řidič jel moc rychle a nevšim si chodce – kluka se sluchátkama na uších, kterej se sice rozhlíd, ale za roh neviděl. No přežil to, ale pár měsíců si poleží. Tak pojd', vyrazíme.

Pokračuj na 112.

11

To znamená, že ses nepokusil najít a vyslechnout ani jednoho svědka. Je mi líto, ale tohle nemá cenu. Jestli takhle flákáš i svoji skutečnou práci, tak je to **KONEC**.

12

Vyhlédl za autem a uviděl Jirku asi šest metrů před sebou.

- Jirko!, zavolal hlasitým šepotem. Jirka se ohlédl.
- Pojd' sem!, řekl Pavel. Jirka dělal, jako by ho neslyšel a plížil se dál.
- Vrať se! Je to rozkaz!

Jirka jako by nevnímal. Pavel chtěl vyrazit za ním. Vtom si uvědomil, že ještě nezavolal posily.

Co má Pavel udělat?

Okamžitě přivolat posily

jdi na 93.

Běžet za kolegou, aby neudělal nějakou hloupost

jdi na 74.

13

- Tak co ty na to?, zajímal se náčelník.
- Nepřijde mi to špatnej nápad. Musely by se doladit detaily, ale pokud se s nima bude dát jednat, mohlo

by to k něčemu dospět. A mohlo by to výrazně pomoci naší komunikaci s veřejností.

Pavel si vzpomněl na Klidřase. Ten vždycky říkal, že dokud se lidi nezačnou sami starat o pořádek v místě, kde bydlí, nebude pořádek nikdy. Policie má být od toho, aby tyhle věci garantovala, ale iniciativa má vycházet od lidí. A tady lidi iniciativu projevili. Bylo by škoda nechat ji zapadnout.

Náčelník pokrčil rameny.

- No když myslíš. A co chceš dělat?

- Asi se s nima spojím a zjistím, jakou mají představu. A uvidíme, jestli bude možný se na něčem dohodnout.

- No, jak jsem řek, dávám ti volný ruce. Ale podle mě si zbytečně pálíš prsty. Nadřeš se na tom a nakonec si nabiješ hubu.

- Hm. No, aspoň si budu moct říct, že jsem to zkusil.

- Hele, a nebylo by lepší jít přes ten úřad?

- Podle mě to nemá smysl. Jejich stanovisko je jasné - vzdávají se veškeré zodpovědnosti, ta leží výhradně na policii. Mám to černý na bílým, kdyby do toho chtěl někdo štourat.

- Dobře, dobře, dyť se jenom ptám.

Pavel se podíval na jména signatářů. Podepsaní tam byli tři, na prvním místě, jako předsedkyně, nějaká Lucie Smotlachová. Byla tam i adresa a telefonní číslo. Vytočil ho a čekal.

Ozval se příjemný ženský hlas.

- Haló.

- Dobrý den, tady Jirchář, Policie České republiky.

- Co pro vás můžu udělat?

- Volám kvůli vašemu podnětu na hlídání přechodů.

- Je s tím nějaký problém?

- No, rád bych se s vámi sešel a promluvil si o tom.

- Jenom se mnou?

- To zvažte vy. Jestli myslíte, že by bylo lepší, aby u toho byli i další z vaší iniciativy...
- Podle toho, o co jde vám. Jestli nám chcete vysvětlit, proč to nejde...
- No, spíš naopak. Rád bych se s vámi pobavil o způsobu, jak by to mohlo jít.
- Vážně? Tak to jsem nečekala. Tak jak se sejdeme?
- Můžete přijít k nám.

Žena se zasmála.

- No, to bych mohla. Ne, počkejte, ale nechcete se radši vyavit u mě? Mám doma malý dítě, tak by to pro mě bylo pohodlnější. Máte to kousek.

Pavel mrknul na adresu. Měla pravdu, bylo to pár minut. Aspoň to jednání nebude tak úřední.

- Tak jo.
- Dám vám adresu.
- Já ji tady mám před sebou. Za chvíli jsem u vás.
- Tak zatím nashle.

Pavel položil sluchátko. Vohryzek si ho zkoumavě prohlížel.

- To byla ženská, ne?
- No... Jak to víš?
- No, měl jsi takovej rozrušenej hlas. Jdeš k ní?
- No.
- Tak opatrně.
- Ale prosímtě...
- Tak dobře poříd'

Pavel se ušklíbl, vzal si čepici a vyrazil.

Jdi na 155.

14

Není tomu tak.

Jdi na 30.

Pavel se obrátil k Jirkovi.

– Teď sleduj, jak děláme Ameriku u nás, řekl potichu.

Došel k okénku řidiče.

– Tak víte co? Vylezte z auta.

– Jako proč?, divil se řidič.

– Když Amerika, tak Amerika. Můžete nám ukázat lékárničku?

– To snad ne?

– To nás jako budete prudit na těchhle hovadinách, jo?, ozval se zase agresivní spolujezdec.

– Lékárnička patří k povinnému vybavení vozidla, pane, řekl Pavel chladně.

– Vyserte se na to, houkl zase rozjařený spolujezdec.

– Vy tu naštěstí nejste od toho, abych s vámi konzultoval svůj postup, řekl Pavel, jak jen dovedl nejmírněji. – Pane řidiči, buďte tak laskav, vystupte si z vozu a ukažte mi lékárničku.

Řidič na něj asi vteřinu vražedně zíral, ale pak si to rozmyslel a neochotně se vysoukal z auta. Otevřel kufr, chvilku v něm štrachal a pak beze slova podal Pavlovi plastovou lékárničku, která se dá koupit na každé pumpě. Evidentně ještě nebyla nikdy otevřená, takže bylo jasné, že bude komplet, ale Pavel ho přesto požádal, aby ji otevřel.

– Vždyť přece vidíte, že je ještě v originálním balení.

– Promiňte, pane řidiči, ale já nevidím, že je v originálním balení. Já vidím, že je v pytlíku a zalepená nějakou leukoplastí. Byl byste tak laskav a otevřel ji?

Řidič se neochotně a s tisícem grimas dal do otevírání plastového obalu lékárničky. Moc mu to nešlo, musel použít zuby, což vzhledem k poněkud rozjitřenému stavu, v němž se nacházel, působilo značně komic-

ky a Pavel s Jirkou měli co dělat, aby se nerozesmáli. Když se mu to nakonec povedlo a podal ji otevřenou Pavlovi, ten do ní jen zběžně koukl a vrátil mu ji.

– V pořádku, řekl. Řidič se klepal jak přetopený kotel. Pavel pokračoval.

– Pane řidiči, otevřete si kapotu, kolega zkontroluje číslo karosérie a motoru.

– To jako myslíte, že jsem to auto ukrad, jo?

– Já si nic nemyslím, já jen provádím rutinní kontrolu vozidla.

– Podle mě se spíš za každou cenu snažíte najít nějakou závadu.

– A i kdyby? Auto přece máte mít v naprostém pořádku. Jinak nesmí na silnici.

Řidič se nehýbal a upřeně zíral Pavlovi do očí. Pavel měl co dělat, aby to ustál.

– Z vaší neochoty bych mohl nabýt podezření, že ve voze přechováváte nepovolené látky a nařídít kompletní kontrolu. Mám to udělat?

Řidič se nejpomaleji, jak dovedl, přesunul k vozu a otevřel motor. Rozjaření spolujezdců odeznělo – byli teď tiší a jaksi pokorní. Evidentně pochopili, že kdyby Pavel chtěl, může jim natropit velké problémy.

Vymýšlet, co všechno se dá kontrolovat, je možné poměrně dlouho. Pavel s Jirkou se do toho tak zabrali, že si ani nevšimli, že za tuningovou audinou zastavilo policejní auto.

– Pánové, máte nějaký problém?, ozvalo se jim za zády. Stál tam major Vobecký, o kterém bylo známo, že nelení o víkendu objíždět kontrolní body.

– Provádíme..., zakoktal se Pavel, – provádíme běžnou kontrolu vozidla.

– Nějak dlouho, ne? Jel jsem kolem už před chvílí.

Vložil se do toho i mladík z tuningové káry.

– Heleďte, řekl, – takhle mě tady šikanujou už asi deset minut. Chci si stěžovat.

Vobecký si ho chladně změřil.

– Na stížnost máte samozřejmě právo. Zapište si služební čísla a podejte písemnou stížnost na příslušném oddělení.

– Písemnou stížnost... To je šílená byrokracie.

Z vozu se ozval i spolujezdec.

– Tohle je fakt policejní stát, vole.

– Provedli jste test na alkohol?, obrátil se Vobecký na Pavla. Ten zavrtěl hlavou.

– Tak to udělejte.

Pavel se otočil k řidiči.

– Pane řidiči, jste ochoten se podrobit dechové zkoušce?

Autorita majora Vobeckého zřejmě způsobila, že řidič bez dalších řečí svolil.

– Kolego, podejte mi testovací soupravu.

Jirka mlčky došel pro Drägera a podal ho řidiči. Ten foukl a přístroj ukázal nulu.

– V pořádku. Můžete jet, řekl Pavel.

– A co moje stížnost?

– Jestli chcete, napište si služební čísla.

– Na to seru, ucedil řidič, nasedl do auta a odjel.

Chvilku bylo ticho. Vobecký počkal, až auto zmizelo v zatáčce, a obrátil se k Pavlovi.

– Co to mělo znamenat?

– Hrozně nás štvali, přiznal Pavel. – Měli blbý řeči, byli drzí... Tak jsme jim to chtěli trochu osolit.

– Hm. Stěžovat si asi nebudou, ale kdyby, můžete z toho mít docela nepříjemnost. Měli byste se naučit líp ovládat. Doktor taky neřve na pacienta za to, že kašle. A uniforma holt v některých lidech vyvolává atavistickou obrannou reakci. Jestli chcete, aby vás všichni měli rádi, jděte hrát do seriálu.

Zajda se uchechtl.

– Legrace, co?, řekl Vobecký. – Ale kdyby teď tady za rohem v parku okradli starou babku, zatímco vy jste

se tu dobře bavili, už by to taková legrace nebyla. Tak se příště tolik nesoustředte na svoji důstojnost a ber-te to trochu s nadhledem. Rozchod.

Major Vobecký nasedl do auta a odjel.

- Jsme v průseru?, zeptal se po chvíli Jirka.
- Snad to nebude tak horký, uklidňoval ho Pavel. - Vo-becký je dobřej.
- To teda jo. Fajn chlap. Dobrý hlášky.
- Tak pudem na ten oběd?

Jdi na 61.

16

Pavla ty řeči dožraly.

- Hele, chlapi, tyhle kecy si nechte od cesty. Nikdo na ně není zvědavěj.

Ochrankáři se rozesmáli.

- Nákej citlivej, ne?
- No jasně, proto taky dělá u policajtů. Tam projdou testama jenom básníci, co by neublížili ani mouše. Pavel zrudnul vzteky.
- Hele, dejte si na mě bacha. Jestli si myslíte, že ne-vím, co tady děláte, tak jste na omylu. Jednou si na vás došlápnu.

Ochrankáři se smáli dál.

- Pozor, to vypadá na křivý obvinění.
- My tady děláme jenom svoji práci. Dělejte to taky tak a všem nám bude fajn.

Pavel se otočil a šel pryč. Zmatený Jirka vyrazil za ním. Za zády slyšel posměch ochrankářů.

Po chvíli se odvážil zeptat:

- Co dělají?
- Víme skoro jistě, že občas některýho bezdomovce odtáhnou někam do ústraní a tam ho zmlátěj. Ale nemůžeme jim to dokázat.
- Ty bezdomovci je přece musej poznat.

- A myslíš, že něco vypovědí? Bojej se. Navíc máme podezření, že se tady děje něco ještě většího, v čem tyhle chlapi jedou taky.

- A co to je?

- Organizovaný krádeže. Ale pšt, ani slovo. Dokázat se nedá nic.

Mezitím došli do pekárny.

- Co si dáš?, zeptal se Pavel. - Zvu tě.

- Jenom kafe. Dík.

- Seš nákej zamlklej.

- Pořád na to myslím. U nás na vesnici byl takovej chlápek. Když mu bylo asi čtyřicet, umřela mu žena. Úplně se z toho sesypal. Přestal chodit do práce, nějakou dobu skoro nevycházel z domu. Měli dceru, ale ta bydlí někde v Praze a normálně se na něj vykašlala. Nakonec mu došly prachy, tak postával před konzumem a žebrol. A lidi mu dávali, i když věděli, že si za to koupí chlast. Ale chtěli mít čistý svědomí, tak dávali. Nakonec umřel někde v příkopě. Zmrznul.

- To je smutný.

- Smutný je, že si myslím, že to nebyla jeho vina. Prostě se dostal do situace, kterou nezvládl. A takovejch je většina. A pak se najde nějaký hajzl, co si myslí, že je pán tvorstva, protože má blbou práci a přťavej podnájem, a ještě tě zmlátí. Kvůli takovejmu, jako jsou voni, starej Vomáčka zmrznul.

- Přeneseně.

- Jasný. Prostě se nenašel nikdo, kdo by mu pomoh. Všichni ho do tý škarpy strkali. A tyhle chlapi dělaj úplně to samý, nebo spíš něco ještě horšího.

- Tak vyrazíme na ty řidiče, ne? Máš dopito?

- Jo.

Vyrazili.

17

- Pánové, můžete mi podat nějaký vysvětlení k vaší sobotní službě?, začal Zdrc a bylo jasno.

- No, my..., pokusil se Pavel o obhajobu, ale Zdrc mu skočil do řeči.

- Nic neříkej, prosím tě. Všechno, co bys moh říct, jsem už slyšel asi stokrát. Kdyby šlo tady o mladýho, tak neřeknu. Je nověj, nemá zkušenosti. Ale ty, Pavle? Přece jenom už jseš u nás nějakej pátek, abys vyskakoval na kdejakýho stěžovatele.

- Aha, pomyslel si Pavel. - Takže jedudědek žaloval.

- Kolikrát jsme si říkali, jak je v týhle práci důležitěj profesionální přístup a pevný nervy. Ale říkat a dělat je něco jinýho, že jo? Jak máme vysvětlovat lidem, že jsme tu kvůli nim, když jim pak na ulici řeknete, ať vás se svejma problémama neotravujou? To je to tak těžký pochopit?

Zdrc se odmlčel a pátravě si je oba měřil.

- Já vím, byla to blbost, zkusil to Pavel. - Prostě mě vytočil.

- Kdybych já se nechal vytočit každým pašíkem, tak jsem dávno po třech infarktech. Jako bys nevěděl, že to je nerudnej starej blázen, kterej hledá, kde by se o koho otřel.

- To jsem mu taky řek, bránil se Pavel.

- No právě. Svoje soukromý názory si nech na doma. Na ulici jseš od toho, abys řešil problémy, který lidi v týhle čtvrti maj. Třeba ten dědek zrovna vážně nějakej problém měl, dokonce možná důležitěj. Taky nám přines tuhle čepici, že prej ležela na místě činu. Takže si ji pořádně prohlídněte a zkuste se poptat před gymplem, jestli ji třeba někdo nezná. I když moc naděje do toho nevkládám.

Zdrc podal Pavlovi obyčejnou kšiltovku, jakou teď nosila spousta mladých, co si hráli na tvrdé hochy z ghetta.

- Hele, chlapi, nebudu to rozpatlávat, doufám, že je vám jasný, v čem je problém. Jestli se potřebujete jeden před druhým předvádět, tak to dělejte po službě. Jasný?

- Jasný, přisvědčil neochotně Pavel.

- Doufám, že se to nebude opakovat. Pokud máte problém se zvládáním stresových situací, můžete se mi kdykoliv svěřit, něco už vymyslíme. Hlavně si nemyslete, že na všechno stačíte sami. Takový borce už jsme tu taky měli, a nedopadli moc slavně. Ode mě všechno, pohov.

- Takže..., začal Pavel.

- Takže odchod domů, spát, relaxovat.

- Tak ahoj, řekl Pavel a otočil se k odchodu.

- Nashle, špitl Jirka, trochu vyděšený tím přívalem slov. Venku byli, ani nevěděli jak.

- Ty jo. Ten se rozjel, co?

- To jsme ještě dopadli dobře. Někdy mluví třeba i hodinu.

- Takže to není zas takovej průšvih?

- Docela jo. Hlavně můj.

- Skočíme někam ještě na kafe?

- Promiň, nemám moc náladu. Někdy jindy. Dobře se vyspi.

Jirka vypadal trochu zaraženě.

- Jo, tobě taky. Nejdeš na tramvaj?

- Trochu se projdu.

- Tak čau.

Pavel vyrazil pomalu směrem k parku. Cítil, že Zdrc měl pravdu, a štválo ho to. Choval se jako malý kluk. Neměl pocit, že by se před Jirkou vědomě vytahoval, ale možná, že ho potřeba udržet si autoritu nutila k takovým frajeřinám. Nějak nevěděl, co se sebou. Jen tak brouzdat po ulicích se mu nechtělo. Nakonec se rozhodl, že pojede domů a pořádně se vyspí.

18

– Dobrý ráno, chlapci, začal Zdrč. To znělo nebezpečně. Pavel se v duchu připravil na hromobití.

– Přijdu takhle v pondělí ráno do práce a hádejte, co mě tu čeká? Tomu byste nevěřili. Náš oblíbenej notorickéj stěžovatel starej Dvořáček nám opět zavolal.

– Takže stížnost, pomyslel si Pavel. – Ale za co? Vždyť jsme se k dědkovi snad chovali slušně. Příště ho rovnou nakopu, ať si má na co stěžovat.

– A tak jsem si řek, pokračoval náčelník, že si musím zblízka prohlídnout ty dva jedinečný exempláře policistů, na který si náš věčnej nespokojenec výjimečně nestěžuje, nýbrž je chválí.

– Cože?, vyjelo z Pavla.

Náčelník teď přestal hrát divadlo a popustil uzdu svému rozjaření.

– No fakt. Prej volal, že mu dva mladí policisté konečně věnovali pozornost a vyslechli jeho dobře míněný podnět, iniciativně se s ním šli podívat na místo činu a kdoví co ještě. Já se ani nechci domejšlet, jaký zvrhlý přání jste mu tam splnili, protože tohle se ještě nikomu nepodařilo, co jsem na tomhle oddělení a Dvořáček v důchodu.

Pavel se cítil trochu rozpačitě, že náčelník dává své pobavení najevo zrovna tímhle způsobem – on sám na to byl už zvyklý, ale nováček Jirka by se mohl vyděsit. Naštěstí náčelník nepokračoval.

– Nic, chlapi, řekl jenom. – Velká pochvala. Fakt mě to pobavilo. A fakt bych rád věděl, jak se vám to povedlo. Takže domů, spát, relaxovat.

Když byli venku, zeptal se Jirka:

– Tohle dělá často?

– Naprosto výjimečně. Ono to s tím Dvořáčkem je taky fakt dost divný. Je to temnej přízrak týhle čtvrti. Téměř denně podává stížnosti a podněty už nějakejch patnáct let. Z historek o něm by se dal napsat

18, 19, 20

román. A za těch patnáct let se snad nestalo, že by se o někom nebo něčem vyjádřil kladně. Koneckonců jsi ho slyšel.

- To jo, vzpomněl si Jirka na svůj předvčerejší výlev.
- Kdo ví, třeba jsi ho tak dostal svojí zapáleností pro věc.
- Hm. Hele, neskočíme ještě někam na kafe?
- Promiň, pojedu domů. Jsem grogy.
- Tak jo. Čau večer.

Jdi na 40 a začni počítat zase od nuly.

19

Nebyla to dýka s vyřezávanou rukojetí.

Jdi na 136.

20

Sotva vešli dovnitř, náčelník Vohryzek vstal od stolu.

- Chlapi, vy jste neuvěřitelný. Vy nezvládnete ani nějakou ženskou, co ukazuje kozy, aby se to obešlo bez stížnosti?

- Kdo si stěžoval?, divil se Pavel.

- Nejspíš ta ženská, co se obnažovala. Nějaká Smotlachová. Volala, že jste se k ní chovali arogantně a urážlivě.

- To přece není pravda. No Jirko, řekni.

- Jo, řekl Jirka slabým hlasem.

Vohryzkova pozornost se rázem přesunula k Jirkovu bledému obličejí.

- Co vám je, Zajíc?, zeptal se.

- Asi sněd něco špatnýho, odpověděl Pavel za kolegu.

- Ježišmarja, tak si sedněte, člověče, vybídl ho Vohryzek a přisunul mu židli. Jirka si vděčně sedl. - Někde ta-

dy mám nějaký léky na žaludek. Pavle, ty přece nejsi žádnéj zelenáč. Musíte s lidma jednat slušně.

- Ale my..., zkusil to Pavel.

- Dobrý, dobrý, už nechci nic slyšet. Tumáte, vemte si jeden, obrátil se velitel na Jirku a podával mu plátíčko léků, které vyhrabal z kapsy. - Mně zabíraj perfektně. Dojdu vám natočit vodu.

Vzal ze stolu sklenici a odešel na záchod. Pavel kouknul na Jirku.

- To jsme to zase schytali, co?

Ale Jirka ani neodpověděl, tak byl zabraný do své vnitřní bolesti.

Jdi na 129 a začni počítat zase od nuly.

21

- Trápí vás něco, pane Dvořáčku?

- Ty bezdomovci před obchoďákem, to je hrůza...

- To máte pravdu, ale těžko se s tím dá něco dělat.

- Kdyby to bylo na mně, já bych je hnál. Víte, já mám tady za stadionem zahrádku v kolonii. Ale bohužel tam přesně se oni stahují. Některý ty zahrádky jsou opuštěný, tak je prostě obsadili a bydlej tam. Já se tam normálně bojím chodit. A ještě mi ty hajzlové kradou zeleninu ze zahrádky.

Stadion - přesněji řečeno staveniště stadionu, který měl být dostavěný už před pěti lety, ale pořád na to jaksi nebyly peníze - a přilehlé okolí byla dost problematická část čtvrti. Bylo to takové území nikoho, zarostlé všelijakým býlím. Těch pár zahrádek v kolonii za potokem na tom moc neměnilo. Většina jich stejně byla opuštěná a zpustlá, takže bezdomovci některé z nich osídlili. Z místních tam skoro nikdo nechodil, všichni tak nějak přirozeně přijali, že tam bydlí bezdomovci a tudíž se tam nechodí.

- No jo. Podívejte, my s tím opravdu nic moc neudě-

láme. Že bychom tam udělali nějakéj mohutnej zátah a jednou provždy je vyhnali, to moc nevidím. Jediný, co můžu, je napsat upozornění na úřad, aby zahájil jednání s majiteli zahrádek.

- No jo. Ty to zase někam založej... Ale víte, co mi přišlo? Že tam s nima občas vidím i toho chlapíka z ochranky z obchoďáku. Víte, takovýho toho velkého.

- To snad ne?

Představa, že Obr z ochranky, který otevřeně mluví o tom, jak sem tam některého bezdomovce odtáhnou do ústraní a zmlátí, sedí s týmiž bezdomovci u ohně a popíjí krabicové víno, přišla Pavlovi dost legrační.

- Já vím, že to zní divně. Já s ním i mluvil a on o nich mluví dost jasně, vlastně mi mluví z duše - naložit do auta a vyvízt do nějakýho pracovního tábora, ať se naučej makat. Ale já si jsem přesto skoro jistej, že jsem ho tam s nima viděl. A víte, co mě napadlo?

- To nevím.

- Že von je s nima nějak spřažený. Že jak voni tam kradou, tak když třeba ukradnou něco cennějšího, co nemaj jak prodat, tak von to pro ně prodá a bere si z toho provizi.

- To je ale hodně závažné obvinění.

- No ale co by tam jinak dělal? Dyť já ho i viděl, jak prolezá tím živým plotem, co je za obchoďákem směrem k potoku. A tak se jako rozhlížel, jestli ho někdo nevidí.

Pavel byl v pokušení se zeptat, jak ho dědek mohl vidět. Přesto, že pro to nebyl jediný důkaz, o jeho dalekohledu kolovaly vtipy už i v sousedních okresech. Radši si to ale rozmyslel.

- No, pane Dvořáčku, já vám teď asi nic neřeknu. Ale děkuju vám za poznatek a budu se snažit s tím něco dělat.

– No jo, to jste celí vy. Buzerovat lidi, to jo, ale jak jde o něco závažnějšího, tak hned dáváte ruce pryč.

Pavel se cítil téměř dojatý. Tohle byl ten starý dobrý Dědek, jak ho všichni znali.

– Tak vám přeju hezkejší den. Na shledanou.

– No, nashle, zabručel dědek. – Pojď, Baryčku, půjdeme.

Jdi na 41.

22

– Za pokus to stojí, řekl si Pavel.

– Jirko, počkej tady, já si jenom skočím něco koupit. Chceš něco?

Udivený Jirka zavrtěl hlavou, ale než stačil něco říct, Pavel byl pryč. Zamířil naoko k oddělení pečiva, které bylo ve spodním patře úplně vzadu v rohu, aby člověk cestou pro rohlík musel projít celý obchod. Popadl ze stojanu nějakou taštičku s kdovíčím a rychlým krokem zamířil k eskalátoru, který vedl do vyššího patra. Tam byly domácí potřeby, náradí, malířské potřeby a spousta dalších užitečných i neužitečných věcí. Rychle se rozhlédl, ale Obra nikde neviděl. To koneckonců nic neznamenal, mohl být kdekoliv mezi uličkami. Pavel se mírným poklusem rozběhl po obvodu haly a snažil se dohlédnout vždy na konec uličky. Nikde ani noha. Uvědomoval si směšnost svého počínání, ale pro dobrý pocit obešel celé patro. Po Obrovi ani památky. Nic to ale neznamenal, mohl klidně odejít, zatímco byl Pavel na druhé straně haly. Sjel zpátky do přízemí a aspoň náznakově to prošel i tady. Lidí tu nebylo moc, Obra by mezi nimi viděl. No nic. Zamířil k pokladně – otevřená byla v tuhle hodinu jedna. A přímo u ní stál Jirka, Obr a druhý ochrankář. Pavel zaplatil a připojil se k nim.

- Asi jste se někde minuli, šklebil se druhý ochránkář. Pavel dělal, že nerozumí. Šel si přece jenom koupit šáteček.

- No nic, chlapi, řekl. - Tak hezkou službu, my musíme padat.

- Jasně, vám taky.

Když byli z doslechu, obrátil se Pavel k Jirkovi.

- Přišel z obchodu?

- Ne. Spíš zvenku. Říkal, že si ještě byl skočit na záchod.

- A viděl jsi ho projít pokladnou?

- Ne. O co jde?

Pavlovi došlo, že se kolegovi nesvěřil s tím, co se dozvěděl od Dědka, a v rychlosti mu to vylíčil.

- A ty tomu věříš?, zeptal se Jirka, když skončil.

- Věřím, nevěřím, je to podezřelý. A on je podezřelejší. A nelíbí se mi.

- Tak nelíbí?, začal Jirka, ale Pavlův pohled ho přesvědčil, aby si nechal vtipy na jindy.

Vyšli ven. Pavel už chtěl zamířit podél tramvajových kolejí k náměstí, ale ještě ho něco napadlo.

- Víš co? Aspoň se dojdeme mrknout, jak vypadá terén odsud směrem k trati. Pro jistotu... Co když má Dvořáček pravdu?

Terén odsud k trati byla země nikoho - několik desítek metrů široký pás, porostlý křovisky a tvořící součást hájemství místních bezdomovců. Od prostoru obchoďáku ho oddělovala živý plot, za který chodili bezdomovci močit. Když jím prolezli, ocitli se na kraji džungle.

- Trochu to tu projdeme, řekl Pavel.

Rozsvítili baterky.

23

Chvilí bylo ticho. Pak promluvil Pavel.

– Asi to nemá cenu. Vykašlem se na to. Nic by mu nedokázali a my budem leda tak za blbce.

– Taky si myslím. Proč se v tom štourat a pálit si prsty kvůli bezdomáčkovi, souhlasil Jirka.

– Tak jak to sepíšem?

– Že jsme našli zmlácenýho chlapa s lehčím povrcho-
vým poraněním, že jsme přivolali záchranku a že chla-
pík nebyl schopnej výpovědi. To by mělo stačit, ne?

– Asi jo. A co jestli se v tom bude štourat ten dok-
tor?

– To nevím. Mě nic nenapadá.

– Mě taky ne. Asi se s tím nedá nic dělat.

Jdi na 153.

24

Není tomu tak.

Jdi na 133.

25

Není tomu tak.

Jdi na 72.

26

Vrátili se na oddělení a sepsali úřední záznam – co a kde se stalo, jaké jsou škody, připojili informace, které získali od Brodského, a výsledek šetření v okolních domech. Zmínili zvláště výpověď paní Jíchové, která pomohla určit, kdy se událost odehrála a kolik bylo (aspoň přibližně) pachatelů, a výpověď taxikáře,

která nasměrovala pátrání (i když ne stoprocentně) směrem k bytovce. Vypadalo to docela dobře, nadřazení budou spokojení.

Jdi na 130.

27

Druhý den se vypravil za Jirkou do nemocnice. Ležel v posteli s ovázaným ramenem, ale jinak vypadal dobře. Chvíli na sebe rozpačitě zírali. První promluvil Jirka.

- Hele... Promiň. Je mi jasný, že jsem to zkonil. Byli tady z inspekce. Řek jsem jim to.

- A co povídali?

- No, tvářili se dost přívětivě. Asi kvůli tomu zranění. Ale bylo na nich celkem jasně vidět, že mám problém. Hlavně se zajímali o to, jak jsem si mohl bejt jistej, že je to pachatel.

Chvíli bylo ticho.

- No, zkonili jsme to oba, řekl potom Pavel. - A jak ti je?

- Jo, dobrý. Tak čtrnáct dnů, ale mělo by to bejt bez následků.

- Tak to ujde. A nevíš, co je s tím...

- Jo. Žije. Snad se z toho dostane.

Pavlem projela vlna úlevy a vděčnosti, že to dopadlo aspoň takhle.

- A co ty?, zeptal se Jirka.

- Nevím. Uvidím, jak vysoko ohodnotí můj postup.

- Počkej, ty jsi přece nic špatného neudělal. Podělal jsem to já.

- Ale ne, já taky. Posily jsem měl zavolat hned. Vůbec se to nemuselo stát. Budou teď šetřit, jestli jsem se nedopustil trestného činu.

- To snad ne?

– To víš že jo. Zneužití pravomoci, neoprávněný užití zbraně, ublížení... Ještě že jsem neodprásk i toho druhého.

Pavlovi projela hlavou nepříjemná vzpomínka, jak tam stál a mířil na bezbranného kluka se slzami v očích. Ani teď by nedokázal říct, jestli by to doopravdy udělal, kdyby ho nezastavili.

Jirka se na něj pátravě zadíval. A pak se začal smát. Pavel na něj chvíli nechápavě zíral a pak se k němu přidal. S ohromnou úlevou se oba řezali jako dva cvoci. Když to přestalo, cítili se oba mnohem líp.

– Tak já už půjdu. Drž se.

– Ty taky.

Jdi na 52.

28

Pavel napočítal do tří, aby se trochu uklidnil, a zkusil to ještě jednou.

– Podívejte se, ten posudek je přece od vás, tak mi přijde logické jednat s vámi. To je přece i ve vašem zájmu, aby se občani víc podíleli na veřejné správě.

– Jo? A to vám řekl kdo?

– No, přinejmenším to máte na webových stránkách a ve všech svých materiálech.

– Nezlobte se na mě, ale to si snad ze mě děláte legraci. Čím míň se do toho občani montujou, tím míň máme starostí. To přece musíte vědět i vy u policie.

– Aha. Takže to jsou jenom takový kecý, jo?

– Tenhle tón si vyprošuju. My tady máme starostí nad hlavu, a ještě bychom se měli starat o nějaký zpykaný mladý, který si myslí, že zbaští všechnu moudrost? Podívejte, moje stanovisko je snad jasné. Máte ho tady černý na bílém. Jestli se vám ten nápad tak líbí, tak prosím, vemte si to na triko a domluvte

28, 29

se s nima. Ale mě do toho netahejte. Já mám svezh starostí dost. Nashledanou.

– Ale...

– Nashledanou.

Co dál?

Nemá to cenu. Boj s úřadem nelze vyhrát.

Ale aspoň se to zkusilo jdi na 76.

Nemá to cenu. Je potřeba to řešit přímo s občany jdi na 103.

Nemá to cenu. Je potřeba zajít na občanskosprávní odbor

jdi na 29.

Nemá to cenu. Je potřeba mu narvat hlavu do květináče a nakopat ho do zadku jdi na 53.

29

– Dobře. A můžete mi říct, kde najdu občanskosprávní odbor?

– Ale jistě. Čtvrté patro, dveře číslo 406. Inženýr Suchý.

– Hm. Tak nashle.

Pavel vypadl ze dveří, ani nevěděl jak. Vlastně si ani nebyl jistý, co čekal. Možná má ten pabl pravdu, co se do toho montovat? Jenomže Pavel si dobře pamatoval, co říkával Klidás. Že policie by měla být jenom nadstavba a garant veřejného pořádku. A že veřejný pořádek je přímo úměrný ochotě lidí se pro něj angažovat. A když se teda někdo chce angažovat, tak první, co my uděláme, je, že mu hodíme klacek pod nohy? To mu připadalo stupidní.

Vyběhl do čtvrtého patra a zaklepal na příslušné dveře.

– Dále, ozvalo se příjemným, kultivovaným hlasem. Inženýr Suchý byl pravý opak inženýra Mokrého. Bylo mu něco mezi třiceti a čtyřiceti, v dokonale padnoucím obleku, elegantní brýle, usměvavá tvář, která se snažila budít důvěru. Očividně na sebe dbal – spor-

toval, nepřejídal se, pil jen výjimečné, občas si zašel do solárka. Prostě sympatický chlapík. Přesto na něm Pavlovi něco vadilo. Možná ten pocit, že mu je ta stísněná kancelář na úřadě městské části malá a že ji vnímá jen jako přestupní stanici někam výš.

– Co pro vás můžu udělat?

Pavel mu stručně vysvětlil svůj problém.

– Aha. No, to se nás bohužel opravdu netýká, to je věc dopravního odboru.

– Ale tam mě poslali za vámi.

– No... Nejste první, koho za mnou inženýr Mokřý poslal. To je jeho způsob řešení problémů. Bohužel. Věřte mi, moc rád bych vám pomohl. Je v našem zájmu, aby se občané podíleli na správě věcí veřejných.

– Takže byste mi byl ochotný pomoci?

– Jak říkám, rád bych. Ale tohle je jednoznačně agenda dopravního odboru.

– Takže pro mě nemůžete nic udělat.

– Bohužel. Je mi to moc líto. To víte, snažíme se, ale takovýhle úřad, to je kolos, kde spousta věcí běží zcela mimo vaši kontrolu. Ale posouvá se to. I když pomalu.

Pavel pomalu začínal mít pocit, jako by ho ovíjela liána a skrz uši, oči, nos i pusku se mu snažila dostat do mozku a celý ho prorůst. Nakonec ještě bude vděčný, že s ním vymetou. Skočil inženýru Suchému do řeči.

– Tak vám děkuji. Už musím jít.

– Jistě, nechci vás zdržovat. Určitě máte spoustu práce. Tak kdybyste zase něco potřeboval...

– To jistě, pomyslel si Pavel a byl rád, že za ním zapadly dveře. Nejradši by se osprchoval.

Co dál?

Nemá to cenu. Boj s úřadem nelze vyhrát.

Ale aspoň se to zkusilo

jdi na 76.

Nemá to cenu. Je potřeba to řešit přímo s občany

jdi na 103.

30, 31

30

Žena vypadala zaraženě.

– To jste vy...? To poslali schválně vás, nebo je to nějaká blbá náhoda?

Pavel nevěděl, co má odpovědět.

Žena pokračovala:

– Jak mám s váma jednat o nějaký občanský společenosti a vzájemný toleranci, když ani nemáte potuchy, co ta slova znamenají?

Jak by měl Pavel zareagovat?

Nenechat si to líbit.

jdi na 101.

Pokusit se jí to vysvětlit.

jdi na 114.

31

– Moje řeč, řekl Pavel. Kdybych moh, tak to udělám. Jenomže tahle společnost bohužel chrání flákače a vyžírky a poctiví lidi na to doplácet.

– Neni nás málo, co si tohle myslíme. A jednou to řeknem pořádně nahlas, zahučel ochrankář, kterému se po zásluze říkalo Obr.

Druhý ochrankář se přitočil k Pavlovi a zašeptal mu do ucha:

– Co ten mladej? Dá se před nim mluvit?

– Já myslím, že jo.

Ochrankář ztlumil hlas a řekl:

– Kdyby tě to zajímalo, scházíme se s takovou partou. Máme pronajatou tělocvičnu, trénujem boj zblízka, vobčas vyjedem o víkendu na airsoft... Sem tam máme taky přednášky. Víš co, pravda o druhý světový, o mezinárodní politice, kdo kde tahá za nitky a takový věci. Jsou tam samí dobrý kluci. A je s nima sranda.

– Jo, to bych rád. Ale kvůli práci nemůžu. U nás jsou na tyhle věci trochu citliví.

– Já myslel, že u vás je dost lidí, co chtěj spravedlnost a pořádek.

- To jo, ale víš, jak to dneska je. Můžeš si myslet co chceš, ale nahlas můžeš říkat jenom to, co se smí.

- Jednou se to změní. My jsme s váma.

Pavel si s oběma na rozloučenou potřásl rukou.

- Hele, chlapi, pěkně den a zase na viděnou.

Odpojili se od dvojky v černém a zamířili k pekárně. Jirka šel mlčky vedle Pavla. Po chvíli to ale nevydržel a začal:

- Hele, Pavle... Ty si tohle fakt myslíš?

- A ty ne? Vždyť je to pravda.

- Já nevím. Neumím to přesně říct, ale... Myslím, že každej nemůže za to, že skončí na ulici. Nebo na chlastu.

- Podle mě je každé zodpovědné sám za sebe. Když nechce makat, je potřeba ho k tomu přinutit.

- U nás na vesnici byl takovej chlápek. Když mu bylo asi čtyřicet, umřela mu žena. Úplně se z toho sesypal. Přestal chodit do práce, nějakou dobu skoro nevycházel z domu. Měli dceru, ale ta bydlí někde v Praze a normálně se na něj vykašlala. Nakonec mu došly prachy, tak postával před konzumem a žebrol. A lidi mu dávali, i když věděli, že si za to koupí chlast. Chtěli mít čistý svědomí, tak dávali. Nakonec umřel někde v příkopě. Zmrznul.

- No tak vidíš. Kdyby ho přinutili makat, tak se to nemuselo stát.

- Možná. Nevím. Chci říct, že za to podle mě nemoh.

- Prosim tebe. A kdo za to moh?

Mlčky došli do pekárny.

- Co si dáš?, zeptal se Pavel. - Zvu tě.

- Jenom kafe. Dík.

- Seš nákej zamlklej.

- Hm.

Dopili kafe téměř beze slova.

- Tak vyrazíme na ty řidiče, ne?

- Jo.

Vyrazili. Pavel cítil, že se mezi nimi něco zlomilo, že mu už Jirka nevěří. Jenom nevěděl proč.

Vyrazili z nákupního střediska zpátky ke křižovatce a dali se do mírného kopce po Šikmé, široké čtyřproudce, která byla kolmá na Hlavní. Směrem nahoru kolem parku mířila k nemocnici, v protějším směru vedla k okrajovým čtvrtím a ven z města. Provoz teď dopoledne nebyl nijak silný, ale přesto to byla poměrně důležitá silnice, takže auta jezdila téměř jedno za druhým. Cesta ale byla volná a každý druhý řidič toho využil, aby to rozpálil vysoko nad povolenou padesátku. Každou chvíli se ozvalo zaskřípění brzd – křižovatka byla v mírné zatáčce, takže semafor bylo vidět poměrně pozdě.

– Vidíš?, ukázal Pavel. – Perou to jako vztekli.

– Je sobota, pokusil se hájit řidiče Jirka, zvyklý z venkova na jinačí kousky.

– Jasně. Ale je něco jiného, když si to pustíš šedesátkou a když to rozkulíš na kilo. Dole je přechod. Jednou to tady někdo neubrzdí a někoho zabije. A pak se bude vymlouvat, že neviděl do zatáčky.

– Tak sem maj dát značku. Kdo to má vědět?

– To by možná měli, připustil Pavel. – Ale nic to nemění na tom, že je tady padesátka. Kdyby se dodržovaly předpisy, nemusel by se nikdo vymlouvat, že něco neviděl nebo že někde není značka. Jenomže bez radaru... Těžko něco dokázat.

– To je fakt. Co s tím?

– V podstatě máš dvě možnosti. Buď zkusíš, jestli se ti řidič přizná. Víš, takový to: „Pane řidiči, víte, jakého jste se dopustil dopravního přestupku?“ Nebo: „Pane řidiči, víte, jaká je tady nejvyšší povolená rychlost?“ To udělá tak každej třetí až pátý. To jsou většinou slušní lidi – sice jezděj rychlejš, než by měli, ale vědí, že se to nemá. Ale pak je tady široká paleta arogantních frajerů, který si v podstatě myslí, že tu silnici stavěli speciálně kvůli nim a chodci jsou od toho, aby

uskakovali. Mimochodem, znáš ten vtip o chlápovi, co jezdí na červenou?

Nechceš ho slyšet

Jdi na 156.

Chceš ho slyšet

Jdi na 58.

33

Ke hře nebudeš potřebovat žádné další pomůcky kromě téhle knihy. Nemusíš si nikam nic psát ani si dělat složité tabulky s počtem životů, odolností, vytrvalostí a podobně. Sem tam si ale budeš muset něco zapamatovat. Aby se ve hře dalo navazovat na předchozí zkušenosti a úspěchy či neúspěchy tvého hrdiny, aby měla takzvaně paměť, používáme v ní tři způsobů, jak toho docílit: Za prvé, předmětů, které můžeš získat a nějak použít. Za druhé, informací, které ti někdo sdělí. Za třetí, bodů zkušenosti. Téměř nikdy ale nedostaneš upozornění – „Pozor, právě dostáváš důležitý předmět nebo informaci.“ Je čistě na tobě, abys pozorně sledoval, co se ve hře děje, všímal si i podrobností a dokázal je v pravou chvíli správně použít.

Pokud jde o body zkušenosti, můžeš je získat v každé epizodě zpravidla na dvou až třech, výjimečně na více místech. Slouží spíše vnitřním potřebám hry, než hodnocení tvého postupu. Měl by sis je pamatovat, nebo si je někam piš – ale neboj, nebude jich tolik, aby to nějak rušilo hru. Po každé epizodě se všechny body zkušenosti smažou a začíná se znovu od nuly. K tomu vždycky dostaneš pokyn „Začni počítat od nuly.“

Je ti to naprosto jasné?

Jdi na 117.

Chceš příklad?

Jdi na 99.

Pomalým krokem došli po Hlavní až ke křižovatce. Na její protější straně se na ploše, vzniklé ze zrušeného parku, vypínala mohutná stavba hypermarketu. Tam už pomalu začínalo být živo – do podzemních parkovišť zajíždělo jedno auto za druhým a i prostranství před budovou bylo oproti ostatním místům ve čtvrti docela zaplněné. Nejvíce tu bylo maminek s dětmi, které křičely a pobíhaly sem tam.

– Víkendový nákupy, ušklíbl se Pavel.

– Na tohle se těším, řekl Jirka s pohledem upřeným na hrající si děti. Až se s Petrou vezmeme, budeme mít děti a budeme o víkendech jezdit nakupovat.

– Fakt? Přijde ti to jako dobře strávenej čas?

– No jasně. Jsou tam dětský koutky, maj tam od všeho něco, je tam i kino... Podíváš se mezi lidi.

– Máš recht. Pojď, máme zelenou.

Pavel se zamyslel, jestli takhle někdy uvažoval o sobě a o Evě. S překvapením zjistil, že asi ne. Ten život, jaký spolu vedli, mu celkem vyhovoval – aspoň zatím. I když v poslední době to za moc nestálo. Jako by je už nic nedrželo pohromadě – jenom sem tam ten sex. A o dětech – o těch neuvažoval ani ve snu. Přitom ten Jirka je alespoň o pět roků mladší. Je to tím, že je z vesnice? Možná. Každopádně má ale v životě nějaký cíl. Má nějaký já? Těžko říct.

Došli ke vstupní bráně a vstoupili do dlouhé a vysoké galerie, která protínala obchod po celé délce. Kousek za vchodem stáli dva kluci z místní ochranky. Pavel se s nimi trochu znal. Kývli na sebe.

Chceš se s nimi bavit?

Jdi na 57.

Nechceš se s nimi bavit?

Jdi na 82.

- Tak dobrý, chlapi, řekl Pavel. - Hezkej den.
- Jasně, vám taky. Stavte se zase příště na pokec. Zamířili s Jirkou k pekárně. Trochu stísněně mlčeli. Po chvíli se Jirka zeptal:
- Co to bylo za kecy? Proč jim něco neřekneš?
- A co jim mám podle tebe říkat? A hlavně - proč? Stejně je nezměním a navíc ztratím jejich důvěru. A bejt kámoš s těmahle chlapama se hodí. Navíc maj v podstatě pravdu.
- Jo? A to jako v čem?
- Hele, Jirko, nebuď zas tak naivní. Bezdomovci otravují život všem ostatním. Nepracují, smrděj, obtěžují slušný lidi. Žebraj a některý taky kradou. A když na ně náhodou něco máš, stejně si na nich nic nevezmeš. Když je na dva měsíce zavřeš, tak ti ještě poděkují. A náš pseudohumanistickéj stát ještě vydává prachy z našich daní, aby se měli ještě líp.
- Takže řešení podle tebe je - odtáhnout je někam do ústraní a tam je zmlátit?
- Řešení to není. Ale je to jedinej způsob, jak je donutit, aby změnili lokál. Pro chlapy tady z obchodáku je podstatný, aby nesomrovali v jejich rajónu.
- Hm. Ale pro nás by mělo bejt podstatný něco jinýho, ne?
- Jirko, ty seš fakt z vesnice, co? Ideály jsou krásná věc, ale praxe je trochu jiná. Musíš umět dělat kompromisy.
- To se mi teda moc nechce.
- Podívej se... To jsou lidi, který nechtěj makat. Přiživují se na nás ostatních. A ještě dělaj naschvály. A my to máme jenom tak beze slova trpět?
- Jirka chvíli mlčel. Pak začal znovu.
- U nás na vesnici byl takovej chlápek. Když mu bylo asi čtyřicet, umřela mu žena. Úplně se z toho se-

sypal. Přestal chodit do práce, nějakou dobu skoro nevycházel z domu. Měli dceru, ale ta bydlí někde v Praze a normálně se na něj vykašlala. Nakonec mu došly prachy, tak postával před konzumem a žebrol. A lidi mu dávali, i když věděli, že si za to koupí chlast. Chtěli mít čistý svědomí, tak dávali. Nakonec umřel někde v příkopě. Zmrznul.

- No tak vidíš.

- Možná. Nevím. Chci říct, že za to podle mě nemoh.

- Prosim tebe. A kdo za to moh?

Mezitím došli do pekárny.

- Co si dáš?, zeptal se Pavel. - Zvu tě.

- Jenom kafe. Dík.

- Seš nákej zamlklej.

- Hm.

- Pořád myslíš na ty bezdomáky?

- Spíš myslím na ty ideály. Ty nejsi o moc starší než já, ne?

Pavel cítil, že má Jirka pravdu. Bezdomovci ho štvali, často se chovali naprosto bezohledně, ale házet všechny do jednoho pytle přece jenom asi nejde. Každý má svoje problémy a svůj způsob, jak se s nimi vypořádat. Tak ho to kdysi učil Klidás. Vždycky musíš vidět nejdřív člověka, pak teprv případ.

Dopili kafe téměř beze slova.

- Tak vyrazíme na ty řidiče, ne?

- Jo.

Vyrazili.

Jdi na 32.

Gamebooky jsou jedním z typů takzvaných role-playing games (RPG) neboli „her na hrdiny“. Asi nejznámější hrou tohoto druhu jsou Dungeons and

Dragons, u nás vznikla varianta pod názvem Dračí doupě. Většina RPG se odehrává ve světě fantasy, ale jsou i sci-fi RPG, nebo RPG detektivky... Jejich hlavním lákadlem je možnost rozhodovat, co bude dál, ovlivňovat příběh. Gamebooky se od jiných RPG liší tím, že k nim nepotřebuješ znát složitá pravidla, nepotřebuješ žádnou zvláštní místnost, kde hrát, a co hlavně – nepotřebuješ spoluhráče. Můžeš hrát sám, kdekoli a kdykoli tě napadne. Třeba v tramvaji cestou do školy nebo do práce. Jediné, co k tomu potřebuješ, je tahle kniha.

Chceš si zkusit tenhle gamebook zahrát jdi na 106.
 Nechceš hrát, nezajímá tě to jdi na 135.

37

Není tomu tak.

Jdi na 89.

38

Vyrazili na služebnu. Jirka si už po cestě začal stěžovat na bolesti břicha. Než tam došli, byl bílý jako stěna.

- Co ti je?, zeptal se Pavel.
- Nevím, možná z toho oběda.
- Snad ne z toho pálivýho?
- To asi ne. Ale kdoví, jestli to jídlo nebylo trochu zkažený. Mělo trochu divnou pachut.
- Nestraš. Vždyť to do tebe padalo jak Němci do krytu.

Pokud jsi při epizodě v parku získal jeden bod, jdi na 64.
 Pokud jsi získal dva body, jdi na 20.
 Pokud jsi získal tři body, jdi na 87.

Pavel vzal Jíchovou pod paží a pomalu ji táhl po chodníku pryč.

– Podívejte se, paní Jíchová, tohle je těžká věc. Dneska už se za tyhle věci do vězení nechodí.

– Ale dyť je to nemravný!

– Mravný, nemravný, dneska je holt taková doba. Dyť se jděte podívat do kterýkoliv trafiky, co se tam úplně veřejně vystavuje. Nebo na koupaliště.

– No já vim! Já právě vim! A pak ještě takováhle vyleze na ulici a bude se tam producírovat.

– To máte těžký. Ona v podstatě nedělá zas tak nic špatnýho. Rozhodně ji kvůli tomu nemůžu sebrat.

– Jak to, že nedělá nic špatnýho? Copak tohle se smí?

Pavel si vzpomněl, jak každý léto na Mácháči víc a víc valil oči.

– Na plážích je to dneska úplně běžný.

– Ale tohle není pláž! Tohle je park! Choděj tu maminky s dětma!

– No jo. Ale nevypadá to, že těm by to nějak vadilo.

– Ale mně to vadí! Na to snad mám právo!

– Jistě, ale pochopte, že já s tím nemůžu nic dělat. Žijeme ve svobodný zemi. Musíme se vzájemně respektovat.

– Jo? A proč mě teda nikdo nerespektuje? Proč mě nerespektuje vona? Proč mám čumět na ty její vyvalený kozy?

Vyvalený bych zrovna neřek, pomyslel si Pavel. Napadaly ho spíš přívlastky jako pevný, pružný nebo sexy. S povzdechem se obrátil na Jíchovou.

– Právě, že nemusíte. To je přece na vašem rozhodnutí, jestli se budete dívat nebo ne.

– No tak to snad..., brblala, ale zjevně jí došla energie. – To mám kolem ní chodit a držet si ruku u voliče?

– Ne, to samozřejmě ne. Ale nemusíte se přece dívat.

– No. Tak vám pěkně děkuju.

Bába jako by zesmutněla. Stáhla ramena, otočila se a pomalu odcházela. Když byla v dostatečné vzdálenosti, ozval se nadšený Jirka:

– Teda parťáku, to bylo naprosto profi. Neřekla ani popel.

– Já ti nevím. Mám obavu, že jí to bude pěkně ležet v žaludku. Nakonec si ještě bude stěžovat.

– Ale houby. Kvůli takový kravině.

– Aby ses nedivil. Lidi si stěžují i kvůli horším prkotinám.

– I kdyby, takový blbosti by přece nikdo nepřikládal význam.

– Takový blbosti někdo musí přikládat význam ze zákona. A i kdyby to byla úplná blbost, musíš to vysvětlit. Což je opruz. No nic. Půjdem se někam najíst, ne?

– Jasně. Ale ta holka je kus, co?

– To ti teda řeknu. To by mě zajímalo, kde se tu vzala. Loni se tu takhle nikdo neopaloval.

– A příští rok tady budou ležet desítky nahejch koček a my je budeme chránit před útokama zavilejch stařen, zasníl se Jirka.

– Dobrý. Ty seš učiňenej básník. Tak jdem na ten oběd?

– Počkej, já si ji jenom vyfotím.

– Tak to ať tě ani nenapadne. Schovej to!

– Co blbneš? Dyť o nás neví. Fotku na památku.

– Chceš, aby tě někdo viděl, jak si fotíš nahou ženskou v parku? Z toho bys moh mít pořádněj problém, kamaráde. A já taky.

– Dyť tu nikdo není.

– To nikdy neříkej. Támhle za tím stromem může bejt ten dědek Dvořáček s dalekohledem. Ten má na nás pífku a nebude se dvakrát rozmejšlet napsat stížnost,

že policajti jsou chlípny úchylové, bez ohledu na to, že sám je chlípnej úchyl. Jednou seš veřejnej činitel, což především znamená, že většina tvý činnosti probíhá na veřejnosti, tak se taky musíš jako na veřejnosti chovat. Jasný?

– Jasný.

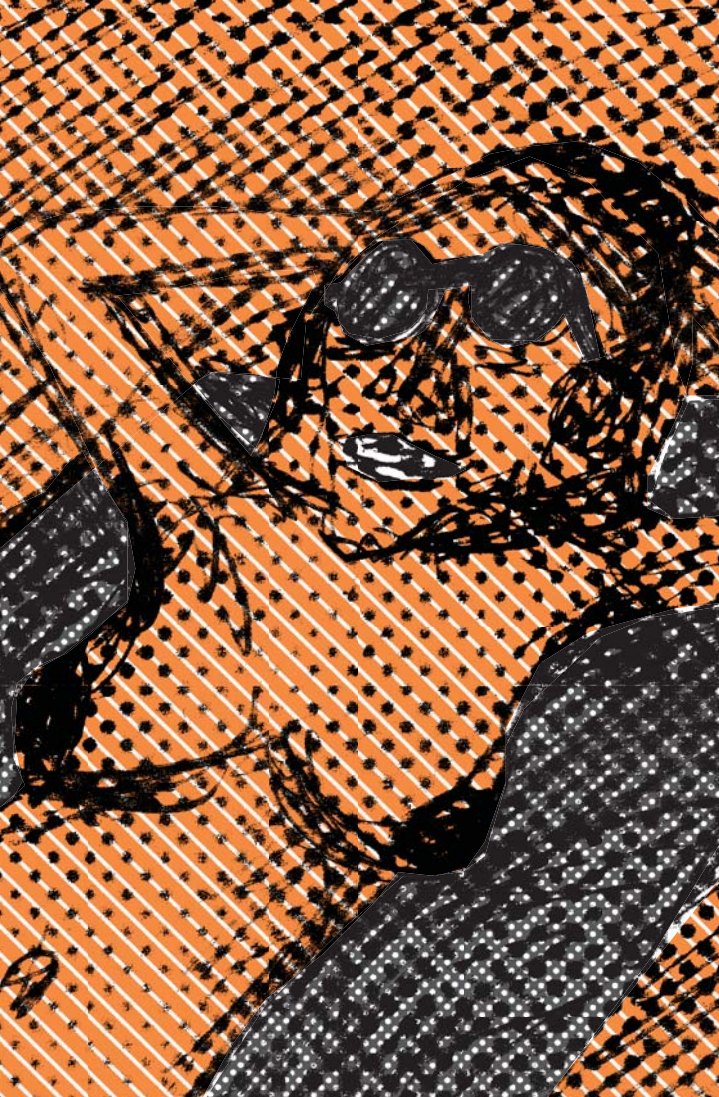
– Odchod na oběd.

K Číňanům, nebo na českou klasiku?

K Číňanům jdi na 4.

Na českou klasiku jdi na 63.

Zapamatuj si, že za tuhle epizodu získáváš jeden bod.

Park

40

Pár dní nato měli zase denní. Byl příjemný den, jeden z prvních opravdu teplých. Pavel s Jirkou měli za sebou ranní pochůzku, která proběhla v naprostém poklidu. Pomalým krokem se šourali po ulicích a nezávazně klábosili, občas se zastavili a nechali se nahřívat dopoledním sluníčkem. Idyla. Zrovna přemýšleli, kam zajdou na oběd, když se Pavlovi u pasu ozvala vysílačka.

– Mám tady oznámení na veřejné pohoršování v parku. Volala nějaká paní Jíchová, podle hlasu starší ženská. Počká na vás u vstupu do parku z Neratovický.

– Rozumím.

Pavel pokynul Jirkovi a rychlou chůzí vyrazili. Park byl kousek, byli tam asi za dvě minuty. Oznamovatelku viděli už z dálky. Jak je zmerčila, ostrým krokem vyrazila k nim.

– No konečně jste tady. To to trvalo. To vám nedávaj auta?

Jirka s Pavlem si po straně vyměnili významné pohledy. Tohle bude radost. Ať už to bude exhibicionista v plášti, onanující teenager nebo vilný stařík, lákající malé holčičky na zmrzlinu, tahle baba jim to jaksepatří osladí. A samozřejmě nic nebude správně.

– Vy jste paní Jíchová?

– No, a kdo bych asi byla?

– Oznámila jste veřejné pohoršování?

– No to bych řekla. Jen pojdte, pojdte se na tu děvku podívat.

Baba vyrazila ostrým krokem do parku a Pavlovi s Jirkou nezbylo, než ji následovat. Vedla je do méně navštěvovaných míst, kde se široké chodníky změnily na úzké cestičky a kam moc lidí nechodilo.

- Jestli je to nějaká přestárlá ožralá hipísačka, který se zastesklo po šedesátých letech, tak se jdu picnout, pomyslel si Pavel.

Z úvah ho vytrhl hlas staré paní.

- No jen se na ni podívejte, jak se tam roztahuje, kurva jedna.

Překvapený Pavel rychle vydělil očekávanou padesátku dvěma. To, co se tam roztahovalo, by rozhodně nenazval pohoršováním, spíš naopak. Na dece kousek od chodníku ležela výstavní blondýna jenom ve spodním dílu bikin a černých brýlích. Sluchátka na uších ji spolehlivě odřezávala od okolí, takže ani nemohla zaznamenat pět metrů od sebe zvláštní skupinku - starou paní, která na ni ukazovala a cosi vykřikovala a dva mladé policajty, kteří se ji snažili poslouchat, ale větší část jejich pozornosti upoutávala téměř nahá a téměř dokonalá postava ležící dívky.

- Posloucháte mě vůbec?

Pavel se povznesl ze svého omámení o kousek blíže k realitě a zasněným pohledem se obrátil k vrásčitému obličejí.

- Ano. Co jste říkala?

- Říkám, že jestli je vám to jedno, že se tady takovýhle mladý rajdy vyvalujou nahý, tak mně teda ne. Za mého mlada by ji rovnou šoupli do lochu.

- Za tvýho mlada by ji možná šoupli na pranýř nebo potápěli v koši do řeky, pomyslel si Pavel. Bylo ale jasné, že situaci bude muset nějak vyřešit.

Co by měl Pavel udělat?

Přesvědčit Jichovou, že je jiná doba

a že dneska je to normální a nechat to být

jdi na 39.

Nechat Jirku, ať získává zkušenosti a vyřeší to po svém

jdi na 160.

Vzít to na sebe a nějak to vyřešit sám

jdi na 62.

41

Zbytek dne proběhl celkem v poklidu. Pavel vykonal svoje pochůzky, semtam s někým prohodil pár slov a cítil se dobře. Dokonce ho napadlo, že by přes den mohli policajti chodit sami častěji. Aspoň občas. Je to samozřejmě trochu nepříjemné, ale má to i klady. Člověk není tak chráněný před okolím, ale díky tomu s ním může snáze vstupovat do kontaktu. Když jsou dva, většinou si vystačí jeden s druhým – právě proto, aby se okolím nemuseli příliš zabývat. Navíc pro okolí vytvářejí dojem uzavřené skupiny, do které není snadné proniknout, a spoustu lidí tak odradí od toho, aby je oslovili. Pavel si vzpomněl na Klidase, který mu často vyprávěl, jak za mlada cestoval. Tehdy to šlo hlavně do Sovětského svazu, takže projezdil Kavkaz, Pamír, Altaj, Sibiř, Čukotku a kdovíco ještě. A vždycky říkal: „Jestli si chceš na cestách užít srandu, tak jeď s kamarádem. Ale jestli chceš poznat tu zem a lidi, co v ní žijou, jestli se chceš něco dozvědět, něco pochopit a poznat a jestli se nebojíš dostat do nečekanejších situací, jeď sám. Někdy je to tvrdý, někdy to může být i nebezpečný, ale to, co dostaneš nazpátek, všechny tyhle nedostatky bohatě vyváží.“ Klidas jezdil vždycky sám.

42

42

Pavel došel k ochrankáři a pozdravil. Ten se na něj zadíval s mírným podezřením.

– Kde máte kolegu? Myslel jsem, že pracujete vždyc-
ky spolu.

– Jasně, je tady. Šel projít horní patro.

Pavel se zamyslel. Nezdálo se, že by chlapík kecal,
ale na druhou stranu, jak se to dá poznat, že jo.
A procházet celé horní patro? To je jako hledat jeh-
lu v kupce sena.

Co má Pavel udělat?

Vykašlat se na to

jdi na 91.

Projít horní patro

jdi na 22.

43

Po návratu na oddělení se dali do sepisování úředního záznamu. Pavel našel a vytočil číslo na pohotovost.

- Dobrý den, Policie České republiky, u telefonu Pavel Jirchář. Volám kvůli případu zbitého bezdomovce, kterého k vám dneska přivezli.

- Aha. Dobrý den, ozval se chladný hlas na druhém konci drátu.

- Můžu mluvit s lékařem, který má ten případ na starosti?

- To jsem já. Doktor Kačer.

- Pane doktore, potřeboval bych znát rozsah poranění, abych to mohl dát do hlášení.

- Skutečně? Ten přece musíte znát sami nejlíp.

- Jak to myslíte?, zeptal se Pavel s podezřením.

- No, pane, na to nepotřebuju být detektiv, abych si dal dohromady, že jste mu to udělali vy.

Pavel zalapal po dechu.

- Pane doktore, to není moc vtipné. Totéž naznačovali i ti pánové od sanitky.

- Mně to taky moc vtipné nepřipadá. Zvažuju trestní oznámení. Zatím samozřejmě na neznámého pachatele.

- Jak vás vůbec může napadnout, že...

- Podívejte se, když mi sem přivezou zmlácenýho člověka, kterej sice ze sebe nevypraví kloudný slovo, ale když se ho zeptám, kdo mu to proved, opakuje pořád dokola „fízlové“, co si mám asi myslet?

- Tak to samozřejmě hned hodíte na policii. Dobře, tohle nemá smysl. Můžete mi sdělit rozsah poranění? Chvilí bylo ticho. Pak se ozvalo úředním tónem:

- Není to tak zlé. Dvě tržné rány na hlavě, obě na tři stehy. Vyražený zub. Podlitiny a zhmožděny na obličeji, krku, hrudníku a břiše. Naražená žebra. Spokojen?

- Naprosto. Přeju příjemnou službu.

Pavel zavěsil. Chtělo se mu křičet. Tohle byly chvíle, kdy měl chuť se vším seknout a kdy přestával věřit, že jeho práce má smysl.

Jirka na něj s očekáváním zíral. Po chvíli to nevydržel.

- Tak co?

- Ten doktor si taky myslí, že jsme to udělali my.

- To je blbý, co?

- No, důkazy nejsou žádné. Je to tvrzení proti tvrzení. Ale nejsou ani důkazy pro naši verzi.

- Tak co budeme dělat?

- Nevím. Ten doktor si zased na to, že ten chlapík prej pořád opakuje, že ho zbili fízlové.

- Hm. Nic proti, ale myslím, že člověk jako tenhle nemusí mít úplně jasno v tom, že když má někdo na sobě uniformu, není to nutně policajt.

Pavel se na Jirku pátravě zadíval.

- Ty myslíš...

- Jo.

Vzpomínáš si na klíčové slovo?

Třeba jdi na 161.

Kočka jdi na 67.

Pistole jdi na 111.

Bunda jdi na 8.

Pěst jdi na 162.

Nevzpomínáš si jdi na 123.

Jirka zůstal na místě a Pavel zašel do vily napravo od té vykradené. Zazvonili na zvonek. Otevřít přišla asi šestnáctiletá holka, dost hezká. Vypadala, že se právě vzbudila.

- Dobrý den. Hledám pana Moučku.

– Není doma.

Pavel zaváhal, jestli jí má tykat nebo vykat. Nakonec se rozhodl pro vykání.

– A nevíte, kdy přijde?

– Nevím. Je na golfu s kliošema.

– S kým?

– No s kliošema. S klientama.

– A někdo jiný z rodiny?

– V naší rodině nikdo jinej není.

– Aha. No, třeba byste mi mohla pomoci vy. V sousední vile došlo ke vloupání. Nejspíš někdy mezi pátečním večerem a dnešním ránem. I když nemůžeme vyloučit, že se to mohlo stát i dneska přes den. Nevšimla jste si něčeho podezřelého?

– Tak to vám asi nepomůžu. Vodjela jsem v pátek vodpo na akci a vrátila se až dneska. A hned jak jsem přijela, tak jsem šla spát, byla jsem úplně dead.

Jasně, pomyslel si Pavel. O víkendu se nejlíp krade, když nikde nikdo není. I když slyšel, že v satelitních obcích se nejlíp krade v pracovní den. Všichni dojíždějí do práce do města a zloději mají volné pole působnosti.

– Tak vám děkuju. Kdybyste si vy nebo váš otec na něco vzpomněli, tak nám prosím zavolejte. Tady je číslo na oddělení.

– Jasně. Nashle.

V rámci této epizody si připočti jeden bod. Co dál?

K podnikateli jdi na 131.

K Jíchové jdi na 94.

Přes ulici jdi na 9.

Nikam, to stačí jdi na 125.

Bytovka se nacházela asi dvě stě metrů odtud, ale stopy její blízkosti bylo možno pozorovat o mnoho dříve. V okruhu asi padesáti metrů kolem byly k vidění porůznu se válející lahve, kupy odpadků, nepotřebné kusy nábytku a nejrůznější jiné harampádí. Byla tu dokonce i stará televize, možná z padesátých let. Místní obyvatelé na to často upozorňovali, stejně jako na hluk a zvýšenou kriminalitu v okolí bytovky (jedním z častých stěžovatelů byla taky paní Jíchová), ale buď že to radnici nezajímalo, nebo usoudila, že to stejně nemá cenu, nikdo s tím nic nedělal, ani se o to nepokusil. Policie se tam taky moc často neukazovala, jenom když byl nějaký problém a museli tam. Podobně jako země nikoho kolem staveniště fotbalového stadionu, i tohle bylo pásmo, kde platily odlišné zákony a kam moc vnějšího světa dosahovala jen v omezené míře.

Před bytovkou stálo pár starých omlácených laviček a na nich posedávali chlápci, popíjeli a klábosili. Pro řadu z nich to splňovalo představu ideálně prožitého života. Byly mezi nimi i dvě nebo tři ženy. Národnostní složení bylo pestré – tady zjevně rasismus a xenofobie nehrozily. Ty se většinou vyskytují tam, kde si lidi chrání svá domnělá nebo skutečná privilegia – ale mezi těmi, kdo žádná privilegia nemají, nic takového není potřeba.

Jak se k nim blížil, Pavel si najednou uvědomil, že vůbec neví, jak by s nimi měl mluvit. Nemůže přece přijít a zeptat se, jestli náhodou někdo z nich v noci nevykradl vilu. Všiml si, že mezi nimi sedí Ukrajinec Míťa, kterého nedávno potkali v nonstopu. Zamířil k němu.

– Dobrý den. Můžu s vámi chvilku mluvit?

Ukrajinec vypadal zaskočeně.

– Ja ničevo neproved.

– Nejsem tu proto, že byste něco provedl. Potřebuju se jenom na něco zeptat.

Společnost na lavičkách ho pozorovala s nedůvěrou. Policajti tady znamenali vždycky problém.

– Nechte Mífu bejt, to je poctivej kluk, ozval se starší chlapík s širokým knírem a rozpitým tetováním na mohutných pažích.

– O tom nikdo nepochybuje. Potřebuju jenom pár informací.

Mífa se nejistě rozhlédl po svých společnících.

– Nu charašo, řekl potom. – Co chcete vědět?

– Můžeme jít kousek stranou?

– Jistě.

Pavel ho odvedl asi patnáct metrů od skupinky.

– Jde o to, že kousek odtud byla nejspíš dneska v noci vykradená vila. Chci vědět, jestli jste si nevšiml něčeho podezřelého. Pochopte, nepodezírám vás. Ale potřebuju někoho, kdo zná zdejší lidi.

Ukrajinec očividně váhal.

Pamatuješ si, jaké je jeho původní povolání?

Zedník jdi na 49.

Zubař jdi na 97.

Vysokoškolský učitel jdi na 25.

Veterinář jdi na 108.

Novinář jdi na 144.

Nevíš jdi na 72.

46

Na oddělení se dostali asi za hodinu. Během jízdy mlčeli. Jirka zřejmě čekal pojeb a v duchu se užíral tou nespravedlností a Pavel chtěl zase počkat, až oba trochu zchladnou a budou mít čistší hlavu. Ukázal Jirkovi na židli u počítače.

– Tak začni tím hlášením.

- A co tam mám jako psát?
 - No to musíš vědět ty, proč jsi začal jako idiot kolem sebe střílet.
 - Chtěl jsem je chytit, brblal zkroušeně Jirka. - A střílel jsem do vzduchu.
 - To je jedno. Střelba je krajní řešení. Třeba by tu zbraň vůbec nepoužil. Kdo ví, kde ji vzal.
 - Ale použil ji, ne? Aspoň jsme to věděli.
 - Ale dohnal jsi ho k tomu ty. To je chyba číslo jedna.
 - Jo vono jich je víc?
 - Je. Celkem tři. Chyba číslo dvě je naprosto zásadní. První věc, kterou je potřeba v takové situaci vždycky udělat, je zavolat posily. Nejsme na Divokém západě. Není to kdo s koho. Jak jsi mohl právě vidět, když přijely posily, tak si ti dva další střelení rozmysleli. Zmenšilo se tím riziko jak pro nás, tak i pro jiné lidi.
 - Žádný tam nebyli.
 - Dobrý argument. A kdyby tam nějaký byli?
- Jirka mlčel.
- Dobře, pokračoval Pavel. - A za třetí: k čemu myslíš, že máš parťáka? To, že jsme dva, má určité důvody. Jsme tým a musíme se tak chovat. Sólovat můžeš při fotbale, tam to neohrožuje ničím život. Ale při takových akcích je to absolutně nepřijatelné. Ohrozil jsi tím nejenom sebe, ale i mě.
- Chvilí bylo ticho.
- Je ti to jasné?, zeptal se Pavel po chvíli.
 - Ale jo.
 - Tak to jsem rád. Naštěstí se nikomu nic nestalo. Protože tohle mohlo dopadnout taky pěkně blbě.
 - Tak jo. Tak jak to mám napsat?
 - No, začni, co, kde, jak. A napiš, že jsi v dané situaci vyhodnotil použití zbraně jako nezbytné.
 - Budu mít průser?
 - Je to možný. Střílel jsi - a budeš muset moc dobře vysvětlit, proč... Taky je možný, že budu mít průser

já, protože jsem tě neuhlídal. Ale taky je možný, že to dopadne dobře – nikomu se nic nestalo, pachatele jsi zadržel...

– Díky. A sorry.

– Tak se do toho dej.

Jdi na 150.

47

Vrátili se na oddělení a sepsali úřední záznam – co a kde se stalo, jaké jsou škody, připojili informace, které získali od Brodského a výsledek šetření v okolních domech. Zmínili zvláště výpověď paní Jíchové, která pomohla určit, kdy se událost odehrála a kolik bylo (aspoň přibližně) pachatelů, a výpověď taxikáře, která nasměrovala pátrání (i když ne stoprocentně) směrem k bytovce – s tím, že se (opět podle Jíchové a ne na sto procent) jednalo o pachatele české národnosti. Vypadalo to docela dobře, nadřizení budou spokojení.

Jdi na 126.

48

Když přijel výjezd, předali jim místo a pokračovali v autohlídce. Pavel vysvětloval:

– Hele, je neděle odpoledne. Nikdo nebyl celej víkend doma, všichni přece v takovémhle počasí rádi odjedou z města. Jestli tady může někdo něco zjistit, tak je to kriminálka. Chvilku se tady projedem po okolí a pak se jich zeptáme, na co přišli. Nedal by sis kafe?

– Jo, klidně, přisvědčil Jírka.

Zašli na kafe do nedalekého bistra. Než ho vypili, Pavel Jirkovi vykládal o svých zkušenostech s vloupáčkami a o možnostech jejich vyřešení.

48, 49, 50, 51

- Pokud ty pachatelé nejsou úplně blbci nebo nenapravitelný recidivisty, tak je šance chytit je téměř nulová. Málokdo je tak blbej, aby krad ve stejný čtvrti, jako bydlí.

- To je asi fakt, hltal Jirka životadárné vědomosti. Pavel se cítil dobře, jako starší brácha, který tomu mladšímu usnadňuje cestu.

Dopili a zaplatili.

- Tak pojď, zjistíme, na co šerloci přišli.

Jdi na 125.

49

Není tomu tak.

Jdi na 72.

50

Není tomu tak.

Jdi na 133.

51

Bylo to celkem jasné. Byla to iniciativa rodičů, kteří chtěli mít sami dozor nad dětmi na přechodech – to znamená, že by v časech, kdy děti chodí do školy a ze školy, sami hlídali na přechodech, aby auta zastavovala. Vcelku to bylo sympatické, mělo to jenom ten háček, že obecní úředníci od toho dávali ruce pryč a přehazovali veškerou zodpovědnost na policii. Bylo zřejmé, že tak, jak si to rodiče představovali, to asi nepůjde. Pokud by se cokoliv stalo, na vině bude policie. To ovšem nešlo přijmout.

Jak by to měl Pavel vyřešit?

Je to nesmysl, rodiče by se neměli cpát do věcí, na které jejich kompetence nestačí jdi na 104.

Je potřeba zajít na úřad a zjistit jejich postoj, pak se uvidí jdi na 116.

Nejlepší by bylo sejít se se zástupci rodičů a zkusit najít styčné body jdi na 13.

52

Příští týden Pavel prodělal několik výslechů a taky jedno psychologické vyšetření, které mělo prověřit jeho osobnost a motivaci. Nakonec dopadl celkem dobře. Usoudili, že by toho kluka nejspíš nezastřelil a že je stabilní osobnost s pevným charakterem. Nicméně jeho ta vzpomínka natolik trápila, že po nějaké době poprosil Evu, jejíž strýc byl psycholog, aby mu s ním domluvila schůzku. Celkem k ničemu to nebylo, ale aspoň se mu dostalo uklidnění, že nejde o nic vážného ani nenormálního a vyslechl si celou řadu pěkných odborných termínů. Samozřejmě o tom nikomu neříkal, ještě by si mysleli, že snad má nějaký problém. Jirka byl ještě nějaký čas na rehabilitaci, ale postupně se celá věc usadila a oba se zase vrátili do normálu. Jenom když se na obchůzce přiblížili k místu, kde se to stalo, na chvíli zmlkli a stísněně se rozhlíželi. Jako by ještě pořád mohl někde v záloze čekat drban s pistolí, odhodlaný ji použít.

Jdi na 150.

53, 54, 55

53

No... To byla spíš taková legrace. Nezapomeň, že má Pavel na sobě uniformu. Zkus nějakou jinou možnost.

Nemá to cenu. Boj s úřadem nelze vyhrát.

Ale aspoň se to zkusilo

jdi na 76.

Nemá to cenu. Je potřeba to řešit přímo s občany

jdi na 103.

Nemá to cenu. Je potřeba zajít na občanskosprávní odbor

jdi na 29.

54

Není tomu tak.

Jdi na 30.

55

Když se vrátil na oddělení, náčelník ho napjatě očekával.

- Tak co?

- Celkem dobrý. Překvapivě. Nakonec to vypadá, že se budeme schopný dohodnout. Máme schůzku.

- Jenom sami dva? Pavle...

- Ale ne. S celou tou bandou.

- Ty tě sežerou. No dobře ti tak, můžeš si za to sám.

- Hahaha.

Zavolala ještě ten samý den.

- Tak co, ještě jste nezměnil názor?

- Ne, musíme to aspoň zkusit.

- A jak by se vám to hodilo dneska navečer?

- Navečer je v kolik?

- Kolem šestý.

- Jo, to by šlo. Kde?

- Zase u nás.

- Tak jo, budu tam.

- Tak zatím nashle.
- A je to, pomyslel si Pavel.

Jdi na 166.

56

Pavlovi došla trpělivost.

- Tak to by stačilo. Všichni mi předložte občanské průkazy.
- Jako proč?, chtěl vědět spolujezdec.
- Nenechám se od vás urážet. Podám na vás oznámení.
- Sme si dělali trochu srandu, ne? To nemusíš hned hrotit.
- Já jsem se moc nebavil. Ty občanky. A rychle. S velkou neochotou začali tahat z kapes občanské průkazy. Řidič, jediný z nich střízlivý, se to pokusil urovnat.
- Tak moc se zas nestalo, ne? Jsou prostě opilí, tak se na ně nezlobte.
- To, že jsou opilí, neznamena, že se můžou chovat jako dobytek. Každý opilej si myslí, že je velkej frajer, když si bude dovolovat na policajta. Jenže frajeři musej taky bejt schopný nést následky. Podali mu občanky. Pavel je předal Jirkovi.
- Zapiš to.
- Řidič to ještě jednou zkusil.
- Hele, my se fakt omlouváme. Trochu nám to ušlo, no. Sorry.
- Nech ho bejt, zarazil ho spolujezdec. - Ať si nahoní. Stejně ho má malýho.
- Dvojice na zadním sedadle opět vyprskla smíchy. Pavel zrudnul, ale už to musel ustát. Poodešel od auta a kouknul přes rameno Jirkovi.
- Máš to?, zeptal se polohlasem.

- Ještě ne.
 - Tak se na to vykašli. A dej mi je.
- Jirka koukal udiveně, ale beze slova mu podal občanky. Pavel se vrátil k autu a podal je do okénka řidiči.
- Tak tady to máte. Vyrozumění vám přijde doporučeným dopisem. Příště se chovejte slušně.
 - Jasně, vole, broukl spolujezdec. - Prase.
 - Drž hubu, okřikl ho řidič, jediný viditelně nervózní. Šlápl na plyn a odjel.
 - Stihl jsem zapsat jenom jednoho, řekl Jirka.
 - To je fuk. Vyhod' to. Stejně to nemá smysl.
 - Ty na ně nebudeš podávat oznámení?
 - Nebudu, co z toho? Oni si myslej, že ho podám.
 - To je fakt, zaradoval se Jirka. - Ať se trochu boje.
 - No. Ale stejně si myslím, že to moc k ničemu není. Rozhodně se příště nebudou chovat líp.
 - No jo. Ale aspoň jsi jim to dal sežrat.
 - To teda jo. Tak pojď, půjdem se najíst.

Přičti si čtyři body zkušenosti a jdi na 61.

- Nazdar, chlapi. Tak co, jaká byla minulé šichta?
- Jako dycky. Zase tu otravovali bezdomáči. Celej den somrujou před obchodem a jak maj na nejlevnější víno, tak se s ním ožerou a dělaj tu bordel. To s tím nemůžete konečně něco udělat?
- A co?, ohradil se Pavel. - Pokud nekradou a nejsou agresivní, není to náš byznys. Maj právo na svobodu pohybu stejně jako všichni ostatní. Maj právo somrovat a kupovat si levný víno a maj právo se s ním ožrat, kde chtěj, když si to město neupraví vyhláškou. Asi jim to na radnici takhle vyhovuje.
- A když kradou, tak co? Občanku to nemá, prachy to nemá a nakonec je rád, když ho na nějaký čas zavřou, aspoň se umeje, vyspí se v posteli a stát ho zadarmo

živí. Já bejt na vašem místě, tak bych je naložil do auta, vodvez někam za město, tam jim pro výstrahu trochu naložil a nechal bych je tam.

– Nebo rovnou ke zdi, přidal se druhý. Oba se tomu zasmáli.

– Jasně, vole. Žádný sraní.

Souhlasíš, že tímhle by se problém vyřešil?

Ano jdi na 31.

Ano, ale necháš si to pro sebe jdi na 35.

Ne jdi na 16.

Ne, ale necháš si to pro sebe jdi na 157.

58

– Neznám, řekl Jirka.

– Tak hele... Jede takhle chlápek se ženskou v bou-
ráku, já nevím, třeba z kina. Chlápek to kulí kolem
stovky a najednou – křižovatka a červená. Ženská ječí:
„Zastav!“, zakrejšvá si oči, ale chlápek to klidně pro-
sviští. Ženská se vzteká: „Co blázníš, ty magore, byla
červená!“ A chlápek na to: „Takhle jezděj frajeři.“

Jedou dál a za chvíli přijížděj k další křižovatce.
Tentokrát je tam zelená. Těsně před semaforem na
to chlápek dupne a na fleku zastaví. „Co děláš, ty vo-
le,“ ječí ženská, „dyť máš zelenou!“ A chlápek na to
s ledovým klidem: „Teď jedou frajeři zprava.“

Jirka se krátce zasmál.

– Dobrej.

Jdi na 120.

59

Policejní oddělení stojí přímo na náměstí, kousek
od tramvajové zastávky. Celé území není moc velké,
tvoří ho v podstatě jedna čtvrt – jedna z těch, kde se

setkává centrum s periferií. Starousedlíků pomalu ubývá, jak se sem začíná stěhovat mladá dynamická generace, kterou láká klidné bydlení kousek od centra – přesto tu nějak je cítit dožívající minulost, kdy tyhle čtvrti patřily dělníkům a galerce. K tomu přispívá i několik levných starých bytovek v severovýchodním cípu území, které jsou útočištěm pro řadu chudších nebo méně přizpůsobivých lidí. Žije v nich několik romských rodin, řada invalidních důchodců, alkoholiků a nezaměstnaných; v poslední době se sem začali stěhovat i gastarbajtři, z nichž ne všichni jsou až tak úplně poctiví a bezproblémoví.

Území Pavlova okrsku lemuje ze severu velký park. O něco jižněji je skupina rodinných domů, kde se mísí starousedlíci se zbohatlickou náplavou. Střední část okrsku tvoří hlavní tepna čtvrti, po které jezdí tramvaj do centra a dál na periferii, a několik přilehlých ulic činžáků. V nich se nachází gymnázium, mateřská školka a liduška. Je to srdce čtvrti, tady bydlí nejvíc místních, a to v pestrém sociálním složení, tady jsou obchody, hospody, ale taky bazary a zastavárny; na Hlavní funguje dokonce cosi jako hudební klub. Na východní straně Hlavní ústí do náměstí, kde se nachází policejní oddělení a pak ještě parčík, hotel, banka a několik obchodů. Jižní hranici území tvoří železniční násep, lemující poměrně široký pruh země, na němž stojí zbrusu nové obchodní centrum, staví se sportovní stadion a zbytek tvoří nezastavěná opločená parcela, zarostlá všelijakým býlím.

Pokračuj na 10.

- Jasně, a dva rumy.
- To jako fakt?, naoko se divil Zdeněk.
- Někdy příště. Tak co, jak to jde?

- Až moc v klidu. Celou noc tu bylo pár lidí a většina vypadla před šestou. Zůstali tu jenom támhle ti dva umělci a tady Míťa. Dáš si ještě pivo, Míto?
 - Da, daj mi ještě adno.
 - A co že tu sedíte tak sám?, zajímal se Pavel.
 - Vot tak. Někadang čelavěku trudno, pan kamandir.
 - Nemáte kamarády?
 - Da maju, no ani... Kak skazať...
 - Jsou to samí dělnasové, zapojil se Zdeněk. Nebo sedláci ze Zakarpatí.
 - No a? Co je na tom špatnýho?, ptal se Pavel.
 - Gavariť něvazmožno.
 - Míťa je vzdělanej člověk. Doktor, řekl Zdeněk.
 - Dentist.
 - Zubař? Co děláte tady?, divil se Pavel.
 - Nado děněg. Chaču ordinaciju otvariť. V Lvive. Nado platiť.
 - Nájem?
 - Da. I mafia.
 - No jo, život není lehkej. A tady je vám dobře?
 - Vot, rabota jest, děngi tóže... Zděš charašo.
 - Ale mafii tady platíš taky, ne?, vložil se do toho opět Zdeněk. Ukrajinec znejistěl.
 - Nět... Něznaju.
 - Nic neřeknou a radši platěj. Vy o tom přece musíte vědět, ne?, obrátil se Zdeněk zase na Pavla.
 - No, víme. A co můžem dělat?
 - Já vím. Nemyslel jsem to zle.
 - Tak my půjdem. Pěknej den.
 - Jo, vám taky. A přijďte někdy na to pivo.
- Vyšli na ulici.
- Fakt tady Ukrajinci platěj mafii?, zeptal se Jirka.
 - Prej jo.
 - Všichni?
 - Asi. Co já vím.
 - S tím by se něco mělo dělat, ne?

- Mělo. Ale jak? Voni nic neřeknou, boje se místních úřadů i mafiánů. A co my s tím uděláme? Vod toho by tu měli bejt jiný.
- A jsou?
- Nevím. Snad jo. Ta práce je málo vidět a soudí se strašně snadno. Viš co? Vykašli se na to. Snídals?
- Trochu.
- Ale koláč zvládneš, ne?
- No jasně.
- Tak pojď. Zajdem do Teska na kafe a něco k jídlu.

Pokračuj na 34.

Po obědě došli na oddělení, aby si vyměnili zdroj do vysílačky a vzali si pár obsílek na doručení; jiný úkol neměli. Sobotní odpoledne bylo poklidné, děti si hrály v parku, maminky tlačily kočárky a tatínkové usrkávali pivo na zahrádkách, protože bylo opravdu docela teplo. Zbytek dne proběhl v klidu. V neděli přes den měli volno a sešli se zase až večer na noční směnu. Ta proběhla nad očekávání dobře, až na to, že chvíli po sedmé ráno dostali pokyn vrátit se na oddělení. Čekal tam na ně náčelník Karel Vohryzek. Z jakýchsi neznámých důvodů se mu říkalo Zdrc, ale přirozeně jen když u toho nebyl. Byl celkem fajn, svých lidí se dokázal zastat, ale zároveň to měl rád nahoře dobrý – takže se mu občas stávalo, že se dostal do konfliktu zájmů, ze kterého jeho lidi ne vždycky vyšli nej líp. Hlavní pro něj bylo, aby všechno pěkně v klidu a hladce fungovalo. Dneska se tvářil pokud možno ještě víc neutrálně, než obvykle, takže Pavel nedokázal odhadnout, s čím na ně vyrukuje.

Teď přišla chvíle, kdy musíš sečíst body zkušenosti, které jsi během hry zatím získal.

Pokud jsi nezískal žádný,	jdi na 2.
Pokud jsi získal 1,	jdi na 151.
Pokud jsi získal 2,	jdi na 84.
Pokud jsi získal 3,	jdi na 17.
Pokud jsi získal 4,	jdi na 3.
Pokud jsi získal 5,	jdi na 18.

62

Pavel se otočil k Jirkovi.

– Zůstaň tady.

Doufal, že Jirka pochopil, že má hlavně zamezit tomu, aby se do toho Jíchová vložila. Vyrázil k ležící holce. Přemýšlel, jak s ní má mluvit.

Rázně – veřejnou nahotu nelze tolerovat. Je třeba jí pohrozit předvedením na stanici, pokud se okamžitě neoblékne jdi na 121.
Mírně – každý máme svůj životní styl. Je třeba se pokusit najít rozumný kompromis jdi na 85.

63

Zašli do hospody na Hlavní, kousek za rohem od služebny. Měli tam denně výběr ze dvou až tří hotovek a slušné ceny. Pavel si vybral svou oblíbenou svíčkovou, zatímco Jirka zaexperimentoval se znojemskou pečením. V klidu jedli a klábosili o zbytečnostech, když najednou se Jirka zakuckal a chytil se za krk. Pak se prudce rozkašlal. Pavel nevěděl, co má dělat.

– Co je?

Jirka se snažil odpovědět, ale mezi záchvaty kašle se mu to nedařilo, tak jen ukazoval, že za chvíli. Když záchvat trochu polevil, podařilo se mu ze sebe vysoukat:

63, 64

– Rozkous jsem pepř.

Pavel se nemohl ubránit, aby se nezačal smát. Jirka se mezitím zmátořil a dotčeně se ohradil:

– Moc se nesměj. Já jsem na pálivý citlivej.

V klidu dojedli, zaplatili a chystali se vyrazit na služebnu. Když vyšli před hospodu, Pavel si na něco vzpomněl.

Vzpomínáš si, jaký předmět našli Pavel s Jirkou v parku při setkání s panem Dvořáčkem?

Byla to dýka s vyřezávanou rukojetí jdi na 19.

Byla to láhev od dvanáctileté whisky jdi na 149.

Byla to kšiltovka s nápisem jdi na 159.

Byla to baseballová pálka jdi na 86.

Nevzpomínáš si jdi na 136.

64

Sotva vešli dovnitř, náčelník Vohryzek vstal od stolu.

– Chlapi, vy jste neuvěřitelný. Vy nezvládnete ani nějakou ženskou, co ukazuje kozy, aby se to obešlo bez stížnosti?

– Kdo si stěžuje?, divil se Pavel.

– Ta oznamovatelka, Jíchová, nám volala, že jste se k ní chovali sprostě a arogantně a že jste jí odmítli pomoci.

– To přece není pravda. No Jirko, řekni.

– Jo, řekl Jirka slabým hlasem.

Vohryzkova pozornost se rázem přesunula k Jirkovu bledému obličejí.

– Co vám je, Zajíc?, zeptal se.

– Asi sněd něco špatnýho, odpověděl Pavel za kolegu.

– Ježišmarja, tak si sedněte, člověče, vybídl ho Vohryzek a přisunul mu židli. Jirka si vděčně sedl. – Někde tady mám nějaký léky na žaludek. Pavle, ty přece nejsi žádný zelenáč. Musíte s lidma jednat slušně.

– Ale my..., zkusil to Pavel.

– Dobrý, dobrý, už nechci nic slyšet. Tumaťe, vemte si jeden, obrátil se velitel na Jirku a podával mu plátíčko léků, které vyhrabal z kapsy. – Mně zabíraj perfektně. Dojdu vám natočit vodu.

Vzal ze stolu sklenici a odešel na záchod. Pavel kouknul na Jirku.

– To jsme to zase schytali, co?

Ale Jirka ani neodpověděl, tak byl zabraný do své vnitřní bolesti.

Jdi na 129 a začni počítat zase od nuly.

65

Pavla napadlo, že ho teď čekají dvě noční služby a než se dostane za ředitelem gymnázia, bude to trvat pár dní. Ještě nebylo tak pozdě, třeba by ho chytil ve škole. Ani nevěděl proč, ale nechtělo se mu na tu věc s čepicí a lavičkami vykašlat. Přitom mu bylo jasné, že se nemůže zabývat každým vandalem, feťákem nebo studentem, co chodí za školu, ale vlastně to v jeho romantické představě policejní práce přesně takhle mělo být. Něco takového bylo pochopitelně možné jenom v malých a uzavřených komunitách, kde každý znal každého a každému na každém do určité míry záleželo – ne v moderním městě, kde člověk za den najezdí několik desítek kilometrů a potká se s několika stovkami nebo možná i tisíci lidí. A kde, koneckonců, je možné bydlet v jedné městské části a jezdit páchat výtržnosti nebo trestnou činnost do jiné. Přesto v sobě Pavel z jakési nostalgie choval představu starosvětského četníka, který se během pochůzky s každým pozdraví, sem tam s někým pokecá, a když je nějaký problém, snaží se ho řešit – ne proto, že je to jeho práce a má to v předpisech, ale protože mu na bližním záleží a chce mu pomoci. Ne že by většina policajtů z těchto nebo podobných po-

hnutek k policii nešla, ale nějak měl pocit, jako by se to ztrácelo pod nánosem papírů, povinností, závazných pokynů a rutiny.

Za takových bohulibých úvah mu cesta na gymnázium příjemně uběhla. Měl štěstí, ředitele zastihl ve sborovně. Byl to sympatický opálený chlapík ve středním věku. Vypadal trochu udiveně, když Pavla viděl, ale uvítal ho celkem srdečně. Pavel rovnou vybalil, s čím přišel.

- Ano, Marek Bednář ze 4. D. Nejproblematictější student z celé školy. Bohužel ho asi budeme muset vyloučit, vzhledem k tomu, že už naši školu vlastně ani nenavštěvuje. Osobně jsem ho naposledy viděl asi před čtrnácti dny.

- Zkoušeli jste volat k nim domů?

- Samozřejmě. Žije jenom s matkou a ta na tom taky není zrovna nejlíp. Myslím, že má problémy s alkoholem. Pořád dokola ho omlouvá, takže se vytváří začarovaný kruh - a my ho z něj neumíme vytrhnout.

- Napadlo vás, že by Marek mohl mít něco společného s drogami?

- Považuji to za téměř jisté. Bohužel s tím nejsme schopní nic udělat.

- Prý se stýká s podivnými lidmi.

- Nejspíš ano. O tom ale bohužel nic nevím.

- Tak vám děkuju. Nashledanou.

Pavel odcházel s pocitem zbitého psa. K žádnému zločinu vlastně nedošlo, nepočítaje v to jednu rozbitou lavičku, ale cítil, že se tu děje něco zlého a v jeho moci není s tím cokoli udělat. Pokud vůbec může mít s takovou věcí něco společného, bude to, až už bude pozdě - až to celé zajde tak daleko, že už nebude cesta zpátky. Bylo mu z toho smutno.

66

Pár dní na to si Pavla předvolal Zdrc.

- Asi víš, proč jsi tady, začal.
 - No... Upřímně řečeno, ani ne.
 - Jde o váš poznatek na ochrankáře z obchodáku.
 - Aha. Mám průšvih?
 - Spíš naopak. Předvolali toho Dvořáčka a ten vám to potvrdil. Není to samozřejmě důkaz, ale aspoň je zřejmý, že jste si to nevycucali z prstu. Kluci z krimošky toho ochrankáře prověřují. Vypadá dost podezřele, dokonce je snad členem nějaký podivný organizace. Na obvinění to asi stačit nebude, ale dáme si na něj pozor.
 - No... Takže vzato kolem a kolem, výsledek se rovná nule.
 - Jo i ne. Samozřejmě, nic mu teď nedokážem. Ale je to důležitý krok. A jestli se to podaří prokázat, bude to velké úspěch. Navíc ten Dvořáček má teď konečně pocit, že je důležitý, takže ho bude sledovat jako ostříž.
 - Hm. A bude nás volat kvůli každý prkotině. Zdrc se krátce zasmál.
 - No, to je fakt. Ale to už stejně dělá, ne? Nic, jenom jsem chtěl, abys věděl, že jste tentokrát výjimečně postupovali správně. To je všechno, můžeš jít.
- Pavel odešel s trochu rozporuplnými pocity. Byl rád, že mu náčelník nenadával, ba ho dokonce cosi jako pochválil, ale pocit uspokojení úplně neměl. Bylo mu jasné, že pravděpodobnost, že by se Obrovi podařilo něco dokázat, je dost malá. Ale to se holt asi nedá nic dělat. Taková už je jejich práce. A kdyby se to náhodou povedlo, může si říkat, že na tom měl aspoň malou zásluhu. Kdyby.

67, 68, 69, 70

67

Kočka to není.

Jdi na 123.

68

Špatně.

Jdi na 141.

69

– Nezlobte se, pane Dvořáčku, ale já musím běžet. Jak jsem na to sám, tak nic nestíhám.

Dědek vypadal, jako obvykle, zaraženě a uraženě. Po medu nezbylo ani stopy a jeho hlas nabyl své obvyklé štekavosti.

– To jste celí vy. Pořád moc práce, a na obyčejného člověka a jeho obyčejný starosti vám nezbyvá čas.

– Pane Dvořáčku, zrovna vy přece běžný postup znáte. Pokud máte nějaký problém, kontaktujte naše oddělení. Dneska tam sedí nadporučík Syrový, ten vám mile rád zodpoví všechny vaše dotazy. Na shledanou.

Dědek vypadal jako opařený. Pavlovi ho bylo skoro líto, ale věděl, že s ním nic nepořídí. A vlastně byl se sebou spokojený, že se ho dokázal zbavit zdvořile a bez zbytečných emocí.

Jdi na 41.

70

Není tomu tak.

Jdi na 133.

71

– Paní Jíchová, ještě mě napadlo... Nevšimla jste si, že by mluvili nějakým cizím jazykem? Třeba rusky, nebo tak?

Baba se zamyslela.

– No to bych neřekla. Ale nevím... Těžko říct. Přišlo mi to jako normální čeština. Já teda blbě vidím, ale uši mám zatím furt dobrý.

– Ale nejste si jistá.

– Na sto procent ne.

– A dokázala byste říct, kolik jich bylo?

– Já bych řekla, že dva. Podle mě jsem slyšela dva hlasy.

– Mužský nebo ženský?

– Mužský. Ale jako mladý.

– Tak ještě jednou děkuju.

V rámci této epizody si přičti 10 bodů. Co dál?

K Moučkoví jdi na 44.

K podnikateli jdi na 131.

K bytovce jdi na 45.

Nikam, to stačí jdi na 125.

72

Po chvíli Ukrajinec promluvil.

– Slušajtě, ja nic nevím. Možno, što takije ljudi zdes, no ja ně znaju.

Pavel to na něj zkusil po zlém.

– Vzpomeňte si. Taky byste mohl být podezřelej vy.

– Ja... ja nět.

– Tak co.

– Ně znaju. Promiňte.

Tohle nemělo smysl.

- Kdybyste si na něco vzpomněl, přijďte nám to říct na stanici. Víte kde je?

- Koněčno.

- Tak nashle.

Vyrazil pryč. Pavel měl ze setkání smíšené pocity. Nemohl se zbavit dojmu, že mu Ukrajinec něco tají, vypadal nějak provinile. To ale na druhou stranu vypadá kdekdo, když na něj policajt uhodí, jestli náhodou nevykradl sousedům byt. Hlavně měl ale špatný pocit, že nejednal příliš diplomaticky a že mohl z Ukrajince dostat víc. No, co už.

Jdi na 125.

Pavel na nic nečekal a vyrazil za Jirkou. Noha ho dost bolela, ale na to teď nemyslel. Hlavně aby mladej neprovedl nějakou hloupost. Slyšel ho znova volat výzvy a viděl, jak zahýbá do kolmé ulice. Najednou se ozval výstřel. A hned po něm další, ale z jiné zbraně. To znamená, že jsou ozbrojení.

- A do prdele!

Pavel zrychlil na nejvyšší možnou míru a v běhu rozpínal pouzdro s pistolí. Doběhl na roh a zastavil se zády ke zdi. Raz, dva, tři a skočil do ulice s namířenou pistolí. Asi dvacet metrů před sebou viděl něco. Nebyl si jistý a neodvážil se střílet. Skočil za nejbližší auto. Hned vzápětí šlehl výstřel. Kulka prosvištěla někde daleko od něj, ale stejně to byl nepříjemný pocit.

Hledal Jirku. Opatrně vyhlédl zpoza auta. Nikde ho neviděl. Přiblížil obličej co nejvíc k zemi a snažil se dívat pod auty. Na druhé straně ulice uviděl nohy v černých polobotkách, jak se pomalu plíží za auty směrem k pachatelům. Přikrčil se, přeběhl ulici a zase skočil za nějaké auto. Sotva to udělal, práskl další výstřel a vzápětí se ozval třesk rozbitého skla.

Pavel se lekl, ještě nikdy po něm nikdo doopravdy nestřílel.

Jdi na 12.

74

Pavel se přikrčený za auty rozběhl k Jirkovi. Ten se na něj podíval s divokým výrazem, jako by mu Pavel chtěl zkazit jeho dobrodružství.

- O co se to tady snažíš?, udýchaně šeptal Pavel.
- Dostanu je, syčel Jirka.
- Nebo oni tebe.
- Houby.

Jirka chtěl vyrazit přes silnici ke kontejneru, ale Pavel ho popadl za nohu. Jak se ho Jirka pokoušel setrást, silně ho kopl do čelisti. Pavel ho pustil a Jirka vystřelil dopředu jako neřízená střela. Od kontejneru šlehl oheň a Jirka se s trhnutím zastavil. Položil si ruku na rameno, překvapeně se na ni podíval a pak se s podivným úsměvem tiše sesunul k zemi. Pavel na to zíral a nedokázal se pohnout. Jako v mlze viděl na protější straně ulice dvojici kluků, jednomu mohlo být něco málo přes dvacet, druhému spíš kolem osmnácti. Ten starší držel v ruce pistoli. Oba vypadali vystrašeně a čekali, co Pavel udělá.

Pavel se trochu probral a uvědomil si situaci. Trhl rukou s pistolí směrem ke dvojici, ale neměl dost vůle, aby ten pohyb dokončil. Vyšel výstřel. Pavel ucítil škubnutí těsně nad podbřiškem. Podlomily se mu nohy. Poslední, co slyšel, byly hlasy.

- Hustý, vole.
- Zdrháme.

A pak už jen nekonečný dupot utíkajících nohou. Dup... dup... dup... DUP... DUP... DUP... DUP!

Jdi na 77.

75, 76

75

Žena se zasmála.

- Tak to je dobrá náhoda, ne? Vlastně mě to mohlo napadnout, že to budete vy.

- Klidně to mohl být někdo jinej.

Podala mu ruku.

- Lucie.

- Pavel. Jirchář.

- Jste hodnej, že jste přišel. Moc jsem to nečekala. Už jsem se chystala psát článek o nepružný policii.

- Tak si ho zatím nechte v záloze. Mně se ten váš nápad docela líbí. Ale asi je potřeba se sejít i s vašimi kolegy a probrat, jak by to konkrétně mohlo vypadat. Je tam pár problémů, u kterých musíme najít nějaký rozumný kompromis.

- Tak já je svolám a dám vám vědět.

- Výborně.

- A nechcete něco k pití?

- Ne, díky, poběžím. Brkněte, až budete něco vědět.

- Tak jo. Nashle. A díky.

- Zatím nemáte zač.

Jdi na 55.

76

Pavel se vrátil na oddělení v nepřívětivé náladě. Byl rád, že to aspoň zkusil, ale v podstatě něco takového čekal.

- Tak co?, uvítal ho náčelník.

- No, co... Pěkně se mnou vyjebali. Teda pardon.

- No a co jsi čekal? Dyť je to úplná pitomost.

- Asi máš pravdu. No co, tak jsem to zkusil.

- Tak to nějak sepiš jako oficiální vyjádření, pošlem jim to a je to z krku.

Pavlovi se do psaní nechtělo, k smrti nerad se mořil

formulováním vět, ale co se dalo dělat. Sedl k počítači a dal se do psaní. Zamotal do toho nějaké paragrafy a vyhlášky a za hodinu to měl hotové. Donesl to náčelníkovi. Ten to v rychlosti přelétl očima.

– No vidíš, šikovnej. A pak že to vysokoškolský vzdělání k ničemu není. Tak to pošli na tu první adresu, co tam je, nějaká Smotlachová, a kopii na úřad. A je to vyřízený.

Náčelník vypadal spokojeně, což Pavla potěšilo. Nadepsal obálky, zalepil a dal to do pošty k odeslání. Ona ta kancelářská práce není zas tak špatná, říkal si.

Jdi na 145.

77

KONEC.

Víš, v čem byla chyba? Tak to zkus ještě jednou.

78

– Paní Jíchová, ještě mě napadlo... Dokázala byste říct, kolik jich bylo?

Baba se zamyslela.

– Já bych řekla, že dva. Přišlo mi, že slyším dva hlasy.

– Mužský nebo ženský?

– Mužský. Ale jako mladý.

– Tak vám moc děkuju.

V rámci této epizody si přičti 7 bodů. Co dál?

K Moučkovi

jdi na 44.

K podnikateli

jdi na 131.

Přes ulici

jdi na 9.

Nikam, to stačí

jdi na 125.

Pavel se do toho vložil.

- Ticho, Jirko. Promiňte, pane, kolega chtěl říct, že nás to samozřejmě zajímá, ale naše kapacita není tak velká, abychom stíhali úplně všechno.

- No, nevím, bručel dědek. - Umíte tak akorát buzerovat slušný lidi.

- Pokud je to všechno, co jste nám chtěl říct, tak vás nebudeme dál zdržovat.

- A to vás ani nezajímají stopy? Ani se na to nepodíváte? To je typický.

- Pokud jste si všiml něčeho zvláštního, budeme rádi, když nám to řeknete.

- No to bych řek. U jedné lavičky leží kšiltovka. Taková co nosej teď mladý. Takže bych řek, že to budou zase nějaký mladý chuligáni.

- Ukážete nám tu lavičku?

- No tak pojdte za mnou.

Dědek je vedl kus do nitra parku a zastavil se u jedné z řady laviček, které lemovaly parkovou cestu. Byla počmáraná spreji a fixy a na několika místech naprasklá. Okolo leželo několik prázdných lahví a krabiček od cigaret, spousta vajglů, včetně těch ručně balených s papírovým filtrem, a opodál ležela na zemi zmuchlaná červená kšiltovka s jakýmsi anglickým nápisem.

- Co ty na to, Jirko?

- No nevím. Vypadá to, jak říká tady pán. Nějaký chuligáni.

- Nejspíš partička kluků, co si hraje na tvrdý hochy z černošskejch ghett.

Obrátil se na dědu.

- Když říkáte „zase“, znamená to, že se to děje pravidelně?

- Skoro každý víkend. Buď pátek, nebo sobota. Ale ne vždycky něco zničeš tak, jako tentokrát. Ale já taky

pokaždý píšu nebo volám k vám a nic z toho.

– No, moc vám děkujeme za upozornění a samozřejmě se budeme snažit s tím něco udělat. Tu čepici si vezmu, třeba nám poslouží jako stopa.

– No, to sem zvědavej. Vsadil bych se, že příští tejden bude rozbitá další lavička. Pojď, Baryčku, jdeme.

Dědek pomalu odcházel.

– Plno stop, co?, poznamenal Jirka, když byl děda z dohledu.

– No jo. Žádná sláva.

– Myslíš, že je šance někoho najít?

– Moc velká ne. Můžeme zajít ke gymplu a poptat se mezi studentama, jestli některý z nich tu kšiltovku nepozná. Ale i kdyby, obávám se, že nám to stejně neřeknou. Buď ze strachu, nebo ze solidarity. A taky to vůbec nemusí být děti od nás. Ve vedlejším okrsku je učňák, může to být někdo tamodtud. A nebo taky někdo úplně jinej. Dokonce s tím ta čepice vůbec nemusí souviset.

– Ale mohla by.

– Jo. Hlavní teď je, že dědek vidí, že se snažíme něco dělat. Je to sice otrava, ale my jsme tu skutečně pro lidi. I pro takový, jako je on. Tak pojď, mrknem se na Hlavní a pak zajdem na nějakou sváču. A pak se vrhnem na ty sobotní opilce za volantem.

Přičti si dva body zkušenosti a jdi na 138.

Bezdomovec

80

Příští den měli noční. Byl čtvrtek, takže nečekali větší problémy s opilci – ty nastávaly hlavně v pátek a v sobotu. Ale i tak bylo třeba být ve střehu, stát se mohlo cokoliv. Prošli park – bylo tam pár skupinek mladých, ale nevypadali problémově – a zamířili po Příčné k obchodáku.

– Zajdem na rychlý kafe?, navrhl Pavel.

– Jo, proč ne?

Prošli velkými posuvnými dveřmi. Automat na kávu byl kousek od vchodu na levé straně. V tuhle hodinu tu nebylo moc lidí, otevřené už byly jenom potraviny. Jeden z ochrankářů stál naproti pokladnám a sledoval nakupující. Byl to ten, co vždycky chodil v partě s Obrem. Toho ale Pavel nikde neviděl. To ho zarazilo – ty dva viděl vždycky pohromadě. No co, nejspíš je taky někde na obchůzce.

Vzpomínáš si, co ti o Obrovi řekl Dědek?

Že je smluvený s bezdomovci a prodává, co oni nakradou

jdi na 134.

Že kradě v obchodáku a prodává to na burze

jdi na 90.

Že mlátí bezdomovce

jdi na 68.

Že je členem nějaké podezřelé organizace

jdi na 7.

81

Pavel se vmísil do hovoru.

– Kolega má pravdu, pane. Policajtí tu nejsou od toho, abyste si na nich vylejval vztek nebo svoji nespokojenost se životem. My se tady snažíme dělat nějakou práci a lidi jako vy nám ji hrozně znepríjemňují.

– Co si to dovoluujete? Místo abyste byli rádi, že má taky někdo ještě zájem, co se tady děje na ulicích.

81, 82

- Jenže u vás to není zájem, ale úchylka. Jste starší šmírák a nás používáte k ospravedlnění svého šmíráctví.

- Co... Vy... Já si na vás budu stěžovat! Kdo si myslíte, že jste?! Baryčku, pojď, deme!

Dědek spíš odtáhl než odvedl svého psa. Ve tváři byl rudý jako řepa a prudce oddechoval.

- Aby ještě nedostal infarkt, uchechtl se Jirka.

- Tak ať. O jednoho potíživistu míň.

- Ale trochu jsi to přepísk, ne? Co když si fakt bude stěžovat?

- Prosim tebe. Na takovýho dědka nikdo nedá. Tady už ho má každá plná zuby. Je to notorický stěžovatel. Jedna stížnost navíc se v té záplavě ztratí. Tak pojď. Mrknem se na Hlavní a pak zajdem na nějakou sváčku. A pak se vrhnem na ty sobotní opilce za volantem.

Jdi na 138.

82

Došli do pekárny.

- Co si dáš?, zeptal se Pavel. - Zvu tě.

- Jenom kafe, dík.

Pavel si dal návrh ještě dva tvarohové koláče. Stoupili si ke stolku a nezávazně se bavili o všem možném. Pavel se mimo jiné dozvěděl, že Jirka má dvě sestry, starší zůstala doma na vesnici, je vdaná a má dvě děti, mladší studuje v Německu, ale Jirka ani nedokázal pořádně říct, co.

Když dojedli, Pavel si nasadil čepici.

- Tak vyrazíme na ty řidiče, ne?

- Jo.

Vyrazili.

Jdi na 32.

83

Byli s Evou skoro dva roky. Potkali se na nějaké diskotéce a bůhvíjak se dali do řeči. Určitě v tom hrály roli nějaké panáky. Trochu tancovali, trochu si povídali a když ji Pavel nakonec doprovodil domů, dala mu pusku a telefonní číslo. Asi na třetím rande jí s obavami prozradil, co dělá za práci. Řekla, že chlapům uniforma sluší. Prvních pár měsíců bylo naprosto fantastických. Eva studovala tělovýchovu, milovala tanec a pohyb a nebyla moc stydlivá. Občas se Pavel bál, že nevystačí s dechem, ale rozhodně si nestěžoval.

Asi po půl roce spolu začali bydlet a to už tak romantické nebylo. Ono je to sice v každém televizním filmu a seriálu o policajtech, ale je to pravda – život s policajtem není žádný med. Noční služby, ne zrovna vysoký plat, přesčasy... Navíc Pavel dálkově studoval vysokou, což jim ještě ubíralo ze společně stráveného času. V poslední době to mezi nimi moc neklapalo.

Jdi na 59.

84

Pánové, můžete mi podat nějaký vysvětlení k vaší sobotní službě?, začal Zdrc a bylo jasno. – Co to probiha mělo znamenat s tím autem?

– Byli na nás drzí, snažil se hájit Pavel. – Prostě nás vytočili.

– Ale tomu já nakonec i rozumím. Ale všechno má své meze. A vaše profesionální povinnost je nenechat se vytočit. Krom toho, nikoho nepředěláš tím, že se k němu chováš tak, jako on k tobě. Hele, chlapi, nebudu to rozpatlávat, doufám, že si uvědomujete, v čem je problém. Máte štěstí, že je major Vobecký normální chlap a nechce z toho dělat nic většího, než to ve

skutečnosti je – totiž obyčejná klukovina. Jestli se potřebujete jeden před druhým předvádět, kdo z vás je větší tvrďák, tak to dělejte po službě. Jasný?

– Jasný, přisvědčil neochotně Pavel. Jirka jen zahanbeně mlčel. V tu chvíli ale Zdrcův obličej jako zázrakem změnil výraz.

– Na druhou stranu musím říct, že se vám povedlo něco, co se snad v historii tohoto okrsku nepovedlo nikomu.

Pavel s Jirkou na něj nechápavě zírali.

– Volal nám notorický stěžovatel, pan Dvořáček. Hádejte proč.

Další stížnost, pomyslel si Pavel. Ale za co? Vždyť jsme se k němu snad chovali slušně. Příště se na něj vykašlu, ať si má na co stěžovat.

Náčelník popustil uzdu svému rozjaření.

– Prej včera volal, že mu dva mladí policisté konečně věnovali pozornost a vyslechli jeho dobře míněný podnět, iniciativně se s ním šli podívat na místo činu a kdoví co ještě. Já se ani nechci domejšlet, jaký zvrhlý přání jste mu tam splnili, protože tohle se ještě nikomu nepodařilo, co jsem na týhle služebně a Dvořáček v důchodu.

Pavel se cítil trochu rozpačitě, že náčelník dává své pobavení najevo zrovna tímhle způsobem – on sám na to byl už zvyklý, ale nováček Jirka by se mohl vyděsit. Naštěstí náčelník nepokračoval.

– No, takže, abyste neusnuli na vavřínech – doufám, že podobný divadýlko s autem, co bylo dneska, už nebudu muset řešit. Ale za dědka chválím. Tuším, že jste předvedli cosi jako profesionální komunikaci s hadem. Takže odchod domů, spát, relaxovat.

Když byli venku, řekl Jirka:

– Tak to nebyl zas takovej průser, ne?

– No jak se to vezme. Ale jestli, tak spíš můj než tvůj. Na druhou stranu Dvořáček to vyvažuje.

- A to se fakt ještě nestalo?
- Blázníš? Je to temnej přízrak týhle čtvrti. Téměř denně podává stížnosti a podněty už nějakých patnáct let. Z historek o něm by se dal napsat román. A za těch patnáct let se snad nestalo, že by se o někom nebo něčem vyjádřil kladně. Koneckonců jsi ho slyšel.
- To jo, vzpomněl si Jirka na svůj předvčerejší výlev.
- Kdo ví, třeba jsi ho tak dostal svojí zapáleností pro věc.
- Hm. Hele, neskočíme ještě někam na kafe?
- Promiň, pojedu domů. Jsem grogy.
- Tak jo. Čau večer.

Jdi na 40 a začni počítat zase od nuly.

85

Pavel si sedl na bobek vedle holky, která očividně skoro spala. Dokonce se jí možná něco zdálo. Jemně jí poklepal na rameno. Cukla sebou a otevřela oči. Lekla se a prudce se posadila. Nervózní rukou si sundala z hlavy sluchátka.

- Promiňte, nechtěl jsem vás vylekat.
- Nicméně se vám to povedlo.
- To je mi líto. Neraď vás ruším, ale tamhle ta paní nám zavolala.
- No jo, já ji znám. Tý se nic nelíbí. Dobrý den, paní Jíchová!

Baba najednou dělala, jako že tam není. Pavel pokračoval.

- Já samozřejmě nic nemám proti tomu, abyste se tu takhle opalovala...

Holka ho přerušila.

- Nezlobte se, já si jenom vezmu něco na sebe, jo? Nemám nějakou zvláštní potřebu tady exhibovat. Myslela jsem, že jsem sama.
- Jistě, promiňte.

Pavel se cudně odvrátil stranou, i když tušil, že Jirka vejrá jak puk, a počkal, až si najde v tašce tričko a oblékne se. Holka zatím vykládala:

– Jasně že bych radši byla někde u vody, kde to nikomu nevadí. Ale se dvěma dětma se nikam moc nedostanu. A když je takhle hezky...

– Dvě děti?

– No. Kluka a holčičku. Kluk už chodí do školy.

– Tak na to teda nevypadáš, pomyslel si Pavel.

Nahlas řekl:

– Já proti tomu osobně nic nemám, ale v momentě, kdy s tím mají problém jiní lidi, musím to nějak řešit.

– To já chápu. Snažila jsem se najít odlehlejší kout parku, kam lidi moc nechoděj, ale tahle semetrika na to má snad radar. Tak co mám dělat?

– Asi najít ještě odlehlejší kout. Jestli můžu radit, zkuste to dál od chodníků a využívejte přirozených úkrytů, jako keřů a terénních nerovností. Ale zas opatrně, čím odlehlejší kout... No znáte to. A možná si to rozmyslete s tou hudbou – vůbec jste mě neslyšela přicházet.

Holka se zasmála.

– Takže moc na vybranou nemám.

– Ani ne. To víte, dialektika velkoměsta.

– Vy jste docela dobřej polda. Teda chci říct policajt.

– Vlastně chcete říct policista. Tak to všude šířte. A jestli vás můžu poprosit, dělejte, jako že odcházíte. Paní se nažere a vy i já zůstaneme celí.

– Jako že léčka. Tak jo. Tak se mějte.

Zvedla se, hodila tašku přes rameno a pomalu odcházela.

– Tak na shledanou, paní Jíchová, zavolala. – A hezkej den.

Baba koukala jak vyoraná. Jirka ostatně taky. Pavel k nim pomalu došel.

- No tak vidíte, paní Jíchová. A je to vyřešený.
 - To jí ani nedáte pokutu?
 - Vyřešil jsem to domluvou. Vždyť se nic tak hrozného nestalo.
 - No to jsem zvědavá. Podle mě tu zejtra bude zas.
 - No tak nás v nejhorším zase zavoláte. A co vám na tom vlastně tak vadí?
 - Dyť je to nemravný.
 - No to víte, časy se mění. Na tyhle věci už se dneska nekouká tak přísně.
 - No to nevím. Já pocházím z Jižní Moravy, a tam jsme na takový věci dost háklivý. Tam kdyby holka vylezla takhle na ulici, tak ji ženou s potěhem.
 - A odkud jste?
 - Z Hodonína.
 - No, tam je krásně. Tak na shledanou, paní Jíchová. Pěkný den.
- Baba byla tak perplex, že zapomněla nadávat a dokonce jim taky popřála, ať se jim daří.
- Zamířili k východu z parku. Když byli z doslechu, Jirka se odvážil promluvit.
- To bylo dost slušný. Jak jsi to udělal?
 - Směs teorie, praxe a šarmu.
 - Dobrý, no. A cos jí řekl?
 - Nic zvláštního. Starej trik – nejlíp se zbavíš nepřítele tak, že z něj uděláš přítele.
 - Zajímavý. Poučný.
 - Tak se půjdem někam najíst, ne?
 - Tak jo.

K Číňanům, nebo na českou klasiku?

K Číňanům

jdi na 4.

Na českou klasiku

jdi na 63.

Zapamatuj si, že za tuhle epizodu získáváš tři body.

86, 87, 88

86

Nebyla to baseballová pálka.

Jdi na 136.

87

Sotva vešli dovnitř, náčelník Vohryzek vstal od stolu.

– Co vám je, Zajíc?, zeptal se. – Jste bílejší jako smrtka.

– Asi sněd něco špatného, odpověděl Pavel za kolegu.

– Ježíšmarja, tak si sedněte, člověče, vybídl ho Vohryzek a přisunul mu židli. Jirka si vděčně sedl.

– Někde tady mám nějaký léky na žaludek. Tumaťe, vemte si jeden. Nebo radši dva. Mně zabíraj perfektně. Dojdu vám natočit vodu.

Vzal ze stolu sklenici a odešel na záchod. Pavel kouknul na Jirku.

– Tobě je hodně blbě, co?

Ale Jirka ani neodpověděl, tak byl zabraný do své vnitřní bolesti.

Jdi na 129 a začni počítat zase od nuly.

88

Není tomu tak.

Jdi na 89.

V duchu si seřadil adresy pochůzek, které musel vykonat, a vyšla mu docela příjemná trasa, během níž si asi tak za hodinu koupí v Lahůdkách svačinu a do večera stihne pohodlně projít v podstatě celou čtvrť. Vyzrazil na první adresu v řadě.

Uvědomil si, kolik času stráví normálně povídáním s partákem a jak moc ukrátí dlouhou chvíli, když máte někoho, s kým můžete sdílet, co vidíte a prožíváte. Zkoušel sám pro sebe komentovat krásy holek, které míjel, sám pro sebe si utahovat z projíždějících řidičů nebo sám se sebou sdílet úžas nad neuvěřitelnou módní kreací asi sedmdesátileté babky, ale nějak to nebylo ono.

Na první zastávce (byla to nějaká nedoručitelná obsílka) se, ani nevěděl jak, dal do řeči se sousedkou adresáta, který samozřejmě nebyl doma – mimo jiné se dozvěděl, že se jí před měsícem narodilo druhé vnouče a že v létě asi pojede k moři, ale ještě neví kam. Mezi řečí ale taky vyplynulo pár informací o nepřítomném nájemníkovi – paní ho moc často nevidá, ale občas je z jeho bytu slyšet muzika, nejčastěji pozdě v noci, takže doma zřejmě někdy bývá. A taky se dozvěděl, že se výhledově plánuje zbourání staré mateřské školky, aby se mohly postavit nové obytné domy, což se moc nelíbí lidem s malými dětmi. Z hlediska výkonu povolání nijak převratná informace, ale na druhou stranu není od věci vědět, čím žijí lidi ve čtvrti.

Když si o něco později v Lahůdkách kupoval svačinu, zavedl řeč s prodavačkou. Trochu ho překvapilo, když se k nim posléze přidala i pokladní a nakonec i skladník. Nakonec se z toho rozvinula živá debata o všem možném a skoro měl problém odejít. Uvědomil si, že lidi s ním chtějí mluvit – a to nejenom proto, aby mu mohli sdělovat svoje postřehy a stížnosti (i když i tedy se dozvěděl pár věcí, které osazenstvu Lahůdek

vadily a které by se daly vnímat jako podnět – ale odbýt je obvyklou odpovědí „Podejte podnět písemnou cestou“ mu v dané chvíli nepřipadalo zrovna ideální – ale že ho prostě chtějí znát, vědět co je zač a co od něj můžou čekat. Těšilo ho to – vlastně mu trochu připadalo, že se přiblížil své představě četníka ze starých časů.

Jeho nadšení poněkud zchladlo, když vyšel z Lahůdek a spatřil na chodníku naproti sobě starého Dvořáčka s jeho vypelichaným psem, jak si to k němu šine. Skoro to vypadalo, jako by tam na něj čekal. S Dvořáčkem byl hlavní problém, že se mu nikdy nic nelíbilo. Věčně si na něco stěžoval, věčně sprádal teorie o tom, kdo mu kde zase ublížil, ošidil ho nebo urazil. Pavel si pamatoval, jak se s kolegy smáli, když přišel s tím, že ho jeho soused z vedlejšího domu šmíruje dalekohledem. Přitom zrovna na něj měli podezření, že má sklony koukat ostatním lidem do talíře, ne-li někam jinam. Policajti měli pochopitelnou tendenci ho všelijak odbývat, protože z něj beztak nikdy nic kloudného nevypadlo a naslouchat jeho nekonečným lamentacím bylo nesmírně vyčerpávající.

– Dobrý den, dobrý den, hrnul se Dvořáček k Pavlovi, ve kterém byla malá dušička, co zase přijde.

– A kdepak máte kolegu?

– Nebylo mu dobře, je u doktora.

– A chudák. Tak snad to nebude nic vážného. To musíte mít dlouhou chvíli.

Pavel přemýšlel, jak s ním naložit. Byl jako med, to bylo dost nezvyklé, ale mohl to být jenom klid před bouří. A to poslední, na co měl Pavel v danou chvíli chuť, bylo zabřednout do sítě stížností, sebelítostných povzdechů a konspiračních teorií. Mohl mu říct, že nemá čas a jestli něco chce, ať se obrátí na oddělení. Tam dneska seděl npor. Syrový, kterého Pavel moc nemusel a s klidem by mu hodil neoblíbeného stě-

žovatele na krk. Ale na druhou stranu cítil, že jeho zbrusunová teorie policajta, který mluví s lidmi by byla značně nedůsledná, kdyby vylučovala problematické osoby, jako byl Dvořáček nebo stará Jíchová. Když mluvit, tak se všemi.

Jak má Pavel s Dvořáčkem naložit?

Odpálkovat ho – je to cvok a s cvokama nemá smysl se bavit
jdi na 69.

Zkusit s ním promluvit – je to věc profese
jdi na 21.

90

Špatně.

Jdi na 141.

91

– Jasně. Rutina. Tak pěknou službu, řekl Pavel a obrátil se k odchodu.

– Jo, vám taky. Ať vám to uteče.

Jdi na 141.

92

Chvilí bylo ticho. Pak promluvil Pavel.

– Já bych do toho šel. Kriminálka se tím bude muset zabývat a třeba přijdou na něco, na co jsme my nepřišli.

– No, když myslíš, protáhl pochybovačně Jirka. – Jestli ten doktor obviní nás, bude to vypadat, jako když se pokoušíme odvést pozornost.

– Hm. Tak to budem muset risknout. Napíšem, že jsme v křoví za obchodákem našli zmlácenýho chlapa s lehčím povrchovým poraněním. Že jsme přivolali

záchranku, která ho odvezla k ošetření. A že z toho, že ten chlapík pořád dokola opakoval, že ho zbili fízlové a z dalších nepřímých náznaků usuzujeme, že by to mohl mít na svědomí člen ochranky z obchodáku.

- Hm. A myslíš, že to k něčemu bude?

- Lepší než sedět a nic nedělat, ne?

- To je fakt.

Jdi na 163.

Pavel vytáhl vysílačku a zmáčkl tlačítko. Ozval se volacím znakem a popsal místo, kde se nacházejí.

- Volám posily. Dva pachatelé, minimálně jeden ozbrojený. Došlo ke střelbě.

- Posílám, ozvalo se na druhém konci. - Vyčkejte na místě. Konec.

No to jsem zvědav, jestli to stihnou, pomyslel si Pavel. Uvědomoval si, že tohle bylo to první, co měl udělat.

Rozhlédl se po Jirkovi. Byl už skoro na úrovni pachatelů, schovaných za kontejnerem na druhé straně ulice. Pavel se k němu přikrčen za auty rozběhl.

Jirka se po něm ohlédl. V očích měl něco, co věštilo nebezpečí. Jako by říkal: „Ne, tohle dobrodružství si vzít nenechám.“

Než stačil Pavel cokoliv udělat, Jirka vyrazil s namířenou pistolí přes ulici. Zpoza kontejneru šlehl výstřel a Jirka se překvapeně chytil za rameno. Pak se podíval na svoji ruku a s nevěřícím výrazem se svezl k zemi. Pavel na to zíral a nedokázal se pohnout.

Za kontejnery se ozval vzrušený šepot. Pak pomalu vylezl jeden stín a s namířenou pistolí se šoural k Jirkovi.

- Chce ho dorazit!, napadlo Pavla. Vstal s namířenou pistolí a zařval:

– Stůj!

Stín po něm střelil, ale nezasáhl. Pavel, ani nevěděl jak, zmáčkl spoušť. Stín sebou trhl, zakymácel se a sesunul se k zemi. Pavel dál stál s pistolí v ruce a nehýbal se. V hlavě měl dokonalé prázdno. Nechtěl vědět, co je s Jirkou.

Jirka se na zemi pohnul a zasténal. To ho probralo. Doběhl k němu.

– Jseš v pohodě?

– Já... Nevím. Asi celkem jo.

– Zavolám sanitku.

Jako ve snu si uvědomil cizí pohled, který se na něj upíral. Zvedl oči. U kontejneru stál ten druhý. Zíral na tu spoušť a v očích měl slzy. V Pavlovi se zvedl strašný vztek a všechen se nasměroval k tomu usmrkanému klukovi s dlouhými vlasy a poďobaným obličejem. To on může za to, že Jirka tady leží s dírou v rameni! To on může za to, že Pavel musel střílet a možná zabil člověka! Zvedl pistoli.

– Prosím vás, ne, šeptl kluk. Pavlovi se zdálo, jako když mluví z hrozné dálky.

V tu chvíli se na bližším konci ulice ze tmy vylouplo policejní auto se zapnutým majákem. Vyskákali z něj čtyři kluci s namířenými pistolemi.

– Odhod' zbraň!

V tu chvíli se Pavel probral. Spustil ruku s pistolí a zaplavila ho lítost. Lítost nad tím, že se to vůbec muselo stát. Lítost nad tím pitomým klukem, který možná ani nevěděl pořádně, co dělá, a teď si to bude po zbytek života tak nebo onak odskákávat. Lítost nad tím druhým, který si možná život nezasloužil, ale přesto nikdo neměl právo mu ho brát. Lítost nad Jirkou, který chtěl být romantický spasitel a teď tu leží a kolem něj se šíří tmavá louže. Lítost sám nad sebou, protože věděl, že už to nikdy nebude jako předtím.

Vnímal, jak se kolem něj pohybuje zásahovka. Ošetřili

Jirku – nebylo to tak vážné, střela jenom proletěla sva-
lem, aniž zasáhla tepnu nebo kost. Ten druhý byl na
tom hůř. Nebylo jisté, jestli přežije převoz do nemoc-
nice. Pavel přece jenom střílel docela slušně.

Na místě bylo za chvíli celkem rušno. Přijela další au-
ta, zajišťovaly se zbraně, ohledávalo místo činu. Přijely
sanitky a odvezly raněné. Pavla si celou dobu nikdo
nevšímal. Až teď k němu přišel velitel výjezdu.

– Jak vám je?

– Jde to.

– Můžete povídat? Budem s váma potřebovat mlu-
vit. Můžem rovnou?

– Asi jo.

– Tak pojďte k nám do auta.

Sedli si do auta a Pavel stručně popsal, co se stalo.
Trochu se snažil hájit Jirku, ale v podstatě nebylo jak
– leda by to vzal sám na sebe. Bylo jasné, že jeho svě-
řenec udělal pěknou pitomost.

Když ho chlapi z výjezdu propustili, vrátil se na od-
dělení. Musel ještě sepsat úřední záznam a hlášení
o použití zbraně. Vůbec se mu do toho nechtělo, ale
co se dalo dělat. Zavolal na pohotovost a zeptal se na
Jirku. Prý bude v pohodě. Tak aspoň že tak.

94

Zazvonil u prvního domku nalevo od vykradené vily. Za chvíli se z něj vystrachala jejich stará známá z parku, paní Jíchová. Nevypadala zrovna dobře naložená.

- Dobrý den, paní Jíchová, pozdravil nahlas Pavel.
- Doufám, že vás neruším.

Vzpomínáš si, odkud paní Jíchová pochází?

Z Liberce	jdi na 95.
Ze Strakonice	jdi na 70.
Z Prahy	jdi na 24.
Z Hodonína	jdi na 127.
Ze Slovenska	jdi na 50.
Nevíš	jdi na 133.

95

Není tomu tak.

Jdi na 133.

96

Pokud jsi už byl přes ulici, pak víš, že máš ještě jednu možnost:

Jít se podívat k bytovce. Jdi na 45.

Kromě toho ti zbývají ještě dvě možnosti (pokud už jsi je nevyužil):

Jít se podívat k právníkovi Moučkovi	jdi na 44.
Jít se podívat k podnikateli	jdi na 131.

97, 98

97

Po chvíli Ukrajinec promluvil.

- Kak skazať. Jsou tady ljudi, što by něco takovýho mohli províst. No já je tak neznám. Snažím se od nich držet zpátky. No zděs ja němagu mlúvit. Jesli ja s va-mi moc dlouho, budu podezřelej.

- Ale nemůžete mi říct aspoň něco bližšího?

- Nět zděs. Ja přídu k vam.

- Dneska?

- Da. Večerom.

- Tak vám děkuju. Zatím nashledanou.

- Náshle.

Ukrajinec se vrátil k lavičkám. Proti němu stála stěna pozorných, napjatých tváří. Zaznělo pár otázek, které ale Pavel neslyšel. Ukrajinec stručně odpověděl. Tváře se otočily jeho směrem a pár lidí se zasmálo. Pavel pochopil, že tady je solidarita vším. A že i takováhle skupinka na okraji společnosti je vázána pevnými pravidly, jejichž překročení znamená přinejmenším vyloučení, když ne něco horšího.

- Tady toho víc nezjistím, řekl si a vydal se zpátky k vykradené vile.

V rámci téhle epizody si přičti 25 bodů a jdi na 125.

98

Vrátili se na oddělení a sepsali úřední záznam - co a kde se stalo, jaké jsou škody, připojili informace, které získali od Brodského a výsledek šetření v okolních domech. V zásadě měli pocit, že udělali, co se dalo. A jejich nadřazení ho z takhle pěkně zpracovaného protokolu budou mít určitě taky. Máš ho i ty?

Jdi na 130.

99

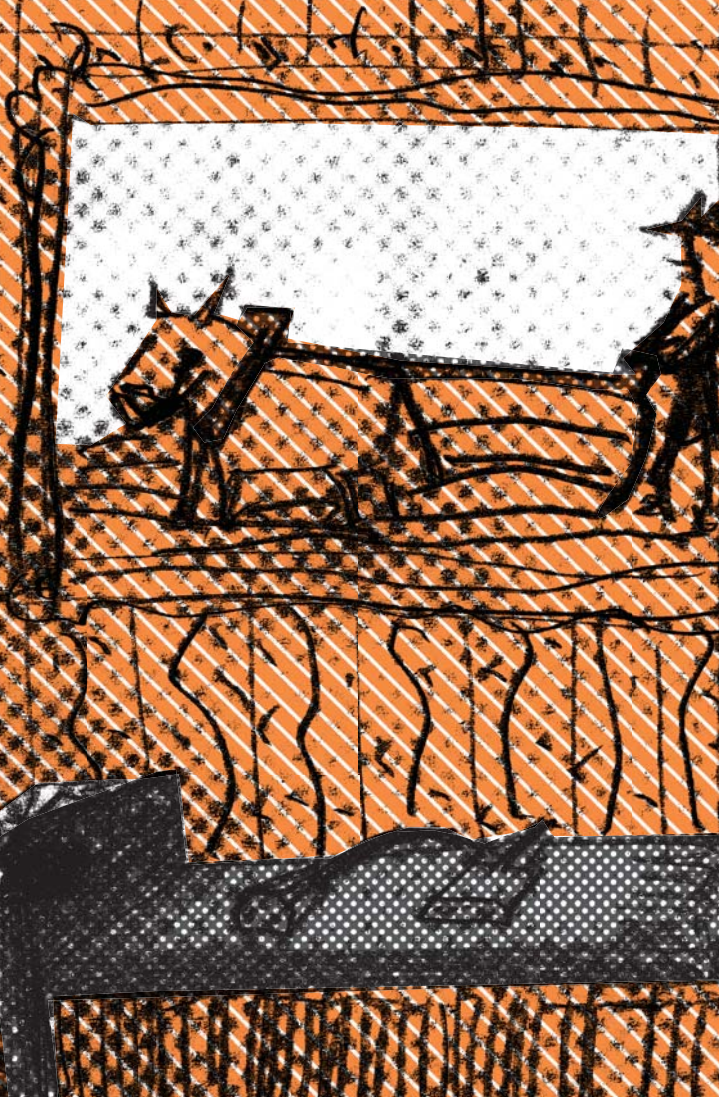
Nejtěžší je to asi u informací. Teoreticky se dá říct – všímej si všeho, o čem text mluví. Tištěná slova jsou tady totiž (mimo jiné) zástupcem tvých smyslů, přesněji řečeno, jsou realitou, ze které si tvé čtoucí oči vybírají informace podle nějakého klíče. Takže v textu třeba může stát: „Byl to starší, ošumělý dům s oprýskanou omítkou. Kolem něj se rozkládala velká, zanedbaná zahrada s několika ovocnými stromy, o které se zjevně nikdo nestaral. V prvním patře byl balkón, na kterém se válely různé staré krámy. Ve druhém patře bylo pootevřené okno. Z komína stoupal kouř.“ Schválně si zkus uvědomit, kolik informací se dá vyvodit z těch pěti vět.

Sem tam se vyskytne i možnost využít nějakého předmětu, který jsi dříve získal. V obou případech je ale postup podobný – dostaneš na výběr z několika možností a pokud jsi se s daným předmětem či informací už dříve setkal, hned budeš vědět, o co jde. Pokud ne, budeš tápat. Samozřejmě není nic jednoduššího, než vyzkoušet všechny možnosti, dokud nepřijdeš na tu správnou – ale v zájmu hry to prosím nedělej. Ztratila by pak jakýkoli smysl (jako ostatně každá hra, která se nehraje podle pravidel).

Je zřejmé, že tenhle princip hry nutně ubere na realističnosti – ale s tím se nedá nic dělat. Je to zároveň způsob, jak ji učinit napínavější a zábavnější a pokud si na to trochu zvykneš, ani ti to za chvíli nepřijde.

Pokračuj na 117.

Vloupání

100

Nějaký čas nato měli zase denní, tentokrát autohlídku. Vyšla jim na neděli. Bylo už dost teplo, takže den proběhl v naprostém poklidu – kdo mohl, odjel z města a na ulicích bylo mrtvo. Trochu živěji začalo být až odpoledne, jak se lidi začali vracet z chat a chalup. Kolem páté už byla pořádná zácpa a ze všech stran bylo slyšet trubení.

Ve čtvrt na šest se ozvala vysílačka.

– Máme tu hlášení na vloupačku, zazněl z reproduktoru hlas dozorčího. – Javorová 16, jak jsou vily. Paní Šmilauerová.

– Jo, vím, odpověděl Pavel. – Vyrážíme tam.

Vilová čtvrť byla vlastně jakýmsi pokračováním parku, bylo tam pár domů ještě z doby, kdy obec bývala vesnicí, a asi deset výstavních vil většinou z první republiky. Na místě byli do pěti minut. Byla to pěkná stará vila ze třicátých let, zdobená štukaturou a s velkou zahradou. Majitelé – starší manželé – čekali před vraty u auta, ještě plně naloženého věcmi, jak se vrátili z víkendu.

– Dobrý den, pozdravil Pavel. – Šmilauerovi?

Pán nešťastně přikývl.

– Teď jsme přijeli z chalupy. Vzadu za domem rozbitý okno a byt v hrozném stavu.

– A co se vám ztratilo?

– Ještě jsme to nestačili projít, volali jsme vás, hned jak jsme to zjistili.

– To je dobře, na místě činu můžou být důležité stopy. Můžeme se podívat dovnitř?

– Pojdte dál.

Muž je vedl chodbou do většího pokoje, hledícího do zahrady, kudy zloděj (nebo zloději) vnikli do domu.

Velké okno bylo rozbité a střepy rozsypané po podlaze. V místnosti byla knihovna, sedací souprava, stůl a nějaký televizní nábytek. Po podlaze se válely prázdné lahve. Přesvědčili se, zda pachatel ještě není uvnitř, jinak se v domě zbytečně nepohybovali a na nic nesahali.

- To je spoušť, hořkovala paní.

- Myslíte, že hledali něco konkrétního?, zeptal se Pavel.

- Nevím, co by to mělo být, odpověděl pán. - Nic zvláštního tu nemáme, nějak zvlášť bohatí taky nejsme. Naše největší bohatství jsou knihy a obrazy.

- A z toho se něco ztratilo?

- Těžko říct. Z obrazů, co jsou tady v pokoji, podle všeho nic.

- A nějaká elektronika?

- Jo, zdá se, že tu chybí video. No, to by nebyla zas taková tragédie.

- Měli jste tu nějaké hotové peníze, nebo cennosti?

- V ložnici mám šperkovnici. A v šatní skříni jsem měla asi deset tisíc, pro všechny případy.

- Tak se tam pak podíváme. Zavoláme sem teď výjezdovou skupinu, aby se pokusili najít nějaké stopy. Zatím vás poprosím, abyste se ničeho nedotýkali a s ničím nehýbali. Já se zatím půjdu poptat u sousedů, jestli si nevšimli něčeho podezřelého. Kolega tady zůstane a počká na výjezdovou skupinu.

- Dobře.

- Ještě mi řekněte něco o vašich sousedech.

- Tak tady v zahradě, jak je ta zeď, tam sídlí nějaký podnikatel. Ani nevím jestli je Čech. Přistěhoval se asi před dvěma lety, postavil si takový ten ošklivý dům v latinskoamerickém stylu a obehnal ho kolem dokola zdí. Z jedné strany je takový malý venkovský domeček, tam bydlí paní Jíchová. Je to starousedlice, ale dost nerudná. Špatně spí, takže si věčně stěžuje

na rámus. Copak teď to jde, ale dokud s námi ještě bydleli mladí, byla si tady neustále stěžovat na hlasitou hudbu. No a z druhé strany je podobná vila jako je ta naše. Dokonce snad byly postavené společně. Tam bydlí pan Moučka, to je právník. A naproti přes ulici ani pořádně nevím.

– To nevadí, já si tam zajdu. Tak zatím díky. Neodcházejte, kolegové tu budou za chvíli. Jirko, ty tu počkáš.

Kam se má Pavel vypravit?

Za Moučkou	jdi na 44.
Za podnikatelem	jdi na 131.
Za Jíchovou	jdi na 94.
Na druhou stranu ulice	jdi na 9.
Nikam, nemá to smysl, stejně nikoho nechytí	jdi na 48.

101

Pavel cítil, jak mu stoupá krev do tváří. Co si taková ... o sobě myslí?

– Pokud vím, tak něco tady chcete vy. Tak byste se podle toho mohla chovat.

– Jo tak já bych se mohla nějak chovat, jo? Abyste se náhodou na mě nerozzlobil, protože vy jste velkej pán a na vás to všechno závisí, co?

– No, jestli si myslíte, že tímhle tónem něčeho dosáhnete, tak jste na omylu.

– Jistě, vám musí člověk podlejzat a předcházet si vás, jenom tak má šanci něčeho dosáhnout. Nechcete bábovku? Možná bych tu někde našla i pár tisíc.

To už bylo na Pavla moc. Tak tak se udržel, aby jí nezačal sprostě nadávat.

– Co si to dovoluujete? Víte co? Já měl dobrou vůli, ale s váma se nedá absolutně mluvit. Takže na ty svoje přechody můžete rovnou zapomenout.

Otočil se a šel. Ženská za ním něco volala, ale on ji nevnímal. Krev mu bušila ve spáncích a před očima se mu dělala rudá kola. Takhle už ho dlouho nikdo nevytočil.

Dorazil na oddělení, hodil čepici na stůl a mrsknul sebou do židle, div se pod ním nerozsypala.

- Copak?, zajímal se náčelník.

- Nemá to cenu. Chtěl jsem to zkusit, ale absolutně to nemá cenu. Pořád chtěj, abysme s nima mluvili, ale s nima se mluvit prostě nedá.

- To si zvykneš, neboj. Tak co dál?

- No co dál? Co by asi mohlo bejt dál?

- Moje řeč, řekl náčelník. - Tak to nějak sepiš jako oficiální vyjádření, pošlem jim to a je to z krku.

Pavlovi se do psaní nechtělo, k smrti nerad se mořil formulováním vět, ale co se dalo dělat. Když se trochu uklidnil, sedl k počítači a dal se do psaní. Zamotal do toho nějaké paragrafy a vyhlášky a za hodinu to měl hotové. Donesl to náčelníkovi. Ten to v rychlosti přelétl očima.

- No vidíš, šikovnej. A pak že to vysokoškolský vzdělání k ničemu není. Tak to pošli tý Smotlachový a kopii na úřad. A je to vyřízený.

Náčelník vypadal spokojeně, což Pavla potěšilo. Nadepsal obálky, zalepil a dal to do pošty k odeslání. Ona ta kancelářská práce není zas tak špatná, říkal si.

Jdi na 145.

Není tomu tak.

Jdi na 30.

103

Vrátil se na oddělení.

- Tak co na úřadě?, zajímal se náčelník.
- Jsou to blbci. Jeden se bojí, aby náhodou nemusel něco dělat, pro druhýho je to málo politickéjch bodů za moc práce, a jeden jako druhej se bojí zodpovědnosti.
- Neříkal jsem ti to?
- Hm.
- Tak už se tím netrap. Něco prostě jde a něco ne.
- Ale v tomhle případě není důvod, proč by to nemělo jít. Je to dobrej nápad. Musely by se doladit detaily, ale pokud se s nima bude dát jednat, mohlo by to k něčemu dospět. A mohlo by to výrazně pomoci naší komunikaci s veřejností...

Náčelník pokrčil rameny.

- No když myslíš. A co chceš dělat?
- Asi se s nima spojím a zjistím, jakou mají představu. A uvidíme, jestli bude možný se na něčem dohodnout.
- No, jak jsem řek, dávám ti volný ruce. Ale podle mě si zbytečně pálíš prsty. Nadřeš se na tom, a nakonec si nabiješ hubu.
- Hm. No, aspoň si budu moct říct, že jsem to zkusil. Pavel se podíval na jména signatářů. Podepsaní tam byli tři, na prvním místě, jako předsedkyně, nějaká Pavla Smotlachová. Byla tam i adresa a telefonní číslo. Vytočil ho a čekal.

Ozval se příjemný ženský hlas.

- Haló.
- Dobrý den, tady Jirchář, policie České republiky.
- Co pro vás můžu udělat?
- Volám kvůli vašemu podnětu na hlídání přechodů.
- Je s tím nějaký problém?
- No, rád bych se s vámi sešel a promluvil si o tom.
- Jenom se mnou?

- To zvažte vy. Jestli myslíte, že by bylo lepší, aby u toho byli i další z vaší iniciativy...

- Podle toho, o co jde vám. Jestli nám chcete vysvětlit, proč to nejde...

- No, spíš naopak. Rád bych se s vámi pobavil o způsobu, jak by to mohlo jít.

- Vážně? Tak to jsem nečekala. Tak jak se sejdeme?

- Můžete přijít k nám.

Žena se zasmála.

- No, to bych mohla. Ne, počkejte, ale nechcete se radši vy stavit u mě? Jsem doma s děckem, tak by to pro mě bylo pohodlnější. Máte to kousek.

Pavel mrknul na adresu. Měla pravdu, bylo to pár minut.

- Tak jo.

- Dám vám adresu.

- Já ji tady mám před sebou. Za chvíli jsem u vás.

- Tak zatím nashle.

Pavel položil sluchátko. Vohryzek si ho zkoumavě prohlížel.

- To byla ženská, ne?

- No... Jak to víš?

- No, měl jsi takovej rozrušenej hlas. Jdeš k ní?

- No.

- Tak opatrně.

- Ale prosímtě...

- Tak dobře poříd'

Pavel se ušklíbl, vzal si čepici a vyrazil.

Jdi na 155.

- Tak co ty na to?, zeptal se Vohryzek, když viděl, že dočetl.

- Nevím, začal Pavel, aby získal čas a přemýšlel, jak to říct. - Upřímně řečeno se mi to moc nezdá. Myslím,

že tohle je starost policie a nevím, proč by se do toho rodiče měli míchat. Navíc mám pocit, že na úřadě si myslí totéž, tak se mi zdá zbytečný jít proti sobě.

– To si myslím taky, řekl náčelník. – Tak to nějak sepiš jako oficiální vyjádření, pošlem jim to a je to z krku.

Pavlovi se do psaní nechtělo, k smrti nerad se mořil formulováním vět, ale co se dalo dělat. Sedl k počítači a dal se do psaní. Zamotal do toho nějaké paragrafy a vyhlášky a za hodinu to měl hotové. Donesl to náčelníkovi. Ten to v rychlosti přelétl očima.

– No vidíš, šikovnej. A pak že to vysokoškolský vzdělání k ničemu není. Tak ukaž, já ti to podepišu a pošli to na tu první adresu, co tam je, nějaká Smotlachová, a kopii na úřad. A je to vyřízený.

Náčelník vypadal spokojeně, což Pavla potěšilo. Nadepsal obálky, zalepil a dal to do pošty k odeslání. Ona ta kancelářská práce není zas tak špatná, říkal si.

Jdi na 145.

105

Navečer Pavel zavolał Jirkovi. Byl doma, doktor mu předepsal nějaké léky, ale jinak byl v pohodě.

Jdi na 80.

106

Tenhle gamebook je trochu zvláštní. Neodehrává se ve světě fantasy ani v kosmické lodi, nejsou v něm králové a rytíři, neřinčí v něm meče a nepotkáš v něm ani jednoho skřeta. Odehrává se někde tady, blízko tebe, možná zrovna za rohem. Prožiješ v něm příběh ze současného města, kde žijí spousty různých lidí,

z nichž každý má vlastní představy o tom, co je dobré a co špatné, co je příjemné a co nepříjemné, co se sluší a co ne. Někteří z těch lidí jsou dobří a neublížili by ani mouše, když někomu upadne peněženka, zavolají na něj a vrátí mu ji. A jiní zase tak dobří nejsou, nenaučili se brát ohledy na ostatní, mají pocit, že svět tu je proto, aby si z něj brali, co hrdlo ráčí a ostatní do toho nemají co mluvit. Jsou tu lidi šťastní, kterým jejich cestu životem nikdy nezkřížila žádná větší nesnáz a pokud, tak si s ní dokázali poradit – a pak jsou tu lidi nešťastní, kterým život neustále hází klacky pod nohy, kteří dostali na startovní čáře kouli na nohu, kteří jsou slabí a sesypou se po první ráně. A všichni tihle lidi žijí společně v jednom prostoru a jsou nuceni se v něm setkávat, střetávat a potýkat. Aby jejich často nesmiřitelná rozmanitost přinášela co nejméně problémů, aby pokud možno co největší počet z nich mohl žít v klidu a pohodlí, vytvořili si pravidla soužití. A taky určili ty, kdo mají na jejich dodržování dohlížet – policisty.

Pokračuj na 107.

107

Hlavní hrdina téhle knihy a zároveň postava, za kterou budeš rozhodovat a povedeš ji tak buď k dobrému, nebo ke zlému, se jmenuje Pavel. Je to mladý kluk, který už nějakou dobu u policie slouží, nabral nějaké zkušenosti, ale zatím vždycky pracoval ve stínu starších kolegů, vždycky byl zajíc. Jenomže před nedávnem se všechno změnilo. Jeho dva starší parťáci (říkal jim pro sebe Drsňák a Klídaš a my u toho zůstaneme) odešli do civilu a najednou byl služebně nejstarší on. A co víc, dostal na starost čerstvého poškoťáka Jirku, kterého má zasvětit do tajů policajtského života na ulici.

Že to nebude žádná sranda, se přesvědčil hned druhý den společné služby, když se Jirka pokusil řešit hospodskou hádku způsobem, odkoukaným z akčních filmů. Tak tak ho z toho vysekal. Asi hodinu mu pak vysvětloval, že jejich práce spočívá v něčem jiném – až to chvíli vypadalo, že Jirka, nabitý romantickými představami o neohrožených ochráncích práva a pořádku, od policie na hodinu odejde. Nakonec ale zůstal a to základní pochopil. Pořád se mu ale občas vracely kovbojské manýry a přiváděly ho do nových a nových problémů. Nejhorší na tom bylo, že s ním Pavel soucítil – taky přišel k policii s podobnými ideály, než pochopil, že víc než pádnou ruku a přesnou mušku potřebuje schopnost naslouchat lidem, povídat si s nimi, porozumět jejich potřebám a obavám. Občas si připadal jako něco mezi farářem, psychiatrem a zdravotní sestrou. Občas měl taky chuť se vykašlat na nekonečné vysvětlování a vyjednávání – prostě vstát, bouchnout pěstí do stolu a všechny pořádně od plic seřvat a srovnat do latě.

Měl jsi taky někdy podobný pocit?

Ano...

[jdi na 128](#)

Ne

[jdi na 109](#)

108

Není tomu tak.

[Jdi na 72.](#)

109

Pokud si nevymýšlíš, je namístě ti gratulovat. Možná to znamená, že jsi člověk na svém místě. Umíš racionálně zhodnotit situaci a podle toho správně dáv-

kovat míru empatie či agrese, s níž do ní vstoupíš. Umíš oddělit svoje osobní pocity a emoce, takže ti nezatemňují úsudek. Je ti jasné, že lidské střetávání je do značné míry ovlivněno zákony nadřazenosti a podrážedenosti a umíš jich využívat ve svůj prospěch. Víš, že ti uniforma dává v očích lidí určitou moc a převahu a umíš jich použít, ale taky víš, jak riskantní je jich zneužívat. Vyznáš se v lidech a poznáš, na koho je potřeba zařvat a s kým je vhodnější rozumně promluvit.

Možná to ale taky znamená, že jsi laxní a chladný. Bezpráví tě nenadzvedává ze židle a nevzbuzuje v tobě touhu s ním něco dělat – bylo tu odjakživa a ty jsi moc malý pán, abys na tom něco změnil. Děláš prostě svou práci, řídíš se jejími pravidly, ale v podstatě pořádně nevíš, proč to děláš. Nevnímáš ji jako poslání, jenom jako prostředek obživy; tvoje práce pak postrádá vnitřní opodstatnění a na jejích výsledcích je to znát. Jsou precizní, technicky dokonalé – ale chladné a bez ducha.

Tahle hra ti může pomoci zjistit, jak to s tebou je – a třeba na tom i něco změnit.

Pokud o to máš zájem, uvolni se a pusť se do toho.

Pokračuj číslem 33.

Pokud tě to nezajímá a nemáš potřebu o sobě nic zjišťovat,

jdi na 135.

Není tomu tak.

Jdi na 30.

111

Pistole to není.

Jdi na 123.

112

Vyrazili z oddělení směrem k parku, kde v tuhle hodinu nebyla ani noha, jenom jeden stařík venčil psa.

– Toho si zapamatuj, zašeptal Pavel Jirkovi, když ho minuli. – To je takovej místní samozvanej strážce pořádku. Nemá co na práci, tak šmejdí po čtvrti a vyhledává problémy. V jednom kuse píše podněty a stížnosti. Většinou jsou to blbosti, ale reagovat se na to musí. A kdo ví, třeba jednou narazí na něco důležitýho.

– Jo, takovýho jsme doma taky měli. Starej vysírka. Invalidní důchodce. V jednom kuse si na něco stěžoval.

– No jo. Jenomže i to jsou naši klienti. No, myslím, že park můžem prohlásit za prohlídnutej.

Když se vraceli, znovu míjeli dědu se psem.

– Pánové, ozvalo se jim za zády.

– A sakra, sykl Pavel. – Co si přejete, pane Dvořáčku?, řekl nahlas.

– Já vím, že vás to nezajímá, že je to pod vaši úroveň, ale někdo tady neustále poškozuj lavičky. Jenže to pro vás není důležitý, co? Vobyčejnej člověk pro vás nic neznamená. Za co vás platíme? Ze svejch daní? Na ulicích bordel a všelijaký grázlové, když ještě nejsou v politice, si tady klidně podnikaj a dál rozkrádaj veřejnej majetek – dokonce hůř než za komunistů. A policajti stojěj a koukaj na to a čekaj, až jim spadne do klína taky nějakěj ten drobek.

Pavel byl na takové řeči už za těch pár let zvyklý, takže ho to nechávalo celkem v klidu a čekal, až se pán vypovídá. Jirka asi ne. Najednou mu skočil do řeči.

112, 113

- Tak heleďte se, pane. Já nevím, co ste zač, ale jestli potřebujete na někoho řvát, řvěte na svého psa. Vod toho my tu nejsme.

Jak se má Pavel zachovat?

Nechat Jirku, ať se v tom vykoupě sám jdi na 118.

Urovnat nějak spor jdi na 79.

Podpořit Jirku jdi na 81.

113

Pavel v duchu napočítal do tří, aby se uklidnil, a pak řekl:

- Dobře. Jste ochoten podrobit se dechové zkoušce?

- Je v pohodě, nech ho bejt, vole, ozval se zase spolujezdec.

- Tohle je běžná silniční kontrola, řekl Pavel. - Dechová zkouška je její součástí. V Německu byste se jí musel podrobit i vy, protože tam nesmí být opilý ani spolujezdec. Takže jak?

- Jo, přisvědčil mladík za volantem.

- Tak si vystupte. Jirko, podej mi Drägera.

Výsledek dechové zkoušky byl negativní. Asi pro ně opravdu dojel až ráno.

- V pořádku, můžete jet. Jenom jedna věc. Až jednou budete opravdu potřebovat policajta, nedivte se, když bude nepříjemnej a bez zájmu. Nemusíme se vzájemně milovat, ale oboustranná slušnost je základ.

- Jo. Sorry, asi jsme to trochu přepískli.

- Tak příjemnou sobotu.

Řidič nastoupil zpátky do auta a teď už pěkně pomalu odjel.

- Tos mu to teda nandal, ozval se Jirka.

- Nenandal. Co z toho? Takhle se možná aspoň jeden z nich zamyslí a příště bude třeba přemyslet trochu jinak.

- A nebo taky ne.
- A nebo taky ne. Ale zkusit se to může, ne? Pojď, jdem se najíst.

Přičti si tři body zkušenosti a jdi na 61.

114

Pavel ovládl chuť říct něco pepného.

- Podívejte se, začal opatrně, - posledně jsme si zrovna nepadli do oka, ale to neznamená, že se spolu dneska nemůžeme normálně bavit o něčem jiném.

- No to nevím. Z vašeho jednání v tom parku jsem vyrozuměla, že litera zákona je pro vás všechno. Tak nevím, jak s vámi můžu jednat o něčem, co se jí pravděpodobně vymyká. Radši bych to řešila s někým jiným.

- Bohužel asi nemáte na vybranou. Stejně jako já nemám na vybranou. Nicméně jsem si vybral, že to nezametu pod stůl, ale pokusím se v tom něco udělat, tak bych navrhoval, abychom si vzájemně dali ještě jednu šanci.

Žena si ho chvíli prohlížela.

- Asi máte pravdu, řekla. - Promiňte, jsem trochu impulzivní.

Napřáhla k němu ruku.

- Smotlachová. Lucie.

- Pavel Jirchář.

Chvíli bylo rozpačité ticho. Ona promluvila první.

- Tak... Jak začneme? Dáte si něco k pití?

- Ne, ne, díky. Myslím, že jsme prozatím udělali dost. Navrhoju, abychom se sešli i s vašimi kolegy. Vy mi řeknete, jak byste si to představovali, já vám řeknu, v čem by mohl být z našeho hlediska problém a pokusíme se najít nějaký kompromis. Souhlasíte?

- Jo, to zní dobře.

- Tak až budete vědět, kdy můžete, ozvěte se.

114, 115, 116

– Dobře. Díky. A nezlobte se, že jsem na vás tak vyjela.

– To nic. Tak nashle.

Pavel odešel nakonec s docela dobrým pocitem. Bylo mu jasné, že ta Smotlachová, a patrně tudíž i její kolegové, budou z těch, pro které je uniforma něco jako červený hadr, ale to je vlastně spíš dobře. Tihle lidi zase působili jako červený hadr na policajty, takže nebude na škodu se trochu líp poznat.

Jdi na 55.

115

No... to byla spíš taková legrace. Nezapomeň, že Pavel má na sobě uniformu. Zkus nějaké přijatelnější řešení.

Nemá to cenu. Boj s úřadem nelze vyhrát. Ale aspoň se to zkusilo.
jdi na 76.

Nemá to cenu. Je potřeba to řešit přímo s občany.
jdi na 103.

Nemá to cenu. Je potřeba zajít na občanskosprávní odbor.
jdi na 29.

Musí se to zkusit. Je potřeba s ním dál jednat.
jdi na 28.

116

Pavel usoudil, že nejlepší bude, když zajde na městskou část a zjistí, kdo to tam má na starosti a proč se k tomu staví odmítavě. Pak líp uvidí, co by se dalo dělat dál. Řekl to Vohryzkovi.

– No, jak myslíš. I když se mi zdá, že to tam píšou celkem jasně.

– Vždycky je lepší mluvit s lidma osobně.

– A co si o tom myslíš ty?, zeptal se náčelník.

– No, mně to nepříjde jako úplně špatnej nápad. Přijde mi škoda to zarazit, když lidi sami chtějí něco dělat.

Navíc si myslím, že to může pomoci komunikaci mezi námi a veřejností.

– No, já na tyhle novoty moc nejsem, ale když myslíš... Koneckonců, třeba to tu jednou převezmeš, tak se uč.

Pavel se ze slušnosti zasmál a vyrazil. Úřad byl na opačném konci čtvrti, u hlavní tramvajové tepny. Byla to nevzhledná hranatá budova ze sedmdesátých let – zevnitř vypadala ještě hůř než zvenku.

Na vrátnici se zeptal, kde najde odbor dopravy. Právě odtud totiž vzešla reakce na podnět občanů. Vrátný ho poslal do třetího patra, dveře číslo 312, inženýr Mokřý.

Pavel vystoupal do schodů, zaklepal na příslušné dveře a na vyzvání vstoupil. Inženýr Mokřý byl prošedivělý, mírně obtloustlý padesátník a od pohledu trpěl zvýšenou náklonností k alkoholu. Pavel mu stručně vysvětlil, proč přišel.

– Jo, jasně. No tak to musíte na občanskosprávní.

– Ne, promiňte, na tom dokumentu je stanovisko z vašeho odboru. Dokonce přímo od vás.

– Ukažte...

Inženýr Mokřý si nasadil brýle a dlouze papír studoval. Posléze zvedl oči.

– No a co vám není jasný?

– Jak jste dospěl k tomu stanovisku.

– Podívejte, my nemůžeme přebírat zodpovědnost za to, jestli někoho přejede auto. Na nás je namalovat přechody, osadit značky, starat se o to, aby na silnicích nebyly výmoly a tak podobně, ale bezpečnost na přechodech je věc policie.

– Dobře, ale tohle je nějaká občanská iniciativa, která...

– No dyť vám říkám, že musíte na občanskosprávní.

116, 117

Co ty na to?

Nemá to cenu. Boj s úřadem nelze vyhrát. Ale aspoň se to zkusilo.
jdi na 76.

Nemá to cenu. Je potřeba to řešit přímo s občany jdi na 103.

Nemá to cenu. Je potřeba zajít na občanskosprávní odbor
jdi na 29.

Nemá to cenu. Je potřeba mu narvat hlavu do květináče
a nakopat ho do zadku jdi na 115.

Musí se to zkusit. Je potřeba s ním dál jednat jdi na 28.

117

Jinými slovy, nejdůležitějším činitelem ve hře je tvoje rozhodnutí. Zatím jsi se setkal jen se dvěma možnostmi na konci odstavce – ale může se stát, že jich bude víc, třeba pět. Samozřejmě je možné, že tě napadne i možnost, která v seznamu nebude zastoupena. Pak se nedá nic dělat – řekni si, že autoři jsou troubové a vyber si některou z možností, která tam zastoupena je.

Co je ale důležité – snaž se pokud možno rozhodovat tak, jak si myslíš, že by ses za daných okolností skutečně zachoval. Nehledej za každou cenu správnou odpověď – je možné, že žádná neexistuje, nebo jich je víc. Jako ve skutečném životě. Hledej tu, která je podle tebe nejbližší tvému založení, tvému temperamentu, tvé zkušenosti. Jedině tak se o sobě něco dozvíš.

Hra neobsahuje jeden příběh, spíše řadu epizod, které spolu vzájemně souvisí. Možná se ti stane, že je ani všechny neprojdeš... Z toho si ale nic nedělej – můžeš přece hrát znovu. A tentokrát třeba vyzkoušet, jak by na tvém místě reagoval někdo jiný, někdo, koho znáš a koho si vážíš, nebo naopak někdo, o kom si myslíš, že je naprosto mimo mísu. Tím samozřejmě netvrdíme, že řešení, nabídnutá ve hře, jsou jediná možná, nebo dokonce jediná správná. Mají být spíš ukazatelem, jak by to mohlo, a snad i mělo být.

K jednotlivým epizodám se můžeš snadno vrátit – i když gamebooky jsou záměrně nepřehledné, můžeš se zorientovat podle seznamu epizod na konci knížky. Ale už dost řeči a pustíme se do toho. Připraven? Začneme, jak jinak, brzy ráno...

Pokračuj na 119.

118

Pavel poodstoupil a trochu s obavami, trochu pobaveně čekal, jak se situace dál vyvine. Takhle Jirku ještě neviděl. Vždycky mu připadal trochu těžkopádný a teď najednou hovořil jak kniha.

– Myslíte si, že nás to baví, neustále poslouchat takový řeči? Jasně že nás to zajímá, co má kdo rozbíjet lavičky? Ale jak to máme asi udělat? Máme tu stát dvacetčtyři hodin denně? A stejně pak nikoho nechytím, protože když tady bude stát policajt, každé si to rozmyslí. A vy si zase budete stěžovat, že o pár bloků dál někdo rozbíjí lampy šutrama.

Jirka prudce oddechoval. Stařík vypadal zaskočeně a trochu vyděšeně.

– Jo, no..., koktal, – já jen myslel, že by se vám to mělo říct. Tak nashledanou. Pojď, Baryčku, jdeme.

Pomalu odcházel a ještě se několikrát ohlédl. Jirka nic neříkal, zjevně se bál, co tomu Pavel řekne. Ten chvíli nabíral dech.

– Člověče, dobrý. Nevěděl jsem, že to máš v hlavě tak srovnaný. Sám bych to líp neřek.

– No, já to taky nevěděl. Ani nevím, co to do mě vjelo. Dyť ten děda dohromady nic neřek.

– No, hlavní je, žeš mu nezačal sprostě nadávat. Ale připrav se na to, že si může stěžovat. Já samozřejmě dosvědčím, žeš mu nic hrubýho neřek, ale dvakrát profesionální to teda taky nebylo.

- Já vím, připustil zkroušeně Jirka. Ale co mám dělat?

- Musíš bejt tak trochu splachovací. Lidi jsou různý, v situacích, kdy my se s nima setkáváme, jsou často ve stresu a můžou říkat ledacos. My ale jsme, nebo máme bejt, na tyhle situace profici. To znamená, že svůj stres musíme umět ovládat a pracovat s ním. To, co jsi předvedl, byl typickej příklad nezvládnutýho stresu. I když působivej. Prostě ti bouchly saze.

- No. Hlavně trochu jinde než měly, co?

- Přesně tak. To je další riziko nezvládnutýho stresu. Ve stresový situaci se ovládáš, ale pak přijde už v klidu nějaký minimální podnět a najednou to jde z tebe všechno ven. Děda dost koukal.

- Ale řek jsem mu to od plic, co?

- To teda jo. Tak pojď. Mrknem se na Hlavní a pak zajdem na nějakou sváču. A pak se vrhnem na ty sobotní opilce za volantem.

Přičti si jeden zkušenostní bod a jdi na 138.

Toho rána se Pavel vzbudil později než obvykle. Tedy - budík na jeho mobilu zazvonil jako normálně, ale po včerejším setkání se spolužáky ze základky se mu nechtělo z postele, tak ho zamáčkł a spal dál. Po deseti minutách totéž. Při třetím zvonění, když předstíral sám sobě, že tvrdě spí a čekal, až se budík vyzvoní, se vzbudila jeho přítelkyně Eva a začala nadávat.

- Nemůžeš to vypnout?

- Co?

Mikrosen o blondaté dívce a nějakém rychlovlaku skončil tak rychle, jak začal.

- Nemůžeš vypnout ten zatracenej mobil?

- Jo, promiň.

- Já narozdíl od tebe do práce nemusim, tak bych se ráda trochu prospala.

- Jasně. Kolik je?
- Jak to mám vědět?
- Jasně. Dík.

Posadil se na posteli a zatímco čekal, až naběhne displej, zíral do prázdna a snažil se srovnat si myšlenky. Nepil včera nijak moc, jen pár piv a možná něco k tomu, ale nebyl moc zvyklý – snažil se pít spíš míň. Tentokrát to malinko přehnal. Displej dvakrát pípнул a ukázal 6:12.

- Sakra.

Naházel na sebe oblečení, rychle si opláchl obličej, vyčistil si zuby a vyzunkl sklenici vody. Na snídani nebylo ani pomyšlení. Vešel do ložnice a políbil spící Evu na tvář.

- Táhne z tebe pivo, zamumlala.

- No jo. Tak čau.

Bude si někde muset koupit žvejkačky.

Chceš jít rovnou na věc?

Jdi na 59.

Chceš vědět víc o Evě?

Jdi na 83.

120

Pavel pokračoval:

- A druhá možnost, kterou máš, je najít si něco jinýho. Třeba jim chybí lékárnička, nebo nemaj osvětlenou značku... Něco se najde skoro vždycky. Akorát je to trochu trapný, když půl hodiny hledáš jak divej a nic nenajdeš. Vypadáš jak blbec. A ten pašík se ti jenom tlemí do očí. A nejhorší je, že na ty největší hajzly nemáš vůbec šanci. Protože ty maj na to, aby si dali auto každých čtrnáct dní do servisu. A tam už se jim postaraj, aby bylo všechno v pohodě. Nebo maj nový káry na lízačku a na těch těžko něco najdeš.

- To je fakt. Co s tím?

- Nic. Doufat, že s tou karmou a převtělováním je to pravda.

- Aha. To zní nadějně.

Během hovoru došli skoro k další křižovatce. Kousek pod ní byla autobusová zastávka.

- Tak tady to rozbalíme, ukázal Pavel. - V jedenáct je tady kontrolní bod, to je asi za hodinu a půl, takže máme spoustu času. Budeš stavět?

- Jo, řekl Jirka a vzal si plácačku.

Hned první řidič, kterého zastavil, vypadal na jasný případ. Červené oči, mírně nepřítomný pohled a nervózní pohyby, když hledal papíry.

- Trochu jste to včera přehnal s oslavama, co?, řekl Jirka po kontrole dokladů, které se zdály v pořádku.

- Ale prosimvás. Celou noc jsem nespál. Řešíme nějaký průšvihy v práci, na oslavy není ani pomyšlení.

Jirka trochu znejistěl a otočil se na Pavla. Ten se do toho vložil a vyzval řidiče předpisovým způsobem, aby se podrobil dechové zkoušce. Jirka vytáhl testovací přístroj a podal ho řidiči. I na tom, jak řidič foukal, bylo vidět, jak spěchá. Přístroj ukázal nulu.

- V pořádku, pane řidiči, můžete jet. A ať vám to dobře dopadne.

Chlápek s ulehčením odjel.

- To jsem blázen, divil se Pavel. - Ten mi přišel naprosto jasnej.

Zastavili něco přes deset aut, zkontrolovali doklady, některým dali fouknout, ale alkohol žádný. Přesto se nedalo říct, že by tu byli zbytečně. Dva řidiče, kteří jeli bez zapnutých světel, pustili dál s mírnou (Klidšas tomu říkával „výchovnou“) pokutou. Místního zelináře, který jel bez pásů a hájil se tím, že jenom převáží auto od garáže před dům, protože se chystá s rodinou na chatu, vyřešili domluvou - Pavel ho trochu znal a nemělo smysl dělat z toho velkou vědu.

- To jsem teda nečekal. Sobota dopoledne, a žádné chlast? Co se to děje? No, bude jedenáct, já myslím, že to tady pomalu zabalíme a vyrazíme na oběd. Co ty na to?, obrátil se Pavel na Jirku.

- Jo, šklebil se zpocený Jirka. Bylo docela teplo, první pořádný jarní den a v zimních bundách bylo vedro. - Taky bych se stavil na oddělení a trochu si odložil. - Fajn, tak jdem.

Jen to Pavel dořekl, ozvalo se za záhybem zběsilé tůrování pořádně nadupaného motoru.

- Vyndej terč! Rychle!

Ze zatáčky se nemalou rychlostí vyřítilo bílé Audi. Jirka stačil tak tak mávnout a auto s prudkým zaskřípěním brzd zastavilo. Uvnitř seděla partička, která očividně jela z nějakého tahu. Řidič vypadal v pořádku, ale zbylí dva kluci a holka byli pořádně nametení a v dobré náladě.

- Co je? Problém?, zeptal se kluk za volantem a stočil okénko.

- Řekni mu, ať si políbí, řekl spolujezdec. Kluk s holkou na zadním sedadle se zachechtali.

- Jasně, vole, co maj co buzerovat.

- Dobrý den, pane řidiči, začal očividně napjatý Jirka co nejpředpisověji. - Policie České republiky. Silniční kontrola. Předložte mi doklady potřebné k provozu a řízení vozidla.

- Chce jenom papíry, v poho, hlásil řidič posádce a začal štrachat v bundě. Vytáhl požadované doklady a podal je Jirkovi. Ten s nimi poodešel k Pavlovi.

- Tyhle typy mě pěkně vytácej, řekl polohlasem. - Myslej si, kdovíco nejsou.

- Hm. Ale těžko na nich něco najdem. Ten řidič vypadá střízlivej. Nejspíš je byl jenom vyzvednout.

- Třeba maj nějaký drogy.

- Leda tak v sobě. Pojd', mrknem na značku, jestli maj v pořádku emise.

Přešli za auto, ale hlasitý hovor z auta nemohli neslyšet.

- Hele, víš jak říkaj v Americe policajtum? Pigs. Prasata, vole.

- Ty vole, to je dost přesný. Myslíš, že na to slyšej?

- To zkus, vole.

- Hej, prase! Prase, pocem!

Z auta se ozvala salva zdušeného smíchu. A pak znova hlasitěji:

- Prase!

- Asi na to neslyšej.

- Musíš po jejich. Chro chro chro...

A zase smích. Jirka byl rudý vzteky.

- Kurvafix, co si to dovolujou? To je nemůžem zabásnout za urážku veřejného činitele?

- To už celkem dlouho nemůžem. Hlavně neztrácej klid.

- Kdyby to bylo u nás na vesnici, tak bych jim ukázal Ameriku. Normálně ven z auta a pěkně chodit po čáře. Klidně hodinu. To by je přešla chuť na podobný kecý.

Pavel cítil, že musí něco udělat. Vzal si od Jirky doklady a přešel k okénku.

- V pořádku. Pane řidiči, víte kolik je tady povolená rychlost?

- Padesát, ne?

- A máte představu, kolik jste jel?

- No... Asi tak padesát, ne?

- O tom dost pochybuju.

- A máte nějaký důkaz?

- Má hovno, vole, ať jde do píči, ozval se zase spolezdec. Pavel cítil, jak mu stoupá krev do hlavy.

Jak by se měl Pavel zachovat?

Trochu je potrápít a ukázat jim Ameriku jdi na 15.

Ovládnout se, nechat řidiče dýchnout a pustit je jdi na 113.

Všechny legitimovat a podat na ně oznámení pro urážku jdi na 56.

121

Pavel si sedl na bobek vedle holky, která očividně skoro spala. Dokonce se jí možná něco zdálo. Položil jí ruku na rameno. Holka sebou cukla a otevřela oči. Lekla se a prudce se posadila. Nervózní rukou si sundala z hlavy sluchátka.

– Co děláte, člověče? Já se vás hrozně lekla.

– To je mi líto, ale nic to nemění na tom, že se právě dopouštíte přestupku proti veřejnému pořádku.

Holka se už vzpamatovala natolik, že byla schopná mu odseknout:

– Než jste sem přišli, tak jsem tu byla sama a nic veřejného na tom nebylo. To vás sem dovedla ta babka, jo?

Pavel se rozhodl na to nereagovat. Místo toho řekl:

– Slečno, nacházíte se na veřejném prostranství. Vyzývám vás, abyste se okamžitě oblékla, nebo vás budu muset vyzvat k prokázání totožnosti.

– Tak za prvé jsem paní a za druhý vám klidně ukážu občanku, jestli na tom trváte.

– Netrvám, pokud se okamžitě obléknete a přestane te budit veřejné pohoršení.

– Já nechápu, co vás na tom tak pohoršuje. Vy jste to ještě neviděl?

– Buďte tak laskavá a chovejte se slušně. Pokud ovšem nechcete, abych vás zajistil a eskortoval na stanici.

– Jo, ještě mi budete vyhrožovat, že mě seberete? To je dobrý. To se bojím. A to mě povedete takhle nahou, nebo přese mě hodíte náskou deku?

– Znovu vás vyzývám, abyste se oblékla.

– Jasně, dyť už se oblíkám. Byl byste tak laskavej a otočil se? Já se totiž před váma trochu stydím.

Pavel se otočil, ale neodpustil si, aby neutrousil:

– To se divím.

Holka byla rázem na nohou.

121, 122

- Co si to dovoluujete? Myslíte, že když máte na sobě uniformu a já jenom kalhotky, tak se mnou můžete jednat jako s kurvou?

Popadla deku, hodila si ji přes ramena a rázným krokem vyrazila pryč.

- Měl jste ji sebrat, flundru jednu, ozvala se baba.

- Paní Jíchová, děkujeme vám za upozornění, myslím, že můžete jít klidně domů.

- Jo, to víte. A za chvíli tu bude zas.

- No, tak nám zase zavoláte. Nashledanou. Jdeme, kolego.

Vyrazili. Baba za nimi koukala a něco si brumla-la pod fousy. Když byli z doslechu, obrátil se Pavel k Jirkovi.

- Nebyla špatná, co?

- Dal bych si říct.

- Tak co, jdem se někam najíst?

- Jdem.

K Číňanům, nebo na českou klasiku?

K Číňanům jdi na 4.

Na českou klasiku jdi na 63.

Zapamatuj si, že za tuto epizodu získáš dva body.

122

Cítili se trochu jako průzkumníci v africkém buši. Smysly se jim zostrily, vnímali každý zvuk mnohem citlivěji. Kužely baterek vyřezávaly ze tmy jenom malou výseč skutečnosti a svým ostrým světlem jí dodávaly fantastický nádech. Pomalu, krok za krokem postupovali do nitra divočiny, v níž tušili přítomnost tiše dýchajících bytostí s očima přivyklýma tmě, které je se zlovolným poklidem pozorovaly.

Najednou se zarazili. Ze tmy se ozval slabý, nečekaný zvuk. Pláč, skoro dětský, tenounké zasténání je

přikovalo k zemi. Zaposlouchali se. Po chvíli se to ozvalo znovu.

– Tamhle, ukázal Jirka.

Rozběhli se. Zvuk vycházel z rozlehlého křoviska, ve kterém i v šerosvitu baterek bylo možno rozeznat vchody a pěšinky. Bez váhání jednu zvolili a vběhli dovnitř. Ocitli se v jakési přírodní místnosti, jejíž rozloha brala dech. Jako rostlinný kostel s žebrovanou klenbou, porostlou drobnými zelenými lístky, se kterými musel dávný sochař strávit polovinu života. A uprostřed ležel pevně svinutý uzlíček něčeho, o čem na první pohled nešlo říct, jestli je to člověk, zvíře nebo kámen. A ten uzlíček strašlivě smrděl. Naříkavý zvuk vycházel od něj.

Pavel se nad ním sklonil, aby si ho prohlédl. Byl to muž těžko odhadnutelného věku, zarostlý, se slepenými vlasy a vousy a s rýhami špíny v záhybech kůže. Obrátil k nim obličej, který měl celý rudý od krve až na široce rozevřené, sytě modré oči, které je s hrůzou sledovaly. Muž se rozkřičel.

– Nebojte se, pokoušel se ho uklidnit Pavel. – Nic vám neuděláme. Co se vám stalo?

Muž křičel dál.

– Jirko, běž zavolat záchranku.

Jirka s úlevou a povděkem vylezl z křoví. Pavel se dál pokoušel s mužem komunikovat.

– Kdo vám to udělal? Nebojte se mě.

Muž se vyděšeně tiskl k jednomu z kmenů keře. Nesnažil se utéct, spíš splynout se zemí. Pavel udělal krok k němu. Muž se zase rozkřičel.

– Nebojte se, nic vám neudělám. Chci vám pomoci. Za chvíli tu bude doktor.

Bezdomovec nereagoval. Nezbyvalo než čekat. Celých těch asi deset minut, než přijela sanitka, muž nezměnil polohu, svinutý u paty stromku. Pavel stál celou dobu ve stejné vzdálenosti od něj a upřeně ho pozoroval. Chvilími se snažil na něj promluvit, ale muž

vypadal, že mu i samotná jeho slova způsobují bolest. Jirka zatím vděčně čekal u krajnice na sanitku.

Konečně přijela. Jirka sanitáky stručně seznámil se situací a vedl je ke křoví. Když uviděli zmláceného bezdomovce, jeden z nich se ozval.

- To jste trochu přehnali, ne?

- Jak to myslíte?, nevěřil Pavel svým uším.

- Ale nijak. Měli jste ho tu nechat ležet, on už by si pomoh.

- Chcete říct, že jsme to udělali my?

- No tak to nebudem rozpatlávat. Jenom mě pak k tomu příště nevolejte. Tak pojd', půjdem, obrátil se k bezdomovci. Ten se zase rozkřičel, ale lapiduši se nenechali jen tak něčím pohnout. Popadli ho v podpaží a zvedli na nohy. Chlapík se bránil a vzpouzel, ale síle dvou trénovaných mužů nemohl odolát.

- Nechcete mu ještě jednu přidat, aby se uklidnil?, zeptal se saniták.

- Nechte si ty narážky. Našli jsme ho přesně v tom stavu, v jakém ho vidíte.

- To jistě.

Sanitáci došli s bezdomovcem k autu a nekompromisně ho nacpali dovnitř.

- Kam s ním pojedete?, zeptal se Pavel. - Budeme s ním muset sepsat protokol.

- Vážně?, podivil se ironicky saniták.

Když viděl Pavlův pohled, dodal:

- Na pohotovost do nemocnice. Tak dobrou.

Pavel zůstal stát jako opařený.

- Chápeš to? Automaticky předpokládali, že jsme to udělali my.

- Hm, reagoval skepticky Jirka. - Bojím se, že nebudou jediný.

123

- Ten ochrankář z obchoďáku. Oni přece taky nosí uniformy, pokračoval Jirka.
- A navíc se k tomu v podstatě přiznal. I když jenom mezi čtyřma očima.
- Tak napíšem poznatek pro kriminálku.
- Problém je, že nemáme naprosto žádnéj důkaz. Takže si příště nanejdvůj dá lepsi pozor.
- Hm. Tak co s tím?

Co by měli Pavel s Jirkou udělat?

Napsat poznatek pro kriminálku

jdi na 92.

Vykašlat se na to, nemá to smysl

jdi na 23.

124

Vrátili se na oddělení a sepsali úřední záznam - co a kde se stalo, jaké jsou škody, připojili informace, které získali od Brodského a výsledek šetření v okolních domech. Zmínili zvláště výpověď paní Jíkové, která pomohla určit, kdy se událost odehrála a kolik bylo (aspoň přibližně) pachatelů, a výpověď taxikáře, která nasměrovala pátrání (i když ne stoprocentně) směrem k bytovce - s tím, že se (opět podle Jíkové a ne na sto procent) jednalo o pachatele české národnosti. Vypadalo to docela dobře, nadřizení budou spokojení.

Jdi na 130.

125

Na místě byl technik a pořizoval snímky. Jirka byl s ním. Před domem stál šéf výjezdu Brodský a kouřil.

- Dobrý den, pozdravil Pavel.
- Dobrej.
- Tak jak to vypadá?

125, 126

- No, z hlediska stop mizerně. Nějaký otisky, nějaký vlasy, ale celkem nic moc. Pokud otisky nebudou v AFISu, tak nic nevíme. Ale z hlediska poškozených celkem slušně, byli to nějaký amatéři. Vzali sice video, na to byli chytrý dost, ale že jsou na stěnách obrazy celkem možná za milion, to je nenapadlo. Taký vzali pár šperků, ale nebyly to žádný velký cennosti, protože brali jenom to, co bylo na očích, ale ani je nenapadlo pořádně hledat. Takže jenom nějaká stará bižuterie. Nejvíce je podle všeho zajímal chlast. Něco vypili už na místě, větší část odnesli. Takže asi největší škoda je, že nadělali neskutečnej bordel a že se teď majitelé ve svém domě necítí zrovna dvakrát dobře. Já to typuju na nějaký smažky, co potřebovaly narychlo pár stovek.

- Tak děkuju. Hezkej den.

Byl čas vrátit se na oddělení a sepsat úřední záznam.

Spočítej, kolik jsi v téhle epizodě nasbíral bodů.

Žádný	jdi na 11.
Jeden až tři	jdi na 98.
Čtyři až sedm	jdi na 154.
Osm nebo devět	jdi na 164.
Deset až patnáct	jdi na 26.
Patnáct až dvacet pět	jdi na 124.
Dvacet pět až třicet dva	jdi na 143.
Třicet tři až třicet osm	jdi na 132.
Třicet devět a víc	jdi na 47.

126

Už byli skoro hotoví, když za nimi přišel dozorcí.

- Hele, Pavle, je tu nějaký Ukrajinec a chce s tebou mluvit.

Pavel se šel podívat. Byl to Míťa, Ukrajinec z bytovky.

- Pojdte dál, vyzval ho Pavel. - A posadte se. Vzpomněl jste si na něco, co by se týkalo toho vloupání?

- To nět, začal Ukrajinec. - No ja přemýšlél... Jak vy sa mnoj poprvé mlúvil v tom báre... O těch, co jim Ukrajinci dolžny platit procenta.

Pavel zbystřil.

- Ano?

- Ja chačú vam pómoct. Jesli nikdo ničeho neudělá, oni tu budúť furt.

- Tak to je správné rozhodnutí. A co byste nám chtěl říct?

- Nu, teď ničeho zvláštného. Odin z najvyšších šefuv bydlí kousek od nás - v takové velké vile.

Pavel sebou trhnul. No jasně, ten zazobanec, to se dalo čekat.

Ukrajinec pokračoval.

- No on ně dělajet to sam, on majet ljudi. Takije bolši-je chlapi. Kagda jest vypláta, oni pridut a berut. Kdo nědajet, toho zborjat. Jesli vy by je chytli...

- To nebude tak jednoduchý, zamyslel se Pavel. - To bysme je museli chytit přímo, když někoho bijou. A i tak jim těžko dokážeme vydírání. A tomu jejich šefovi už vůbec ne.

- Takže nět šanc?

- Ale jo. Ale nepůjde to hned. A musíte nám dál pomáhat. Jakákoliv informace může bejt důležitá. Nesmíte to vzdát. A musíte bejt připravenej svědčit proti nim.

- Já?

- Samozřejmě.

- A oni meňa uvižut?

- To bohužel ano, u soudu tomu nejde dost dobře zabránit.

- Patom ja mjortvyj.

- Nesmíte se bát. Když se budete pořád jenom bát, tak nic nedokážeme. Chtěl jste nám přece pomoci.

- Da. Nu, charašo. Jesli nado, budu svědčit.
- A zkuste přesvědčit i další svoje krajany, aby se nebáli nám říct, co vědí. Pochopte, poctiví lidi se nás nemusej bát. Ale abychom vám mohli pomoci, potřebujeme informace. Co nejvíc informací.
- Nu, charašo. Kagda ja būdu vědět, skažu vam. Nashledánou.

A Ukrajinec zmizel jako duch. Pavel nevěřil svým očím.

- Chápeš to? Je ochotnej s náma spolupracovat. To se snad ještě nestalo.
- Myslíš, že ještě někdy přijde?
- To nevím. Ale první kontakt byl navázanej. To je to nejdůležitější.

Měl dobrý pocit. Je toho málo, co se dá dělat, ale něco se vždycky dělat dá. A to podstatný je nenechat se udolat pocitem, že je to málo, a dělat to, i když se to zdá zbytečný. Protože to zbytečný není.

Jdi na 130.

Jíchová došla až ke vrátkům a zblízka si ho prohlídla. Byla zřejmě trochu krátkozraká. Pak ho ale poznala a její tvář se pokud možno maloulínko rozjasnila.

- Dobrý den, já vás na dálku nepoznala. Co potřebujete?

Pavel byl až zaskočen takovým přivítáním – po tom všem, co o babě slyšel i jak se s ní setkal, čekal něco mezi hromobitím a zemětřesením, rozhodně ne obyčejné „dobrý den“.

- Paní Jíchová, tady u vašich sousedů došlo k vloupání. Pravděpodobně mezi pátkem večer a dnešním odpolednem.

- Tak to muselo být včera v noci.
- To by mohlo být. Z čeho to usuzujete?

– Víte, já mám špatný spaní. Každý zvuk mě probudí. A tady ty vedle, s těma jsem si něco užila. Teď už je to lepší, co jsou mladý pryč, ale předtím... To byla tragédie. Starý skoro každý víkend vodjízděli na chatu a mladý si dělali majdány. A to bejvalo až do rána. Já tam na ně chodila každou chvíli, i policii jsem volala, ale to víte, to je málo platný.

Pavel byl trochu netrpělivý, k tomu, co se dělo včera v noci, jaksi nepotřeboval vědět, co se dělo před několika lety, ale bál se Jíchovou přerušit. Mohla by se naštvat a už by mu nic neřekla.

– No a včera v noci mě probudil zvuk. Rozbíjený lahve, takovej jako pokřik, hlasy, smích... No tak jsem si řekla, že starý vodjeli a mladý maj pré. Už jsem tam chtěla na ně jít, ale pak to ztichlo, tak jsem to nechala bejt. Byla jsem ráda, že můžu spát.

– A věděla byste, v kolik to bylo hodin?

– Jó, to nevím. Já hodiny nemám, mě stačí ty z kostela... A přes den televize.

– Tak vám děkujeme, paní Jíchová.

– Nemáte zač.

Už se měli k odchodu, když Pavla ještě něco napadlo.

Pokud už jsi byl přes ulici,

jdi na 71.

Pokud ne,

jdi na 78.

128

Pokud dokážeš tyhle impulsy ovládat, je všechno v pořádku. Člověk se za den setká s řadou lidí a někdy je těžké nenechat se vyvést z míry. Podstatné je, aby ses naučil oddělovat svoje emoce, nebrat si věci osobně. Jako policajt člověk často jedná s lidmi v afektu, s lidmi různě pokřivenými, s lidmi opilými či na drogách... Podstatné je, aby ses tím nenechal unést. Určitá míra tvrdosti, nekompromisnosti je určitě nezbytnou sou-

částí tvojí profese – lidé před tebou musí mít respekt. Nesmíš se v tom ale vyžívat. Je to prostředek, ne cíl. Respekt není totéž, co strach.

Na druhou stranu, určitá míra osobní zainteresovanosti je na místě. Samozřejmě, hlavní je být profesionál – ale to, že tě některé věci osobně štve, svědčí o tom, že ses pro svoje povolání nerozhodl jenom z nedostatku jiných možností – a to je důležité. Doktor taky musí chtít pomáhat lidem – doktor, který mě spraví, ale necítím z něj žádný zájem o to, abych se uzdravil a cítil se dobře, není dobrý doktor. S policajty je to podobně. Je jenom potřeba najít správnou míru – neokorat, neobrušt mechem, uchovat si živý zájem o lidi a jejich problémy a starosti – ale na druhou stranu nedovolit, aby tě cizí problémy pohltily a přerostly ti přes hlavu.

Tahle hra ti může pomoci zjistit, jak to s tebou je – a třeba na tom i něco změnit.

Pokud o to máš zájem, uvolni se a pusť se do toho.

Pokračuj číslem 33.

Pokud tě to nezajímá a nemáš potřebu o sobě nic zjišťovat,

jdi na 135.

– Člověče, Zajíc, vy vypadáte na umření, halasil náčelník, když se vrátil se sklenicí plnou vody. – Už se vám to někdy stalo?

Jirka těžce přikývl.

– Mám... trochu slabej žaludek.

– Tak spolkněte ten lék a pořádně to zapijte. Doufám, že to není nic vážnýho. Ale byl bych radši, kdybyste si došel k doktorovi. Pavle, doprovodíš kolegu k doktorovi, ať se na něj podívá. Na odpoledne tu máte jenom nějaký pochůzky, tak to zvládneš i sám, ne?

– Jo, jasně, přisvědčil Pavel.

- Tak chvílku počkejte, jestli mu zaberou ty léky a pak můžete vyrazit.

Jdi na 148.

Střelba**130**

Bylo deset večer, noční služba. Seděli v autě poblíž Tesca a pozorovali cvrkot. V tom se ozval z vysílačky hlas dozorčího.

- Mám tu hlášení, pokus o prodej kradené věci.
- Kde?
- Bar Reykjavík.
- Kdo to hlásí?
- Zdeněk Koutecký, majitel podniku.
- Jedeme tam.

Pavel nastartoval a vyrazili. Jel bez majáku, nebylo třeba na sebe upozorňovat. U Reykjavíku byli ani ne za minutu. Vešli dovnitř. Majitel stál za barem. Kromě něj tu sedělo pár chlápů nad pivem a několik notorických hráčů.

- Dobrý večer, vy jste nás volal?
- Jo. Normálně to nedělám, ale tohle mi přišlo dost podezřelý. Dva kluci, oba kolem dvaceti, minimálně jeden z nich celkem jasná smažka. A zkoušeli mi prodat takovou skleněnou bižuterii. Tak mě napadlo, jestli to není z té vloupačky ve vilovce.
- Aha. A jak vy o ní víte?, zajímal se Pavel.
- Vod lidí z bytovky. Spousta z nich sem chodí. To víte, to se roznese.
- Dobře. Máte tušení, kde můžou být teď?
- To nevím. Nabízel jsem jim pivo, ale byli jak na trní. Když jim bylo jasné, že to tady nikdo nekoupí, vyrazili ze dveří a byli pryč.
- Co to bylo za šperky?
- No, žádná sláva. Taková stará bižuterie. Dal bych jim za to možná pár pivek.
- A víte aspoň, jakým šli směrem?
- Z hospody šli doprava. Snažil jsem se je sledovat, ale bál jsem se, aby mě neviděli. Zmizeli někde tam v těch ulicích.

Pavel zavzpomínal na ukradené šperky paní Šmilauerové. Samozřejmě to tak nemuselo být, ale možné to bylo. Přesně takhle je přece Brodský popsal. Stará bižuterie.

– Podle mě to budou zkoušet v dalších hospodách, ozval se jeden štamgast na baru.

– Dobře, děkujeme vám za zavolání.

Nasedli do auta a vyrazili směrem, který jim barman ukázal. Zabočili první ulicí doprava. Ocitli se ve spleti uliček, kde nebylo zrovna lehké se orientovat. Na ulicích nikdo nebyl, sem tam byla slyšet hospoda. Pomalu pročesávali čtvrt.

– To je na houby, ulevil si Jirka. – Takhle nenajdem ani hovno.

– Máš lepší návrh?

Jirka nasupeně mlčel. Pavel z něj úplně cítil potřebu akce, potřebu příběhu – rozeběhnout se, chvíli se po střechách honit s nadobyčej mrštným a vynalézavým zločincem a nakonec ho slavně dopadnout u zamčených dveří do výtahové šachty.

– Jeď dál. Jinou možnost nemáme.

Právě projížděli kolem ústí krátké ulice, která končila zdí. Ze tří lamp, které tu byly, svítila jen jedna a to ještě slabě a blikavě – přesto Pavel zaznamenal dva tmavé stíny, které se asi pět metrů od nich nad něčím skláněly.

– Zastav, sykl.

Stíny ztuhly a napřímily se. Pavel začal otevírat dveře od auta. V tu chvíli se stíny rozeběhly proti nim. Ten bližší přikopl Pavlovi dveře a bolestivě mu v nich skřípl nohu. Pavel zařval a svinul se bolestí. Stíny proběhly kolem nich a utíkaly ulicí pryč.

– Stůj, vykřikl Jirka a vyskočil z auta. Vzápětí se rozeběhl za nimi.

– Počkej na mě!, zavolal za ním Pavel, ale marně.

Co má Pavel udělat?

Vyrazit za Jirkou

jdi na 73.

Nejdřív přivolat posily

jdi na 147.

131

Obešel blok a dostal se k mohutným vratům ve dvoumetrové zdi. Majitel byl evidentně někdo, kdo si nepřál být rušen. Prostor před vraty sledovaly dvě kamery. Nikde nebylo žádné jméno, pouze na schránce název firmy: CZERUS Trading s r. o. Pavel zazvonil na zvonek. Nic se nedělo. Zkusil to ještě jednou. Po dlouhé době se ozval z mluvítka hlas:

– Prosim.

– Dobrý den, vyšetřujeme vloupání, ke kterému došlo u vašich sousedů. Můžeme s vámi mluvit?

– Pan není doma.

Hlas mluvil s těžkým přízvukem. Pavel to odhadnul na široký prostor mezi Minskem a Vladivostokem.

– Aha. A můžete mi říct, kdy bude?

– Nevím.

– A můžeme mluvit aspoň s vámi?

– To nejde. Nesmím s nikým mluvit.

– Stačí, když mi řeknete, jestli jste si od pátečního večera nevšiml něčeho podezřelého.

– Ne. Nashledanou.

Mluvítka oněmělo. Pavel na něj chvíli nevěřícně zíral a pak se rozhodl jít dál.

V rámci této epizody si přičti jeden bod. Co dál?

K Moučkově

jdi na 44.

K Jichové

jdi na 94.

Přes ulici

jdi na 9.

Nikam, to stačí

jdi na 125.

132, 133

132

Vrátili se na oddělení a sepsali úřední záznam – co a kde se stalo, jaké jsou škody, připojili informace, které získali od Brodského a výsledek šetření v okolních domech. Zmínili zvláště výpověď paní Jíchové, která pomohla určit, kdy se událost odehrála a kolik bylo (aspoň přibližně) pachatelů, a výpověď taxikáře, která nasměrovala pátrání (i když ne stoprocentně) směrem k bytovce. Vypadalo to docela dobře, nadřazení budou spokojení.

Jdi na 126.

133

Jíchová došla až k vrátkům a zblízka si ho prohlídla. Byla zřejmě trochu krátkozraká. Pak ho ale poznala a její tvář se pokud možno ještě víc zachmuřila.

- Co chcete?, štekla.
- Vyšetřuju vloupání tady vedle u vašich sousedů...
- Dobře jim tak. Když maj na takovou vilu a ještě si jezděj každý víkend pryč, to se nemůžou divit.
- Dobře, paní Jíchová... A nevšimla jste si...
- Nic nevím.

Baba se otočila a odcházela.

- Paní Jíchová, mohlo se to stát i vám!, zavolal za ní Pavel. – Je ve vašem zájmu s námi spolupracovat.
- Baba se zastavila. Pomaličku se došourala zpátky k vrátkům.

- Víte co? Když jsem já chtěla pomoci od vás, tak jste se na mě vybodli. A najednou byste něco chtěli? A já vám mám pomáhat? Žádný takový. Ať si každý pomůže sám.

A už byla na cestě pryč.

133, 134, 135, 136

– Paní Jíchová, jestli něco víte, je vaší povinností mi to sdělit, volal za ní bezradný Pavel, ale baba už ho neslyšela. Nebo nechtěla slyšet.

Tak, a jsem v kopru, pomyslel si Pavel. – Kráva jedna.

V rámci této epizody si přičti jeden bod. Co dál?

K Moučkovi jdi na 44.

K podnikateli jdi na 131.

Přes ulici jdi na 9.

Pokud jsi už byl přes ulici, jdi na 96.

Nikam, to stačí jdi na 125.

134

Správně. Zapamatuj si klíčové slovo bunda.

Co chceš udělat?

Jít za Obrovým kolegou a zeptat se, kde Obr je jdi na 42.

Nechat to plavat jdi na 141.

135

Škoda. Doufám, že máš aspoň lepší zábavu. Jinak by to byl opravdu **KONEC**.

136

– Nechal jsem si tam čepici, vyhrkl Pavel. – Počkej tady, hned jsem zpátky.

Vběhl dovnitř a rozhlížel se, kde seděli. Čepice byla pověšená přes opěradlo. Vzal ji a vyšel ven za Jirkou.

– Tak jdem.

Jdi na 38.

137, 138

137

- Kterej se ti zdá nejpodezřelejší?, zeptal se Pavel, jak tak vyhlíželi zpoza rohu.

- Možná ten s tím šátkem.

- Jo, ten vypadá na slušnýho sígra. Dobrý, beru. Uvidíme, kam vyrazí.

V tu chvíli kolem nich šla dvojice holek. Snažili se dělat, jako že nic, ale přesto po nich holky vrhly trochu udivené pohledy. Holky přešly, ale otáčely se, co to tam ti dva poldové dělají. Poldové dělali, jako že nezávazně konverzují. Teprve když holky zmizely za dalším rohem, podívali se znova směrem ke škole. Kluk už tam nebyl.

- To jsme moc nepochodili, co?, řekl Jirka.

- No, ona to taky byla trochu pitomost. Nejsme v akčním filmu.

Chceš zkusit něco jiného?

Přijít mezi ně a zeptat se, na co potřebují jdi na 5.

Počkat za rohem, až půjde některý ze studentů kolem a oslovit ho o samotě jdi na 158.

Vykašlat se na to jdi na 38.

138

Naklikato prošli čtvrtí, obešli o víkendu opuštěný gympl a zamířili na Hlavní. Na ulicích bylo mrtvo, jen tu a tam nějaký pejskař nebo amatérský auto-mechanik.

- Mrknem ještě do nonstopu, řekl Pavel. - Jen tak pro formu.

Nonstop Reykjavík byl asi nejproblematictější místo čtvrti; měl otevřeno pořád a poté, co zavřeli v klubu a v ostatních hospodách, se tam stahovali všichni, komu se ještě nechtělo domů. Někdy to tam vydrželi až do příštího večera. Kromě toho to byl oblíbený

noční útulek těch bezdomovců, kteří dokázali někde schrstit pár drobných, aby mohli sedět v teple u piva, a samozřejmě taky místo, kde se dalo na automatech prohrát za večer pár tisíc. Že to všechno dohromady vytvářelo někdy výbušnou směs, není třeba zvlášť zdůrazňovat.

Dneska byl ale zřejmě klid. Majitel Zdeněk stál za barem a pomalými pohyby otíral sklenice. Byl to asi pětatřicátník, podsaditý, celkem sympatický. Vcelku s ním nebyly problémy – sice ho podezírali z nějakých kšeftů se zastavárnou, která byla o pár kroků vedle, ale zatím mu nikdo nic nedokázal. Když byl v baru nějaký problém, měl samozřejmou tendenci se vyhnout tomu, aby se do toho míchala policie a naprostou většinu krizových situací taky zvládal sám. Byl to bývalý zápasník, takže si s agresivním opilcem uměl celkem dobře poradit. Kromě něj už tu byl jenom dost opilý Ukrajinec, kterého znal Pavel od vidění – bydlel na ubytovně za parkem a pracoval porůznu na stavbách – a vzadu u stolku dva zarostlí mladíci asi Pavlova věku, kteří zapáleně řešili nějaké intelektuální otázky.

– To jsou k nám hosti. Co to bude, pánové? Dvě pívka?

Jak mu má Pavel odpovědět?

Úředně

jdi na 139

Prátelsky

jdi na 152

Vtipně

jdi na 60

139

– Asi jste si nevšiml, že jsme ve službě, řekl Pavel.

– Ó, tak to pardon. Ono to není moc poznat.

Ukrajinec na baru se uchichtl. Sice jenom nenápadně, protože se policajtů bál, ale Pavel si toho všiml.

– Vy se moc nesmějte. Můžete přijít o pracovní povolení, ani nebudete vědět jak.

Zdeněk se otočil na Ukrajince.

– Neboj se ho, Míto. Voni jenom tak strašej, nic ti nemůžou, papíry máš přece v pořádku. Dáš si ještě pivo?

– Nět. Ja už musím jít.

Pavel cítil, jak ztrácí půdu pod nohama.

– Počkejte, počkejte, kam tak rychle? Ukažte mi doklady.

– Nechte ho bejt, chlapi. Copak vám něco udělal? Je v pohodě, pracuje, nedělá potíže, snažil se zachránit situaci Zdeněk.

– Vy se do toho nemíchejte. Tohle je běžná kontrola cizího státního příslušníka. Ty doklady. A rychle.

Ukrajinec začal nejistýma rukama hledat po kapsách. Vytáhl několik bankovek, které položil před Zdeňka.

– Spočítej mi to, řekl.

Z druhé kapsy vytáhl ohmatanou obálku na doklady a podal ji Pavlovi. Ten si ji vzal a začal v dokladech důležitě listovat. Na první pohled mu ale bylo jasné, že doklady jsou naprosto v pořádku. Přesto do nich ještě chvíli zamračeně koukal.

– Máte štěstí, řekl nakonec a vrátil je majiteli. – Ale dejte si pozor. Myslel jsem, že tady pracujete, abyste vydělal peníze pro rodinu. A vy je tady zatím propíjíte v putyce.

– Někagda čelavěku trudno, pan kamandir.

Obrátil se na Zdeňka.

– Skolko?

– Sto třicet. Tady máš zpátky.

– Spasiba. Dobru noč.

– Spíš asi den, ne?, přisadil si Jirka, aby ukázal, že to s podobnýma žívlama taky umí. Ukrajinec neodpověděl a vyšel ven. Chvíli bylo ticho.

– To jste nemusel, řekl Zdeněk. – Je to slušnej člověk.

– Ale drzej. A vy taky. Jednou vám to tu stejně zavřem. Poď, Jirko, jdem.

– Tak přijďte zas, rádi vás uvidíme.

Vyšli na ulici.

– To je hrozný, co si ty lidi dovolujou, postěžoval si Jirka. – Co si vo sobě myslí?

– No jo. Myslej si, že když maj svobodu, tak můžou všechno.

– Někdy si říkám, jestli to nebylo za těch komunistů lepší. Já vím, že se nemohlo za hranice, ale mezi lidma aspoň panovala nějaká úcta. Aspoň táta na to hrozně vzpomíná.

– Táta už je v civilu?

– No. Dva roky. Říká, že se v těch novejšch časech neorientuje a že se mu v nich nelíbí.

– Tak pojď. Zajdem do Teska na kafe a něco k jídlu. Snídals?

– Trochu.

– Ale koláč zvládneš, ne?

– No jasně.

Pokračuj na 34.

140

Nemá smysl, abys hrál dál. Zamysli se, jestli jsi správný člověk na správném místě. Pokud si opravdu myslíš tohle, k policii se moc nehodíš. Policista má lidem pomáhat a chránit je, ne je hlídat a říkat jim, co mají dělat. Má být zárukou, aby mohli žít své životy v klidu a mohli se svobodně rozvíjet – ne tím, kdo určuje, jestli se někdo příliš neodchyluje od průměru. A už vůbec ne někým, kdo určuje, co a jak se má dělat. Touha po právu a spravedlnosti se velice snadno zamění za touhu po moci a ovládání druhých. Zkus hrát ještě jednou a líp zvažuj, co je správné a co špatné, které vlastnosti by měl policista mít a kterých by se měl raději snažit zbavit. A nezapomeň – ke skutečné autoritě patří i soucit a pochopení pro slabosti druhých.

141, 142

141

Vypili kafe a vyrazili zase ven. Pavel chtěl už už zamířit podél tramvaje směrem k náměstí, když ho Jirka chytil za rukáv.

– Co je?

– Pst! Neslyšíš něco?

Ztuhli a zaposlouchali se do neustávajícího šumu města. Bližší i vzdálená auta, cinkání tramvaje, troubení. Přesto se do všeobecného rachotu mísil zvuk, který jakoby tam nepatřil. Podívali se na sebe. Znělo to jako nepřítis vzdálené výkřiky.

– Slyšíš to?

– Myslím, že jo. Jde to od trati, ne?

– Tak jdem.

Vyrazili poklusem. Oběhli obchoďák a prolezli živým plotem, který ho odděloval od země nikoho, která pokračovala několik desítek metrů až k železnici. Zastavili se a poslouchali, ale nic nebylo slyšet. Podívali se na sebe.

– Že by se mi to zdálo?, protáhl pochybovačně Jirka.

– Já to slyšel taky. Šlo to odsud. Projdem to tu.

Rozsvítili baterky.

Jdi na 122.

142

Chvilí bylo ticho. Pak promluvil Pavel.

– Já bych do toho šel. Kriminálka se tím bude muset zabývat a třeba přijdou na něco, na co jsme my nepřišli.

– No, když myslíš, protáhl pochybovačně Jirka. – Jestli ten doktor obviní nás, bude to vypadat, jako když se pokoušíme odvést pozornost.

– Hm. Tak to budem muset risknout. Napíšem, že jsme v křoví za obchoďákem našli zmláceného chlapa s lehčím povrchovým poraněním. Že jsme přivolali

142, 143, 144, 145

záchranku, která ho odvezla k ošetření. A že z toho, že ten chlapík pořád dokola opakoval, že ho zbili fízlové a z dalších nepřímých náznaků usuzujeme, že by to mohl mít na svědomí člen ochranky z obchoďáku.

- Hm. A myslíš, že to k něčemu bude?
- Lepší než sedět a nic nedělat, ne?
- To je fakt.

Jdi na 66.

143

Vrátili se na oddělení a sepsali úřední záznam - co a kde se stalo, jaké jsou škody, připojili informace, které získali od Brodského, a výsledek šetření v okolních domech. Zmínili výpověď taxikáře, která nasměrovala pátrání (i když ne stoprocentně) směrem k bytovce. Vypadalo to docela dobře, nadřízení budou spokojeni.

Jdi na 126.

144

Není tomu tak.

Jdi na 72.

145

Příštích pár dní měl volno. Když ve čtvrtek přišel do služby, náčelník vstal od stolu a zvedl z něj noviny.

- Už jsi to čet?
- Co?
- O tý tvý kauze?
- Jaký má kauze?, nechápal Pavel.
- No, s těma přechodama. Ta ženská je novinářka.
- A napsala o tom do novin?

145, 146

- No. Přečti si to.

Článek byl poměrně krátký a až na třetí straně, ale výbušný byl dost. Zaznívala v něm slova jako arogance, ignorance, nezáměrně a podobně. Pavel cítil jak se v něm vaří krev.

- To je kráva!

- To teda jo. Ale co s tím teď?

- Já už s ní nehodlám mluvit ani minutu.

- Naštěstí to od ní schytává i městské úřady. Vlastně skoro víc. Takže bych řekl, že jsou asi na tahu.

- To je fakt. Co my s tím? Oni jsou tu přece od toho, aby rozhodovali. Když řeknou, tak my to uděláme. Náčelník pokýval hlavou.

- Máš recht. Necháme to být. Ať si s tím poradějí úředníci.

- Moje řeč.

- Dáš si kafe?

Stejně je to pohoda, dělat pod dobrým šéfem, kterej ví, kolikrát bije, pomyslel si Pavel a spokojeně se usadil za svůj stůl. Trochu mu uniklo, že svým přístupem potvrzuje to, co o nich Smotlachová napsala do novin.

Jdi na 167.

146

Pavel očekával docela s obavami, jak celá akce skončí, ale nakonec všechno dopadlo nad očekávání dobře. Smotlachová vypracovala naprosto pečlivě seznam občanských hlídačů na několik týdnů dopředu a všichni to vzali zodpovědně, takže na přechodu každý všední den v dané časy vždycky někdo byl. Navíc pochůzkáře to celkem zaujalo a brzy si zvykli se během pochůžky na přechodu zastavit a poptat se, jak to jde, což dost výrazně zlepšilo vztahy s lidmi ve čtvrti. Jedna starší paní, která hlídala každý čtvrtek odpoledne,

dokonce začala nosit policajtům svačinu. Docela se o tom psalo i v novinách, většinou pochvalně. Pavla našťvalo, když si v plátku, který vydávala městská část, přečetl rozhovor s inženýrem Suchým z městského úřadu o tom, jak vítá tuto iniciativu občanů a že jí poskytl maximální podporu, protože si uvědomuje, že otevřená komunikace s občany je základem dobré veřejné správy. Nejdřív měl chuť mu jít ty noviny omlátit o hlavu, ale pak se na to vykašlal. Od toho tu nakonec přece politici jsou, ne? Navíc se mu dostalo zadostiučinění, když Smotlachová (která byla novinářka, což nevěděl) napsala o věci článku do celorepublikových novin, kde osočila inženýra Suchého z oportunismu a naopak vyzdvihla „skvělou a nadstandardní spolupráci s policií, zejména pak s prap. Pavlem Jirchárem“. Nebyl nijak zvlášť ješitný, ale tohle ho potěšilo.

Přemýšlel, co by tomu řekli jeho učitelé – Drsňák a Klidáš. Vlastně by mohli být oba spokojení. Šel cestou komunikace, dialogu a vysvětlování – to ho vždycky učil Klidáš. Ale taky šel svou cestou, bez ohledu na to, co tomu řekne okolí, nebo že by mu to mohlo způsobit problémy. Přesně tak to vždycky dělal Drsňák. Možná by ho oba pochválili, že se od nich něco naučil. I když Drsňák by spíš řekl: „Hlavně se ze sebe neposer. Na to jseš ještě moc mladej.“

A Klidáš by, jako obvykle, asi neřekl nic.

Jdi na 167.

147

Pavel si přitáhl rádio a stiskl knoflík. Ozval se volacím znakem a rychle popsal situaci a místo – našťěstí si vzpomněl, jak se ta ulice jmenuje, protože ceduli široko daleko žádnou neviděl. Jako v polosnu slyšel do vlastního mluvení Jirkův hlas, který vykřikoval

výzvy k zastavení. Vtom uslyšel výstřel. A hned za ním další, ale z jiné zbraně. Takže jsou ozbrojení. Pavel vyletěl z auta a rozběhl se, co nejrychleji to šlo. V běhu rozepínal pouzdro s pistolí. Doběhl na roh a zastavil se zády ke zdi. Raz, dva, tři a skočil do ulice s namířenou pistolí. Asi dvacet metrů před sebou viděl něco. Nebyl si jistý a neodvážil se střílet. Skočil za nejbližší auto. Hned vzápětí šlehl výstřel. Kulka prosvištěla někde daleko od něj, ale stejně to byl nepříjemný pocit.

Hledal Jirku. Opatrně vyhlédl zpoza auta. Nikde ho neviděl. Přiblížil obličej co nejvíc k zemi a snažil se dívat pod auty. Na druhé straně ulice uviděl nohy v černých polobotkách, jak se pomalu plíží za auty směrem k pachatelům. Přihrčil se, přeběhl ulici a zase skočil za nějaké auto. Sotva to udělal, práskl další výstřel a vzápětí se ozval třesk rozbitého skla. Pavel se lekl, ještě nikdy po něm nikdo doopravdy nestřílel.

Jdi na 165.

Po lécích se Jirkovi udělalo trochu líp – už mu nebylo tolik na zvracení, do tváří se mu vrátilo trochu barvy a mohl normálně jít. Došli k doktorovi a Pavel usadil Jirku do čekárny.

- Mám tu s tebou počkat, nebo to zvládneš?
- Dobrý, už je mi celkem fajn. Ty Zdrcovy léky jsou nějakéj zázrak.
- No, nevím, moc tomu nevěř. Bude to nějaký dry-ják. Jeho manželka je bylinkářka, takže ho vybavuje všelijakejma posledními výkřikama vědění šamanů, prapředků a tak podobně.
- Náhodou, bylinky jsou ten nejlepší doktor. Moje babička se v tom dost vyznala a vždycky, když nám něco bylo, znala nějaký recept, kterej nám zaručeně pomoh.

- Koukám, že jseš taky případ. No, aspoň si budete s náčelníkem rozumět. A nebudeš se v tomhle království racionální medicíny bát?
- Neboj, párkrát už jsem u doktora byl.
- Tak fajn. Je to ten v bílým plášti. Tak se měj a ať to dobře dopadne.
- Čau.

Pavel seběhl na ulici a zamyslel se.

Zamysli se také a zkus si vzpomenout, jestli ti něco říká "Marek z děčka".

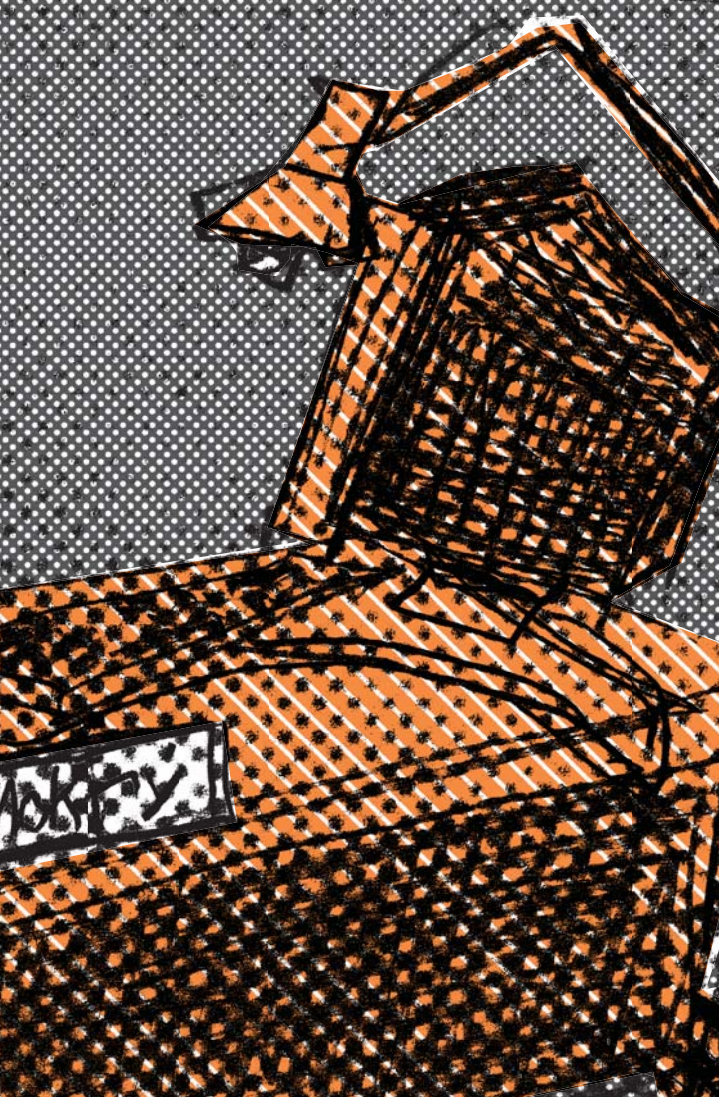
Je to kluk z nedalekého dětského domova	jdi na 37.
Je to kolega ze sousedního okrsku	jdi na 88.
Je to známý hráč lokální fotbalové ligy	jdi na 6.
Je to student místního gymnázia	jdi na 65.
Nevíš	jdi na 89.

149

Nebyla to láhev od dvanáctileté whisky.

Jdi na 136.

Přechod

150

Pár týdnů po příhodě s fetáky přišel Pavel jednoho rána do služby a náčelník Vohryzek na něj od stolu vesele halekal:

– A vida, Pavel, výborně, dobře že jsi tu!

Takové přivítání Pavel nečekal, takže začal tušit průšvih. Vypravil ze sebe jenom:

– Dobrý ráno.

– Mám tady takovou jednu lahůdku, pokračoval náčelník. – Řekl bych, že je to pro tebe s tou tvojí vysokou školou jako dělaný.

Achjo, pomyslel si Pavel. To vypadalo jako za trest. Kvůli svému studiu na vysoké neměl skoro vůbec čas na Evu – a teď ještě tohle.

– Ale já musím s mladým na hlídku, zkusil se vymluvit.

Ale náčelník se nenechal obalamutit.

– Zajíc už není žádnéj zelenáč, myslím, že to těch pár hodin zvládne sám. Co, Jirko?

– Jo, pokrčil rameny Jirka a podíval se omluvně na Pavla.

– Tak jo, rezignoval Pavel. – O co jde?

– Mám tady podnět ze strany nějaký občanský iniciativy. Jmenuje se to Za přechody bezpečnější. Říká ti to něco?

Pavel zavrtěl hlavou.

– No, jsou to rodiče dětí ze základky v Maceškově. Požadují umístění dopravní značky, upozorňující na přechod. A navrhuju, že během ranní špičky a odpoledne budou sami hlídat přechody. Šli s tím na městskou část, ale tam je přehodili na nás. Tak jsem si říkal, že ty seš takovej šikovnej diplomat, že to nějak určitě vyjednáš.

Pavel zřetelně slyšel, jak místností za jeho zády proběhl tichý šum. Věděl přesně, co to znamená. To se všichni drží, aby se náhodou nezačali smát. Je to jasný, je to trest. Jenom nevěděl, za co.

– Neber to jako trest. Opravdu si myslím, že jsi tady diplomaticky nejschopnější. Dávám ti volnou ruku. Tady to máš a přeju hodně štěstí.

Pavel si vzal složku a sedl si ke stolu, aby si ji přečetl.

Jdi na 51.

– Pánové, můžete mi podat nějaký vysvětlení k vaší sobotní službě?, začal Zdrc a bylo jasno. – Co to proboha mělo znamenat s tím autem?

– Byli na nás drzí, snažil se hájit Pavel. – Prostě nás vytočili.

– Ale tomu já nakonec i rozumím. Ale všechno má své meze. A vaše profesionální povinnost je nenechat se vytočit. Krom toho, nikoho nepředěláš tím, že se k němu chováš tak, jako on k tobě. Hele, chlapi, nebudu to rozpatlávat, doufám, že si uvědomujete, v čem je problém. Máte štěstí, že je major Vobecký normální chlap a nechce z toho dělat nic většího, než to ve skutečnosti je – totiž obyčejná klukovina. Jestli se potřebujete jeden před druhým předvádět, kdo z vás je větší tvrďák, tak to dělejte po službě. Jasný?

– Jasný, přisvědčil neochotně Pavel. Jirka jen zahanbeně mlčel.

– Dotazy?

Nebyly.

– Doufám, že se to nebude opakovat. Jestli máte problém se zvládáním stresu, stačí se svěřit, něco vymyslíme. Hlavně si nemyslete, že na všechno stačíte sami. Takový borce už jsme tu měli, a nedopadli zrovna slavně. Ode mě všechno, pohov.

- Takže..., začal Pavel.
 - Takže odchod domů, spát, relaxovat.
 - Tak ahoj, řekl Pavel a otočil se k odchodu.
 - Nashle, špitl Jirka, trochu vyděšený tím přívalem slov. Venku byli, ani nevěděli jak.
 - Ty jo. Ten se rozjel, co?
 - To jsme ještě dopadli dobře. Někdy mluví třeba i hodinu.
 - Takže to není zas takovej průšvih?
 - Docela jo. Hlavně můj.
 - Skočíme někam ještě na kafe?
 - Promiň, nemám moc náladu. Někdy jindy. Dobře se vyspi.
- Jirka vypadal trochu zaraženě.
- Jo, ty taky. Nejdeš na tramvaj?
 - Trochu se projdu.
 - Tak čau.

Pavel vyrazil pomalu směrem k parku. Cítil, že Zdrč měl pravdu, a štvalo ho to. Choval se jako malý kluk. Neměl pocit, že by se před Jirkou vědomě vytahoval, ale možná, že ho potřeba udržet si autoritu nutila k takovým frajeřinám. Nějak nevěděl, co se sebou. Jen tak brouzdat po ulicích se mu nechtělo. Nakonec se rozhodl, že pojede domů a pořádně se vyspi.

Jdi na 40 a začni počítat zase od nuly.

152

- Dneska asi ne, řekl Pavel. Ale někdy po službě zajdem.
- Přijďte, rádi vás uvidíme.
- Jinak všechno v pořádku?
- Jo, dneska byl až podezřelej klid. Celou noc tu bylo jenom pár lidí a všichni vypadli před šestou ráno. Zůstali tu jenom támhle dva umělci a tady Míťa. Dáš si ještě pivo, Míto?

- Da, daj mi ješče adno.
 - A co že tu sedíte tak sám?, zajímal se Pavel.
 - Vot tak. Někagda čelavěku trudno, pan kamandir.
 - Nemáte kamarády?
 - Da maju, no ani... Kak skazať...
 - Jsou to samí dělníkové, zapojil se Zdeněk. - Nebo sedláci ze Zakarpatí.
 - No a? Co je na tom špatnýho?, ptal se Pavel.
 - Gavariť něvazmožno.
 - Míťa je vzdělanej člověk. Doktor, řekl Zdeněk.
 - Dentist.
 - Zubař? Co děláte tady?, divil se Pavel.
 - Nado děngi. Chaču ordinaci otvariť. V Lvive.
 - No jo, život není lehkej. A tady je vám dobře?
 - Vot, rabota ješť, děngi ješť... Zděs charašo.
 - Ale dost toho dáš mafii, ne?, vložil se do toho opět Zdeněk. Ukrajinec znejistěl.
 - Nět... Něznaju.
 - Nic neřeknou a radši platěj. Vy o tom přece musíte vědět, ne?, obrátil se Zdeněk zase na Pavla.
 - No, víme. A co můžem dělat?
 - Já vím. Nemyslel jsem to zle.
 - Tak my půjdem. Pěknej den.
 - Jo, vám taky. A přijďte někdy na to pivo.
- Vyšli na ulici.
- Fakt tady Ukrajinci platěj mafii?, zeptal se Jirka.
 - Jasně.
 - Všichni?
 - Asi. Co já vím.
 - S tím by se něco mělo dělat, ne?
 - Mělo. Ale jak? Voni nic neřeknou, bojeje se místních úřadů i mafiánů. A co my s tím uděláme? Vod toho by tu měli bejt jiný.
 - A jsou?
 - Nevím. Snad jo. Ta práce je málo vidět a soudí se strašně snadno. Víš co? Vykašli se na to. Snídals?

- Trochu.
- Ale koláč zvládneš, ne?
- No jasně.
- Tak pojď. Zajdem do Teska na kafe a něco k jídlu.

Pokračuj na 34.

153

Pár dní napjatě čekali, jestli se něco bude dít, ale bylo ticho po pěšině. Doktor se na to asi taky vykašlal. Když se týden nic nedělo, spokojeně si oddychli, že je to s krku a přestali na to myslet. Pavla sice trochu trápily výčitky svědomí, že to tak lehce pustili z ruky a že Obr si klidně dál dělá, co se mu zachce, ale pak si řekl, že to přece není jeho starost. A že kdyby se měl zabývat každým bezprávím, které se děje, skončil by brzo na psychiatrii. Hlavně že je klid a nikdo se v ničem nehrabe. To je přece to hlavní. Oni svou povinnost splnili.

Jdi na 100.

154

Vrátili se na oddělení a sepsali úřední záznam – co a kde se stalo, jaké jsou škody, připojili informace, které získali od Brodského a výsledek šetření v okolních domech. Zmínili výpověď taxikáře – že podezírá osazenstvo bytovky, s tím, že to vypadá jako možná varianta, ale najít mezi tou hromadou lidí pachatele nevypadá moc nadějně.

Jdi na 130.

Na udané adrese byl za chvíli. Byl to menší, několikapatrový činžák s asi patnácti byty. Pavel našel správný zvonek a zazvonil.

– Haló, ozvalo se v mluvítku.

– Dobrý den, tady Jirchář. Od policie.

– Jo, pojdte nahoru. Druhý patro. Já vám zabzučím.

– Díky.

Dveře se otevřely a Pavel vyběhl do druhého patra. Byly tam tři byty, ale jedny dveře byly otevřené.

– Pojdte dál!, ozvalo se zevnitř. – Hned jsem u vás.

Pavel nesměle vstoupil do předsíně. Byla zařízená dost jednoduše, ale vkusně. Obyvatelé tohohle bytu očividně upřednostňovali prostor před nábytkem. Vlastně tam nic nebylo – zrcadlo, botník, věšák, pár obrazů na stěnách. Ale jako celek to působilo pěkně.

– Pojdte za mnou do pokoje! Nezouvejte se!

Pavlovi to bylo trochu divné, ale šel do nejbližších dveří. Stála zády k němu a skláněla se nad přebalovacím pultem, na kterém se zmítalo asi dvouleté děcko. Žena se ho marně snažila zapnout do jakýchsi kalhotek.

– Ehm... Dobrý den, špitl Pavel.

Ženě se právě podařilo dítě napasovat do oblečku a otočila se k němu.

– Dobrý...

Podaná ruka zůstala viset ve vzduchu. Oba se zaražili.

Byla to ta holka z parku.

Pamatuješ si, kolik a jaké má děti?

Jednu holčičku jdi na 102.

Jednoho kluka jdi na 14.

Kluka a holčičku jdi na 75.

Dva kluky jdi na 110.

Dvě holčičky jdi na 54.

Nevíš jdi na 30.

156

- Znáám, řekl Jirka.
- No nic, škoda.

Jdi na 120.

157

- Prej to občas děláte, řekl naoko nezúčastněně Pavel.
- Co?, tvářil se překvapeně ochrankář.
- Že některýho sem tam zmlátíte.
- Ale prosím tě. To jsou pomluvy. Přece víme, co si můžem dovolit, ne? Známe svý pravomoce.
- Jasně, přidal se druhý. - Navíc tady Kája je vyložená citlivka. Jak vidí krev, začnou se mu třást kolena. Oba se zasmáli. Pavel cítil, že nemá smysl pokračovat v rozhovoru.
- Tak dobrý, chlapi, řekl. - Hezkej den.
- Jasně, vám taky. Stavte se zase někdy na pokec. Zamířili s Jirkou k pekárně. Trochu stísněně mlčeli. Po chvíli se Jirka zeptal:
- Fakt to dělaj?
- Co?
- Že je mlátěj?
- Prej jo. Jenomže s tím nic nemůžem dělat. Bezdomovci se boje a nic neřeknou. Stejně jako Ukrajinci. Dokonce máme podezření, že některý z nich jsou s nima nějak propojený.
- To jako jak?
- To nevíme. Ale něco na nich smrdí.
- To je v pytli, něco víš a nemůžeš s tím nic dělat.
- To si zvykej. Ale nesmí se to vzdát, to by bylo to nejhorší.
- Mezitím došli do pekárny.
- Co si dáš?, zeptal se Pavel. - Zvu tě.
- Jenom kafe. Dík.
- Seš nákej zamlklej.

– Pořád na to myslím. U nás na vesnici byl takovej chlápek. Když mu bylo asi čtyřicet, umřela mu žena. Úplně se z toho sesypal. Přestal chodit do práce, nějakou dobu skoro nevycházel z domu. Měli dceru, ale ta bydlí někde v Praze a normálně se na něj vykašlala. Nakonec mu došly prachy, tak postával před konzumem a žebrol. A lidi mu dávali, i když věděli, že si za to koupí chlast. Ale chtěli mít čistý svědomí, tak dávali. Nakonec umřel někde v příkopě. Zmrznul.

– To je smutný.

– Smutný je, že si myslím, že to nebyla jeho vina. Prostě se dostal do situace, kterou nezvládl. A takovejch je většina. A pak se najde nějaký hajzl, co si myslí, že je pán tvorstva, protože má blbou práci a prťavej podnik, a ještě tě zmlátí. Kvůli takovejmu, jako jsou voni, starej Vomáčka zmrznul.

– Přeneseně.

– Jasný. Prostě se nenašel nikdo, kdo by mu pomoh. Všichni ho do té škarpy strkali. A tyhle chlapi dělaj úplně to samý, nebo spíš ještě něco horšího.

– Tak vyrazíme na ty řidiče, ne? Máš dopito?

– Jo.

Vyrazili.

Jdi na 32.

Pavel vyhlédl zpoza rohu.

– Víš co? Nejlepší bude, když tady počkáme, až půjde některý z nich kolem. Nebude jich na nás tolik, a když bude sám, možná nám spíš něco řekne.

Jirka souhlasil. Nemuseli čekat moc dlouho a za roh zahrnul vlasatý kluk v džínách a teniskách.

– Dobrý den, pozdravil Pavel. – Můžeme se na něco zeptat? Kluk se skoro ani neotočil, jen něco ucedil na půl pusy a šel dál. Možná to bylo „Nemám čas“, ale možná taky něco horšího. Chvilí jen tak bezradně stáli.

- Hmmm, udělal po chvíli Jirka.
- No, to se dalo čekat, hájil Pavel svůj postup. - Musíme to zkusit ještě jednou.
- Další byla dvojice holek, oblečených jako na diskotéku. Ty se sice zastavily, ale nic kloudného z nich nedostali. Jenom se pohihňávaly a nezřetelně opakovaly, že nic nevědí.
- Pavel byl trochu skleslý.
- Půjč mi to, řekl Jirka. - Teď to zkusím já.
- Pavel mu podal čepici. Za chvíli zahnul za roh kluk s koženou brašnou přes rameno a obrovskými sluchátky na uších. Pavel dal Jirkovi v duchu šanci jedna ku padesáti.
- Ahoj, začal Jirka. Kluk se zastavil a kouknul na něj. Nejdřív vypadal trochu polekaně a Pavel odhadoval, že by se mohl dát na útěk, což by dodalo jejich dobrodružství zvláštní šmrnc a policajti by si měli ještě měsíc o čem vykládat. Ale kluk nejenže neutekl, ale dokonce zaštrachal pod bundou a posléze sundal sluchátka z hlavy.
- Můžem se na něco zeptat?, začal Jirka opatrně.
- Jasně.
- Našli jsme takovouhle čepici - nevíš, komu by mohla patřit?
- Kluk se na čepici dlouze zadíval.
- No, takovejch čepic můžou bejt mraky, ale vo jednom týpkovi, co takovou nosí, bych věděl.
- Kdo to je?
- Nevím, jak se jmenuje. Vobčas se vometá kolem školy. Takovej vysokej, hubenej, tmavý vlasy. Podle mě smaží. Proved něco?
- To se právě snažíme zjistit.
- Moc by mě to nepřekvapilo. Jeden kluk z děčka s ním podle mě vobčas chodí pařit. Je na tom dost blbě. Možná ho ani nepustěj k matuře.
- Jak se jmenuje?
- Marek. Nevím, jak dál.

158, 159

- Tak moc děkujeme za pomoc.

- V poho.

Kluk se otočil a loudavým krokem odcházel. Jirka se potutelně podíval na Pavla.

- Slušná práce, ne?

- Ještě by snad chtěl medajli, Zajíc. Copak můžu za to, že přitahuješ mladistvý vagabundy?

- Já že... Hele, nech si toho, jo? Byla to profesionálně dokonale zvládnutá komunikace.

- Jo, jseš dobrej. Zejtra ráno zajdem za ředitelem, můžeš to zkusit i na něj.

Jdi na 38.

159

- Víš co?, řekl Pavel. - Teď bude před gymplem spousta lidí, zajdem tam a zeptáme se na tu čepici.

- Na jakou čepici?, divil se Jirka.

- Od toho chlápka z parku. Tu kšiltovku.

- Jo, s takovým tím červeným nápisem. No tak jo. A máš ji u sebe?

- Ne, na služebně.

Stavili se pro čepici. Gymnázium bylo kousek, byli tam za pět minut. Studenti postávali před velkými dřevěnými vraty nebo se opírali o zábradlí, které lemovalo vozovku před budovou. Řada z nich pokuřovala. Jirka už se k nim chtěl vydat, ale Pavel ho zadržel.

- Radši zůstanem takhle za rohem, nemusí nás hned vidět. Musíme rozmyslet taktiku.

Jak by měli Pavel s Jirkou zahájit rozhovor?

Přijít mezi ně a zeptat se, jestli neznají někoho, kdo takovou čepici nosí jdi na 5.

Počkat za rohem, až půjde některý ze studentů kolem a oslovit ho o samotě jdi na 158.

Vytypovat si jednoho a oslovit ho, až bude sám jdi na 137.

160

– Nebojte se, paní, my to nějak vyřešíme, ujistil Pavel paní Jíchovou. – Kolego, ujmí se případu.

Jirka na něj vytřeštil oči.

– Já?

– No jistě, tohle je přece běžná situace. Já tady zatím počkám s paní oznamovatelkou.

Jirka se na něj ještě jednou pochybovačně podíval, ale pak pokrčil rameny a nejistým krokem vyrazil přes trávník ke krásné narušitelce veřejného pořádku.

– Slečno..., začal nesměle. Ta nepohnula ani brvou. Podle zvuku, který se linul ze sluchátek, poslouchala hodně hlasitou muziku. A ne zrovna měkkou odrůdu.

– Slečno, zkusil to Jirka ještě jednou. Stejná reakce

– totiž žádná. Když viděl, jak se kolega sklání nad ležící krasavicí a do sytosti se může zblízka pokochat oslnivými křivkami jejího těla, Pavel trochu zalitoval, že poslal Jirku místo sebe. Ze zasnění ho vytrhl skřípavý hlas někde u jeho ramene.

– Normálně do ní šťouchněte, co se s ní budete crcat?!, pokřikovala stařena.

– Paní Jíchová, klid, prosím, uklidňoval ji Pavel. – Kolega se o to postará.

– Jo, to vidím. Zachází s ní jako s cizokrajným motýlem. Aby se jí náhodou, chudince, něco nestalo.

Jirka se odhodlal změnit taktiku. Přisedl si k holce na bobek a jemně jí poklepal po rameni. Mírně zvedla hlavu, posunula si brýle na čelo a mžouravě si ho prohlížela. Podle všeho trochu spala. Pak stejně pomalu vyplá přehrávač a sundala si sluchátka.

– Slečno, tady nemůžete ležet.

– Paní.

– Tak paní.

Paní?, podívil se v duchu Pavel. Tak to bych chtěl vidět manžela. Nejspíš nějaký burzovní makléř. Nebo potetovanéj motorkář.

- Proč bych tu nemohla ležet?

Jirka se začal potit. Bylo to vidět i zezadu.

- No... Teda... Ležet tu můžete, ale ne takhle.

- Jak?

- No, takhle to... Neoblečená.

- Vám to vadí?

Jirkovi zrudly uši. Vstal.

- Podívejte, já se tu s váma nebudu dohadovat. Buď ihned vstaňte a oblíkněte se, nebo vás sbalím pro veřejné pobuřování.

- Tak vy byste mě chtěl sbalit?

Jirka začal ztrácet půdu pod nohama.

- Jménem zákona, vstaňte a oblíkněte se!

- A nemohla bych u toho radši sedět?

- Ne. Vstaňte!, trval na svém Jirka.

Holka nevstala. Místo toho se neskutečně pomalu natáhla pro tašku, která ležela kousek od ní a začala v ní hrabat.

- A nemoh byste se otočit? Já se před váma trochu stydím, jak na mě tak civíte.

Jirka se zahanbeně otočil a jeho oči se setkaly s očima Pavla, který moc nevěděl, jak by mu pomohl, a baby Jíchové, která celou situaci bedlivě pozorovala.

- Ať vám ukáže vobčanku, radila.

Pavel cítil, že musí zasáhnout.

- Paní, kolega ví dobře, co má dělat. Děkujeme za vaše upozornění, myslím, že můžete jít domů.

- Domů? To zrovna. Jsem zvědavá, co s tou fuchtlí provedete.

Už oblečená holka vyrazila zpoza Jirkových zad.

- Kdo je u vás fuchtle, vy stará rašple?

Baba zalapala po dechu.

- Co si to dovoluješ, ty... Slyšel jste to, pane strážníku?

- Tak nashle, pánové. Díky za zkaženej den.

Holka se otočila a rázným krokem zamířila pryč. Baba vypadala na infarkt.

- Zadržte ji! Já ji budu žalovat! Pro urážku na cti!
 - To můžete, paní, ale ne u nás.
 - Slyšel jste, co mi řekla?
 - Pokud vím, s nadávkama jste začala vy.
- Babu jako když oparí.
- No jistě, jak vám mladá holka vokáže kozy, tak jste hned na její straně. Ale vobyčejnej slušnej člověk se spravedlnosti nedovolá.
- A baba vyrazila opačným směrem, než předtím holka. Pavel s Jirkou ji chvilku sledovali a když zmizela za ohybem cestičky, podívali se na sebe a začali se smát.
- To se nám teda povedlo. Nasrat hned dvě ženský jedním vrzem, to každěj nedokáže.
 - Myslíš, že si budou stěžovat?
 - Snad ne. Dyť jsme nic neudělali, ne?
 - To je fakt.
 - Jdem se někam najíst?
 - Jdem.

K Činánům, nebo na českou klasiku?

K Činánům

Jdi na 4.

Na českou klasiku

Jdi na 63.

Zapamatuj si, že za tuhle epizodu získáváš jeden bod.

161

Třeba to není.

Jdi na 123.

162

Pěst to není.

Jdi na 123.

Pár dní na to si Pavla předvolal Zdrc.

- Asi víš, proč jsi tady, začal.
 - No... Upřímně řečeno, ani ne.
 - Jde o ten váš poznatek na ochrankáře z obchodáku.
 - Aha. Mám průsvih?
 - To zrovna ne, jenom tě chci informovat, že to asi k ničemu nebylo. Kluci z krimošky si ho proklepli, máme všechny důvody ho podezírat z kdejaký lumpárny, dokonce se zdá, že patří k nějaký podezřelý organizaci, ale dokázat mu nic nemůžeme. Mluvili s ním – samozřejmě všechno popřel. Chtěl jsem, abys to věděl.
 - No jo. Takže jsme postupovali špatně?
 - To neříkám. Ale bez důkazů prostě nic neuděláme. To bychom ho museli načapat, jak někoho mlátí. Asi si umíš spočítat sám, jakou máme asi tak šanci.
 - Je mi to jasný.
 - Čímž tě nechci odrazovat od toho, abys příště postupoval podobně. Ale je to riskantní. Kdyby náhodou někoho napadlo, že jste toho chlapa zmlátili vy, budem všichni za blbce.
 - Ale ty si to doufám nemyslíš.
 - Nemyslím... Ale je to první věc, která každého napadne. Takže opatrně.
- Takže ani ryba, ani rak, pomyslel si Pavel. Ach jo.
- To je všechno, můžeš jít.
- Pavel odcházel se smíšenými pocity. Cítil, že jednal správně, ale na druhou stranu ho štvalo, že to k ničemu nebylo. A bylo mu jasné, že ještě dva tři takové poznatky na vodě a začnou si o něm myslet, že je magor, co vidí za každým stromem chlapa s bouchačkou. A navíc tím poškozují dobrou pověst oddělení. Ale jak se v tom zorientovat, to mu nikdo neporadí.

164

Vrátili se na oddělení a sepsali úřední záznam – co a kde se stalo, jaké jsou škody, připojili informace, které získali od Brodského, a výsledek šetření v okolních domech. Zmínili zvláště výpověď paní Jíchové, která pomohla určit, kdy se událost odehrála a kolik bylo (aspoň přibližně) pachatelů. Vypadalo to docela dobře, nadřazení budou spokojení.

Jdi na 130.

165

Vyhlédl za autem a uviděl Jirku asi šest metrů před sebou.

– Jirko!, zavolal hlasitým šepotem. Jirka se ohlédl.

– Pojď sem!, řekl Pavel. Jirka dělal, jako by ho neslyšel a plížil se dál.

– Vrať se! Je to rozkaz!

Jirka jako by neslyšel.

Pavel chtěl vyrazit za ním, když v tom se mu u pasu ozvala vysílačka. Pavel se nahlásil.

– Jsme na místě, našli jsme vaše auto. Nahlaste situaci.

– Dva pachatelé, minimálně jeden ozbrojen, ukryli se za kontejnery. Jsme v ulici kolmé na tu, v níž je náš vůz. Myslím, že se jmenuje U hráze. Nejlepší by asi bylo jedním vozem uzavřít ulici z této strany a druhým ji objet a uzavřít z druhé strany.

– Jasný, uděláme to tak. Konec.

Pavel vrátil vysílačku na místo a podíval se, kde je Jirka. Ten už byl skoro na úrovni kontejnerů na druhé straně ulice. Pavel se za auty rozběhl k němu.

– Co děláš, vole? Chceš, aby tě zastřelili?

– Nech mě. Já se k nim dostanu.

– Neblbni, tohle není film. Za chvíli jsou tu posily.

V tu chvíli, jako na potvrzení Pavlových slov, vyjelo na bližším konci ulice policejní auto a zastavilo uprostřed vozovky. Jirka na něj nevěřícně koukal. Zdálo se, že svádí silný vnitřní boj. Vypadal trochu, jako by mu sebrali novou hračku.

Vtom pachatelé vyrazili ze svého úkrytu na druhý, vzdálenější konec ulice. Než na to Jirka s Pavlem stačili jakkoliv zareagovat, vyjelo druhé auto a uzavřelo ulici. Pachatelé – teď bylo vidět, že jsou to dva mladíci, jeden něco přes dvacet, druhý spíš kolem osmnácti – se bezradně zastavili.

– Teď je to tvoje, šeptl Pavel. Doufal, že nedělá chybu.

Jirka vstal s namířenou pistolí.

– Ruce vzhůru, odhodte zbraň!

Ten starší, který držel pistolí v ruce, poslechl okamžitě. Situace pro něj teď přece jenom vypadala mnohem méně příznivě než před minutou. Mezitím už se přiblížili i kluci z pohotovosti a zajistili zbraň. Jirka přednesl zatýkací formuli. Mladší z kluků se dal do pláče. Starší z nich – ten, který střílel – vypadal, že je naprosto mimo.

Všechno šlo ráz na ráz – do pár minut tu bylo několik dalších policejních aut. Do jednoho naložili pachatele a odvezli je k výsledku. Další policisté ohledávali místo činu a zajišťovali zbraně – i tu Jirkovu.

– Jsi v pohodě?, zeptal se Pavel.

– Jo. Asi trochu vyšší tlak, jinak dobrý. Posral jsem to, co?

– To si řeknem pozdějc. Teď s náma asi bude chtít mluvit výjezd. Pak se vrátíme k nám, budem muset sepsat úředák. A tebe čeká hlášení o použití zbraně.

166

Pár minut před šestou se Pavel vypravil z oddělení na schůzku. Náčelník se mu pokoušel dávat otcovské rady, jak jednat se zuřivými rebely, tak se radši co nejrychleji zdekoval.

Dole zazvonil na už známý zvonek. Vyběhl po schodech. Smotlachová mu přišla tentokrát otevřít sama.

– Pojdte dál. Už jsou tu skoro všichni, čekáme jenom na jednoho člověka. Zatím se seznámíte s ostatními.

Vedla ho do obýváku, odkud zazníval tlumený hovor. Sedělo tam pět lidí, jeden starší muž, jeden asi třicátník, dvě ženy zhruba v tomtéž věku a jeden mladík něco přes dvacet. Ten vypadal nejnebezpečněji – rozčuchané vlasy, kulaté brýle a nesmiřitelný výraz ve tváři. Byl to student žurnalistiky, jak mu sdělila Smotlachová. Třicátník byl její manžel, podnikatel. Obě ženy byly, stejně jako ona, matky na mateřské dovolené. Starý muž byl elektrikář v důchodu.

Ozval se zvonek.

– To bude Karel, řekla jedna z žen. Smotlachová odešla otevřít a vrátila se s asi čtyřicetiletým mužem s černými vlasy a vousy. Představil se jako Stejskal, umělecký kovář.

– Tak jsme tu všichni. Můžeme začít.

Najednou bylo ticho. Pavel cítil, že by se měl ujmout slova.

– Tak... Já asi začnu. Jak už jsem říkal paní Smotlachové, ten nápad se mi docela líbí a jsem ochoten pro to něco udělat. Bohužel jsme nezískali nijak výraznou podporu od městské části, takže je to všechno na zodpovědnosti policie.

– Hm, toho se asi bojíte, co?, skočil mu bojovně do řeči obrýlený mladík.

– Mirku, nech toho, okřikla ho Smotlachová. – Pan Jirchář ještě nedomluvil.

- Nejde o to, že se bojíme zodpovědnosti, ale musíme si ji uvědomovat. A nemůžeme se jí zříct. Pokud by se v důsledku špatného rozhodnutí někomu něco stalo, bude to jenom na nás. A média nás rozcupujou. Možná zrovna vy, obrátil se na mladíka.

Ten zalapal po dechu... a sklapl. Pavel pokračoval.

- Ale jak říkám, ten nápad není špatný. Jde jenom o to, najít nějaký rozumný kompromis.

- Co navrhuje?, zeptal se Smotlacha.

- No, začnu spíš tím, v čem je problém.

- A je to tady, začal mladík, ale Smotlachová ho sjela takovým pohledem, že okamžitě zmlkl. Pavel pokračoval.

- Musíte se o to postarat opravdu sami. My o tom přechodu víme a snažíme se už delší dobu na úřadu vydyndat, aby ho nějak bezpečnostně vyřešil, ale sami ho hlídat nemůžeme. Na to prostě nemáme lidi. To znamená, že by tam měl být někdo od vás ideálně každý pracovní den během ranní a odpolední špičky.

- S tím počítáme, řekla Smotlachová.

- Nebylo by dobré, aby docházelo k nějakým větším výpadkům. Projektu by to ubralo na důvěryhodnosti.

- Je nás celkem dost. My, co jsme tady, jsme jenom výbor. A čekáme, že se třeba někdo i přidá.

- Teď dál. Z důvodu bezpečnosti musíte nosit reflexní vesty. Ty vám taky nemůžeme dát, to by mi to někdo hodil na hlavu, ale to snad nebude takový problém.

- Zařídíme, řekla Smotlachová a udělala si poznámku.

- A teď to hlavní - způsob spolupráce s policií. Policie si může oficiálně zjednat pomocníky z řad civilistů, ale zcela upřímně řečeno pro to moc nejsem. Jednak nevím, jak byste se dívali na to, být organizovaní přímo pod policií...

Tady Pavel udělal krátkou pauzu, během které se brýlatý mladík odmítavě ušklíbl a ostatní účastníci setkání si vyměnili postranní pohledy.

- A jednak by to i pro nás znamenalo spoustu administrativy a organizování navíc. A otevřeně přiznávám, že i my někdy děláme věci radši jednoduše než složitě, dodal s pohledem upřeným na mladíka.

- Takže oficiálně je to dobrovolná akce vašeho občanského sdružení, ovšem s plným vědomím a podporou policie. Což znamená hlavně podporu mediální - když se nás budou na vás ptát, tak se k vám přihlásíme. A stejně tak vy to můžete kdekoli říkat a použít to ve svých materiálech. Za druhé budete mít samozřejmě přímé kontakty na kolegy, kteří budou právě v terénu, kdyby byl jakýkoliv problém. A budeme se snažit občas u vás zastavit, aby tam někdy taky byla vidět uniforma. Ono to přece jenom na řidiče docela působí.

Pavel domluvil a bylo ticho. Nevěděl, co to znamená. Rozhlédl se po těch několika tvářích a čekal na nějakou reakci.

- Zapomněl jsem na něco?, zeptal se.

- Ne, myslím, že jste řekl úplně všechno, vlastně není co dodat, řekl Smotlacha. - Promiňte, nikdo z nás nečekal, že to půjde tak hladce.

Pavel cítil podivnou, trochu slavnostní, ale taky trochu stísněnou atmosféru, která následuje po příliš snadných jednáních. Každý jako by čekal, odkud dopadne tlapa osudu a všechno zhatí.

- Tak jsme domluvení, uzavřel to Pavel. - Zbývá dohodnout detaily, ale to už je koneckonců na vás. Kdy chcete začít?

- Od příštího pondělka.

- Tak vám - vlastně nám - přeju hodně zdaru.

Zvedl se. Smotlachová ho doprovodila ke dveřím a podala mu ruku.

- Moc vám děkujeme. Snad to půjde.

- Já myslím, že jo. Hlavní je, že jsme to zkusili.

- Mimochodem, jste dobřej diplomat.

166, 167

- Teď úplně nevím, jak to mám chápat.
- Jako kompliment.
- Tak díky. A nashle.

Jdi na 146.

167

Dočetl jsi knihu-hru. Nebyl to úplně ucelený příběh, ani to nebylo záměrem. Asi jsi pochopil, že hlavním motivem, který určuje vývoj hry, je rozhodování kde-si na hraně otevřenost/uzavřenost – jsou to rozhodnutí, zda budeš někomu naslouchat nebo ne, zda se pokusíš působit dojmem, že ti není lhostejné, co se děje okolo tebe, nebo si vystačíš s důvody, proč něco nejde. A asi sis taky všiml, že k lepším výsledkům zpravidla vede otevřená varianta – varianta komunikace, naslouchání, dialogu.

Právě dialog a otevřenost jsou hlavní atributy přístupu k policejní práci, z něhož tahle kniha vychází. Někdo tomu říká prostě dobře odvedená práce, někdo umění využít osobní a místní znalost, někdo community policing. To ale není podstatné – zkrátka jde o to, že policista by měl co nejlépe znát prostředí, v němž pracuje, a jeho obyvatele, a svou práci zakládat právě na této znalosti. Stejně dobře musí znát i zákony a vědět, jaké jednání odpovídá jakému paragrafu a podle toho volit správný úřední postup – ale musí mít také na paměti, že lidé se v každodenním životě nerozhodují podle toho, co říká jaký paragraf, ale podle toho, co jim připadá přirozené, správné nebo výhodné. A proto je často lepší zjistit, v čem je problém, dřív, než začneme rachotit paragrafy. Zkrátka – zákony jsou policistův pracovní nástroj. Dobrý sluha, ale špatný pán.

To je samozřejmě teorie. Praxe je proměnlivá a každá teorie v ní platí s určitým omezením. I proto může

tahle kniha působit místy trochu naivně – protože se vlastně snaží vykládat teorii pomocí praxe, neboli si praxi musí za tím účelem do určité míry upravit. To ale neznamená, že ta teorie je zbytečná. Bez ní by se praxe změnila v bažinu nekonečných možností a variant; teorie dává praxi pevný středobod.

Snaž se uplatňovat v praxi tu teorii, kterou se ti tahle knížka snažila sdělit. Patrně dojdeš k vlastním závěrům, způsobům a řešením. To není na škodu, naopak. Teorie je jenom ukazatel k vlastní cestě.

Pokud se ti kniha líbila, zkus si ji zahrát znovu, ať vidíš, jaké další možnosti skrývá. A můžeš ji taky půjčit nebo doporučit svým známým, kamarádům a kolegům.

Pokud se ti nelíbila, může to být chyba autorů. Možná to tak ale nemusí být – stejně dobře je možné, že se v tobě dotkla něčeho, co si sám ani nechceš přiznat. Zkus k sobě být poctivý a pokud je tohle ten důvod, připusť si to a začni s tím něco dělat. Hodně štěstí!

Seznam epizod

Seznam epizod

Obchůzka	začíná číslem 10
Park	začíná číslem 40
Bezdomovec	začíná číslem 80
Vloupání	začíná číslem 100
Střelba	začíná číslem 130
Přechod	začíná číslem 150

Okrsek

Gamebook z policejního prostředí

Text Jan Tošovský, Michal Tošovský

Ilustrace, grafická úprava,

sazba písmy RePublic a Zeppelin Jan Čumlivski

Vydala Otevřená společnost, o.p.s.

Tisk

Náklad 1000 ks

Praha 2009

ISBN

Otevřená společnost, o.p.s.

v současnosti působí v těchto oblastech:

ProCulture

kulturní politika a financování kultury

V Otevřené společnosti o.p.s. bylo založeno na jaře roku 2003 jako výzkumné, informační a vzdělávací centrum pro umění a kulturu. Cílem aktivity ProCulture je zvyšovat kapacitu a profesionalitu českých kulturních organizací poskytováním relevantních informací a služeb tak, aby se vytvořily předpoklady pro jejich trvalou udržitelnost a prostřednictvím pro-aktivní kulturní politiky se tak posílilo vnímání pozitivní role kultury a umění v České republice.

Více na www.proculture.cz

ProEquality

rovné příležitosti pro muže a ženy

Cílem Centra ProEquality je vytvářet nástroje podporující rovný přístup k mužům a ženám na trhu práce, podporovat zastoupení žen v politice, zvyšovat informovanost veřejnosti o rovných příležitostech a poskytovat relevantní informace a služby tak, aby se vytvořily předpoklady pro trvalou udržitelnost nástrojů na podporu rovného přístupu k oběma pohlavím. ProEquality vydává Stínové zprávy k Vládním zprávám o plnění priorit vztahujících se k rovným příležitostem žen a mužů, vzdělává zástupce a zástupkyně veřejné správy a nabízí genderové audity pro veřejnou správu. V oblasti rovných příležitostí na trhu práce nabízí plány rovnosti do firem a genderové audity do firem. ProEquality otevírá otázku genderového aspektu v zahraniční rozvojové spolupráci.

Více na www.proequality.cz

Sociální inkluze

Posláním programu Sociální inkluze je podněcovat a kultivovat debatu o politikách sociálního začleňování sociálně vyloučených Romů na všech úrovních od politik samospráv přes legislativní úpravy a vládní koncepční materiály až k celoevropským strategiím. Výchozími body jsou empirické sociálně-vědné a sociálně-politické výzkumy. Cílem je spoluvytvářet politiku, která bude pracovat se všemi aktéry konstituujícími sociální vyloučení, ať už to je široká veřejnost, média, veřejná správa, neziskové organizace, politické strany či samotní sociálně vylučovaní.

V konkrétních lokalitách se věnujeme výzkumné, monitorovací, litigační a analytické práci. V současnosti se zaměřujeme na

bytovou situaci sociálně vylučovaných Romů, kterou vnímáme jako nutný základ pro další politiky sociální inkluze. Našími dalšími tématy jsou desegregace školství, diskriminace, zaměstnanost a sociální podnikání.

Více na www.osops.cz

Právo na informace

Cílem programu je podporovat občany ve schopnosti účinně se uplatnit ve veřejných záležitostech, a to zejména uplatněním práva na informace, schopností zapojit se do rozhodování veřejné správy, kultivovat oblast otevřenosti rozhodování (například požadovat, aby byly k dispozici obsažné záznamy o důležitých rozhodnutích) a též se umět bránit neoprávněnému omezování práva šířit informace. Cílem je také prohloubit motivaci k tomuto uplatnění práv.

Více na www.otevrete.cz

ProPolice

refurma policejní služby

Cílem programu ProPolice je přinášet nové myšlenky a testovat nové přístupy k činnosti Policie ČR v oblasti přímého výkonu policejní služby, organizace a kontroly práce policistů, jejich vzdělávání a hodnocení. Východiskem programu a strategií, kterou prosazuje, je přesvědčení, že v současné společnosti policie musí být nanejvýš otevřenou složkou, schopnou přiznávat si své nedostatky a odpovídajícím způsobem na ně reagovat. Svou roli by neměla vidět pouze v evidenci spáchaných zločinů a v reakci na ně, ale v aktivním ovlivňování prostředí, v němž ke kriminalitě dochází. To je možné pouze tehdy, pokud bude pro občany policie důvěryhodná, její aktivity srozumitelné, její snaha „pomáhat a chránit“ viditelná.

Více na www.pro-police.cz

Sociální ekonomika

sociální a environmentální aspekty v zadávání veřejných zakázek

Otevřená společnost o.p.s. je realizátorem projektu Podpora sociální ekonomiky, jehož cílem je vyzkoušet zadávání veřejných zakázek pomocí sociálních kritérií na úrovni místních samospráv České republiky a následně vytvořit průvodce tímto zadáváním. Výsledky budou zveřejněny na webových stránkách www.osops.cz a zaslány institucím veřejné správy a NNO. Partnery projektu jsou Nový Prostor, o.s., Nadace Open Society Fund Praha a Transparency International - Česká republika, o.p.s.

Více na www.osops.cz/socialni-ekonomika

Vydavatelem knihy

Okrsek:

Gamebook z policejního prostředí
je nestátní nezisková organizace
Otevřená společnost, o.p.s., jejímž
posláním je přispívat ke konsolidaci
občanské společnosti v České republice
rozvojem principů a prosazováním
politik založených na kultuře práva
a právního státu, demokratické formy
správy státu a ochrany lidských práv.

Otevřená společnost o.p.s.

IČ: 25737431

T +420-222 540 979

F +420-222 540 978

E info@osops.cz

www.osops.cz

Kontaktní a doručovací adresa:

Seifertova 47

Praha 3, CZ-130 00

Sídlo organizace:

Prokopova 9

Praha 3, CZ-130 00

Pokud nás chcete podpořit v naší
činnosti, rádi přijmeme finanční dary
prostřednictvím účtu

č. 481 795 763/0300

ČSOB, Václavské nám. 32, Praha 1

a následně vystavíme potvrzení
o převzetí daru.